

PARTIZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ARNAVUTLUK ve ÇİN HALKI ARASINDA Marksist-Leninist Temeldeki Birlik YIKILAMAZ!

dergimize yöneltilmek
istenen tertipler
BOŞA ÇIKACAKTIR!

- * Ölümünün 83. Yılında
FREDERİCK ENGELS'İ
ANIYORUZ!
- * Ölümünün 2. Yılında
MAO ZEDUNG'U
ANIYORUZ!
- * RUS SOSYAL EMPERYALİST-
LERİNİN SALDIRGAN
VE HEGEMONYACI
EMELLERİNİ,
ÇEKOSLOVAKYA'YI
İŞGALLERİNİN 10. YILINDA
NEFRETLE LANETLİYORUZ!
- * YURTSEVER DEVRİMCİ
BASINA YÖNELEN
SALDIRILARI
GÖĞÜSLEYELİM!

eylül 1978

www.partizanarsiv.net

2

İÇİNDEKİLER

Sayfa

1. MODERN REVİZYONİST ÇKP YÖNETİMİ ARNAVUTLUK'A YARDIMI KESTİ!

HİÇBİR KARŞI-DEVİRİMCİ ÇABA ARNAVUTLUK VE ÇİN HALKI ARASINDAKİ MARKSİST-LENİNİST TEMELDEKİ BİRLİĞİ YIKAMAZ!

5. ÖLÜMÜNÜN 83. YILDÖNÜMÜNDE PROLETARYA'NIN ÖLÜMSÜZ ÖĞRETMENİ
F. ENGELS'İ ANIYORUZ!

13. PROLETARYA DAVASINA ADANMIŞ BİR ÖMÜR

15. ÇEKOSLOVAKYA İŞGALİNİN 10. YILINDA
RUS SOSYAL - EMPERYALİSTLERİNİN SALDIRGAN VE
HEGEMONYACI EMELLERİNİ NEFRETLE LANETLİYORUZ!

25. YÜCE ÖĞRETMEN, BÜYÜK MARKSİST-LENİNİST
MAO ZEDUNG ÖLÜMSÜZDÜR!

42. YURTSEVER, DEVİRİMCİ BASINA YÖNELEN FAŞİST
SALDIRILARI GÖĞÜSLEYELİM!

47. PARTİZAN'A YÖNELTİLEN TERTİPLER BOŞA ÇIKACAKTIR!
50. YURTSEVER-DEVİRİMCİ BASINA YÖNELEN YENİ BİR
SALDIRI DAHA!

51. DÜZELTME!

53. İLÂNLAR!

Aylık Dergi

- Sahibi : İsmet Tosun
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : İrfan Aşık
- Yönetim Yeri : Gençtürk Cad. Cengiz Han, No: 11/10 Laleli/İstanbul
- Yazışma Adresi : P.K. 648, Aksaray/İstanbul
- Baskı : Osmanlı Matbaası
- Abone Şartları : Yıllık: 120, Altı Aylık: 60 TL. (Yurt dışı: iki katı)
- İlan Şartları : Tam sayfa: 1000 TL. Yarım sayfa: 500 TL. Çeyrek sayfa: 250 TL.

www.partizanarsiv.net

Modern Revizyonist ÇKP Yönetimi Arnavutluk'a Yardımı Kesti
**Hiç Bir Karşı-Devrimci Çaba Arnavutluk ve Çin
Halkı Arasındaki Marksist-Leninist Temeldeki
Birliği Yıkamaz!**

MAO ZEDUNG

ENVER HOCA

**Mao Zedung ve Enver Hoca, Arnavutluk ve Çin
Halkının Yıkılmaz Birliklerinin Sembolleridir!**

Hua Gua- Feng, Teng Hsiao-ping gibi revizyonistlerin önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti hükümeti 7 Temmuz 1978 de yaptığı bir açıklama ile Arnavutluk Sosyalist Halk

Cumhuriyetini her türlü yardımı kestiğini dünya kamuoyuna duyurdu.

ÇHC hükümetinin aldığı ve uygulamaya koyduğu bu karar, Çin Komünist Partisi'nin

bugünkü revizyonist yönetiminin Marksist-Leninist maskesini bir kez daha düşüren; ÇKP yönetiminin nasıl bir bataklıkta içinde olduğunu belgeleyen bir karardır.

Arnavutluk SHC hükümeti bu kararla ilgili olarak yaptığı açıklamada, bu kararı, «Arnavutluk halkı ile Çin halkı arasındaki dostluk ilişkilerine karşı girişilmiş açık bir saldırı» ve «Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkelerinin açıkça çiğnenmesi» olarak nitelendirmekte; Çin HC'nin «büyük devlet şövenizmi»ne yöneldiğini belirtmektedir.

Bilindiği gibi ÇKP ve Arnavutluk Ekmek Partisi ve onların önderliğindeki Çin ve Arnavutluk halkları, Kruşçef tipi modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizm karşı, dünya işçi sınıfının ve tüm Marksist-Leninistlerin önünde omuz omuza mücadele etmişler; bu saldırıyı birlikte göğüslemişlerdi. Kruşçef tipi modern revizyonizme karşı mücadele içinde gelişen; Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde güçlenen ilişkilerin sonucu olarak Çin HC, Arnavutluk SHC'ne ekonomik, askerî, kültürel vb. her alanda önemli yardımlarda bulunmuştu. Çin HC Dış İşleri Bakanlığı bu yardımlar konusunda şu bilgiyi vermektedir :

«Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde 142 projenin tamamlanmasını üzerine almış ve bunlardan 91'i tamamen gerçekleştirilmiştir.

....
Ülkemizde tahıl sıkıntısı çekilmesine karşın Çin 20 yılda Arnavutluk'a 1,8 milyon tondan çok tahıl sağlamış; kendi gereksinimlerini bile karşılayamazken, Arnavutluk'a 1 milyon tondan fazla çelik mamulleri ve 10 bin Traktör göndermiş; 335 bin kilovat gücünde enerji istasyonları kurmuş; kendi silahlı güçlerinden önce Arnavutluk ordusunu Çin yapısı tank ve avcı uçakları ile donatmıştır. Aynı süre içinde 6 bin Çinli teknisyen ve askeri danışman Arnavutluk'a gönderilmiş; Arnavutluk'tan gelen 2 binden fazla gencin eğitimi ülkemizde tamamlanmıştır.»

Şimdi Çin HC Dış İşleri Bakanlığı'nın bir

bezirgan edası ile dökümünü yaptığı bu yardımlar, aynı dava için; sınıfsız toplum için, mücadele eden iki kardeş sosyalist ülke arasındaki enternasyonalist dayanışmanın somut bir örneği idi. Bütün dünyada Marksist-Leninistler bu fedakarca yardımı, dünya halklarına sosyalist dayanışma ve yardımlaşmanın örneği olarak gösteriyordu. Bu yardımlar, Çin HC ve Arnavutluk SHC'ndeki proleter diktatörlüklerini yıkmak isteyen emperyalistlerin, sosyal - emperyalistlerin ve her türden gericilerin nefretini topluyor, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların ise derin sempatisini kazanıyordu. Şimdi Çin HC'nin modern-revizyonist yöneticileri, bu yardımları keserek ve yardımın kesilmesine Arnavutluk SHC'nin «nankörlüğünü» (!) gerekçe olarak göstererek gerçek niteliklerini ortaya koymaktadırlar.

Nedir, şimdiki ÇKP yöneticilerinin yardımını kesmelerine gerekçe olarak gösterdikleri, Arnavutluk SHC'nin yaptığı «nankörlük»?!

Arnavutluk SHC, Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizmin ilkelerinden mi sapmıştır?

Arnavutluk SHC, sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinden vaz mı geçmiştir?

Arnavutluk SHC, proleteryanın kurtuluşu davasına ihanet mi etmiştir?

Hayır. Tam tersine, bugün Marksizm-Leninizmle ihanet eden; sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinden vaz geçen; proleter enternasyonalizminin ilkelerini ayaklar altına alan Çin HC ve ÇKP'nin revizyonist burjuva yönetimidir.

ÇKP'nin bugünkü yönetimi, 1976'da Mao Zedung'un ölümünden kısa bir süre sonra ÇKP'nin yönetimini bir darbe ile tümenden ele geçirerek ÇKP'de modern revizyonist çizgiyi kesin olarak hakim kılmıştır.

ÇKP'ni ele geçiren revizyonistler, en büyük Marksist ustalardan biri olan Mao Zedung'un adını sahtekarca kullanarak «Üç Dünya Teorisi» adını verdikleri anti-Marksist teorinin «proleter dünya devriminin stratejisi» olduğunu ilan etmişler ve bu anti-Marksist teoriyi bütün Marksist-Leninist partilere

kabul ettirmek için çeşitli dolaplar çevirmişlerdir. Devletler arası ilişkilerde de ÇKP'nin revizyonist yöneticileri, daha önceki dönemlerde yapılan yardımları şantaj unsuru olarak kullanmışlardır. Onlar kendi bezirgan dünya görüşleri sonucu «yardımı keseriz» tehditleri ile sosyalizmin kalesi olan Arnavutluk SHC'ne de «Üç Dünya Teorisi»ne uygun bir siyaset uygulatacaklarını sanmıştır. Ama Arnavutluk SHC ÇKP'li revizyonistlerin bu hayalini boşa çıkarmış, Marksizm-Leninizmi savunmaya devam etmiş, ÇKP'li revizyonistlerin saldırılarını cesaretle göğüslemiştir.

AEP, ÇKP'nin bir süreden beri izlediği «Üç Dünya Teorisi» adı verilen teorinin ve buna uygun siyasetlerin karşı-devrime hizmet ettiğini açıkça ortaya koymuş; Enver Hoca AEP 7. Kongresine sunduğu raporda «Üç Dünya Teorisi»ne karşı ideolojik saldırıyı cepheden başlatmış; AEP, bu teori konusunda uluslararası işçi sınıfını, ezilen halkları ve tüm dünya Marksist-Leninistlerini uyarmıştır.

AEP, dünyadaki ilişkilere proletaryanın bakış açısından yaklaşmış; ülkeleri üretici güçlerin gelişme seviyesine göre ayırıp, ona göre siyaset tayin eden anlayışı reddetmiştir.

AEP, ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi arasında nitelik farkı gözetilmesine karşı çıkmış; bunların dünya halkları için aynı derecede tehlikeli ve saldırgan olduğunu ortaya koymuştur.

AEP, «iki süper güç» adı verilen en büyük iki emperyalist devlete karşı, diğer emperyalist devletlerin desteklenmesi ve bunların «iki süper güce karşı» mücadele yaftası altında halklara dost gösterilmesi siyasetini reddetmiştir.

AEP, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki emperyalizmin uşağı hakim sınıfların; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, devrimin itici gücü olarak görülüp gösterilmesine karşı çıkmış; bu anlayışı mahkum etmiştir.

AEP, sonuna dek devrimci tek sınıfın proletarya olduğu; proletaryanın önderliğindeki proleter dünya devrimi mücadelesinin bugün dünyadaki gelişmenin tekerleğini ileri çeviren

güç olduğu gerçeğini vurgulamış; devrimle karşı-devrim arasına kesin çizgiler çekmiştir.

AEP, bütün tehditlere, oyunlara rağmen ÇKP'nin peşinden gitmemiş; Marksizm-Leninizmden sapmamış; Marksizm-Leninizmi revizyonist çarpıtmalara karşı tavizsiz savunmuştur.

İşte ÇKP'nin «nankör»lük diye adlandırıldığı bunlardır! Çin HC hükümetinin yaptığı yardımı kesmesini bu şekilde gerekçelendirmesi, ÇKP'nin bu günkü yönetiminin düşünce yapısını; karşı-devrimci niteliğini açıkça göstermektedir. ÇKP'nin «Üç Dünya»cı modern revizyonist yönetiminin düşünce yapısı burjuva bezirganlarının; hain ve döneklemlü düşünce yapısıdır. Onlar kendileri «satın alınabilir» oldukları için; herkesi «satın alınabilir» sanmaktadır. Ama gerçek Marksist-Leninistler satın alınamaz! AEP'nin tavrı bunu bir kez daha ispatlamıştır.

ÇKP'nin bugünkü revizyonist yöneticileri, aynı 1960'larda Arnavutluk SHC'ne ve o zamanlar Arnavutluk SHC ile aynı safta mücadele eden Çin HC'ne yardımı kesen Kruşçef modern revizyonistleri gibi davranmaktadır. Kruşçef revizyonistleri de bilindiği gibi, Sovyetler Birliği'nin yaptığı yardımları kesme tehdidi ile kendi karşı-devrimci siyasetini hakim kılmak istiyordu. Kruşçef revizyonistleri 1960'ların başlarında, modern revizyonizme karşı çıkan Arnavutluk SHC'ne ve Çin HC'ne yapılan yardımları keserek, bu ülkeleri ekonomik, askeri ve siyasi yönden güç duruma düşürmek; tecrit etmek ve bu ülkelerde proletaryanın diktatörlüğünü yıkmak istemişler, böylece emperyalistlerle aynı safta yer almışlardı. Bugün Arnavutluk SHC'ne yardımı kesen Çin HC'nin bugünkü revizyonist yöneticileri de aynı siyaseti izlemektedir.

Kruşçef revizyonistlerinin saldırısı o zamanlar Arnavutluk SHC'nin ve Çin HC'nin ilkel tavırları karşısında amacına ulaşmamış; tam tersine Kruşçef revizyonistlerinin karşı-devrimci yüzlerinin açığa çıkması sonucunu doğurmuştu. Bugün Çinli revizyonistler de aynı yolda yürümektedir. Onların gittikleri yol,

emperyalistlerin; sosyal-emperyalistlerin ve her türden gericilerin karşı-devrim kampının yoludur.

Çinli modern revizyonist yöneticiler, Arnavutluk SHC'ne yardımı keserek, Çin halkı ile Arnavutluk Halkı arasında; temelleri bizzat Mao Zedung ve Enver Hoca tarafından atılan büyük dostluk ilişkilerini de sabote etmekte; halkları birbirlerine karşı kışkırtmak istemektedirler. Ama Çinli revizyonistlerin bu çabaları da boşa çıkacaktır. Onların gücü Çin halkı ile Arnavutluk halkı arasında Marksizm-Leninizm ve proleter dünya devrimi ilke'leri temelinde gelişmiş olan birliği yıkmaya yetmeyecektir.

Bugünkü Çinli yöneticilerin karşı-devrimci siyasetleri, tüm dünya halklarının olduğu gibi, Çin halkının da aleyhinedir. Çin halkı revizyonist karşı-devrimci yöneticileri er ya da geç alaşağı ederek proleter dünya devriminin ön saflarındaki yerlerini yine alacaktır.

Arnavutluk SHC 1960'larda Kruşçef revizyonistlerine karşı mücadelede teslim olmamıştır. Bugün de Çinli revizyonistlere teslim olmayacaktır. Arnavutluk SHC ve Arnavutluk Emek Partisi bu mücadelede gücünü yenilmez Marksizm-Leninizmden almaktadır. Bütün Marksist-Leninistler; Marksist-Leninist partiler öncülüğünde enternasyonal proleterya ve ezilen halklar, AEP ve Arnavutluk SHC'nin ÇKP'li modern revizyonistlere karşı verdiği mücadelede AEP'nin ve Arnavutluk SHC'nin yanındadır! Arnavutluk SHC'ni; sosyalizmin

bü aydınlık kalesini, emperyalist, sosyal-emperyalist ve her türden gericilerin tüm iç ve dış saldırılarına karşı korumak ve savunmak proleter enternasyonalizminin gereğidir.

Arnavutluk SHC sosyalizmin aydınlık bir kalesi olarak, bugün Türkiye'deki halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde en büyük dostu ve sağlam bir dayanağıdır. Sınıf bilinçli Türkiye proleteryası bunun bilincinde olarak, Arnavutluk SHC'ne yöneltilen her saldırıyı kendine yöneltilmiş bir saldırı olarak kavrayacak ve saldırıyı bu anlayışla göğüsleyecektir. Bütün dünyada Marksist-Leninistler ve Marksist-Leninist partiler öncülüğünde uluslararası proleterya ve ezilen halklar da böyle davranacaktır.

İşte Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin gücü burdadır!

Bu güç yenilmez!

Kahrolsun Revizyonizm ve Her Türden Oportünizm!

Kahrolsun Dönek Modern Revizyonist ÇKP Yöneticilerinin Karşı-Devrimci Siyaseti!

Yaşasın Arnavutluk ve Çin Halkının Yüce Dostluğu!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Sosyalizmin Kalesi Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti!

Yaşasın Arnavutluk Emek Partisi!

**ÖLÜMÜNÜN 83. YILDÖNÜMÜNDE PROLETARYANIN ÖLÜMSÜZ ÖĞRETMENİ,
BÜYÜK DEVRİMCİ**

F. ENGELS'İ ANIYORUZ!

F. ENGELS

Ölümünün üzerinden 83 yıl geçmiş olmasına rağmen, proletaryanın büyük öğretmeni Engels'in mücadelesi bugün hala yolumuzu aydınlatıyor. Engels'i, insanlık toplumunun tarihi boyunca eski bir toplum biçiminden yeni bir toplum biçimine geçiş için mücadele eden sayısız devrimciyi andığımız gibi saygı ile anmakla kalmıyor; Onu ve en yakın arkadaşı Marks'ı, aynı zamanda, sömürünün kökünü dünya yüzünden kazıyabilecek tek sınıf olan proletaryanın ilk büyük öğretmenleri ve proletaryanın devrimci biliminin kurucuları

olarak selamlıyoruz. Bu büyük ustaların, devrim cephesine kazanılan her mevzi ile daha da ölümsüzleştiklerinin bilincinde olarak devrim mücadelemize hız veriyoruz.

Engels, 1820'de, bugün Batı Almanya sınırları içinde bulunan, Prusya Krallığının Rein bölgesinde Barmen'de doğdu. Gençliğinin ilk yıllarından itibaren otokrasiye, zulme ve baskıya karşı duyduğu nefret, İngiltere'de işçi sınıfını tanımaya başlamasıyla, dünyayı değiştirme kararlılığına dönüştü. Çünkü Engels, işçi sınıfında, sömürüyü ve zulmü bir da-

ha geri gelmemek üzere ortadan kaldıracak ve sınıfsız toplumu kuracak gücü görmüştü. Bu fikirler, 1842'de ilk kez karşılaştığı Marks ile onu yakınlaştırdı ve Marks'ın ölümüne dek sürecek olan bir ortak çalışmanın başlangıcı oldu. Marks ve Engels bütün yaşamlarını ortak bir gayeye; proletarya devrimine adanmışlar. Ortak çalışmalarının ürünü proletaryanın devrimci biliminin kuruluşu oldu. Her ne kadar Engels'in de defalarca söylediği gibi bu ürünün aslan payı büyük dahi Marks'a ait ise de, Engels'in katkıları olmasaydı, onların proletaryaya bıraktıkları miras, zenginliklerinden çok şey kaybederdi.

İşte Engels'in fikirlerini kavramamızın önemi burada yatıyor. Onun fikirlerini kavramak demek, proletaryanın devrimci biliminin temelini kavramak demektir. Bu temel, Marksist-Leninist'lerin elinde, yalnızca açık burjuva ideolojisine karşı değil, proletarya saflarına sızan «sosyalist» ve «devrimci» maskeli her tür burjuva sapmaya karşı da güçlü bir silahtir. Marksist-Leninist'ler ancak bu silahı kullanmakta ustaladırlarsa proletaryaya ve onun öncülüğündeki halka önderlik edebilir ve ancak o zaman, teori maddi bir güç haline gelerek her tür gericiliği yerle bir edebilir. Engels'in görüşlerini Marksizmin kuruluşundan bağımsız olarak kavramak mümkün değildir. Marks ve Engels işçi sınıfına bıraktıkları zengin hazineyi ortak bir çalışmayla ve devrimci pratiğin içinde üretmişlerdir. Bugün Marksist-Leninist'lerin sahip oldukları bu mirasın temellerinin nasıl atıldığını kavramak, devrimci teorinin devrimci pratikten bağımsız üretilmeyeceğini göstermesi açısından da büyük önem taşır.

Marks ve Engels, İşçi Sınıfının, «Kendi Kendine bir Sınıf» Olmaktan Çıkıp, «Kendisi İçin Bir Sınıf» Haline Gelmesine Önderlik Ederken, Proletaryanın Devrimci Bilimini Kurdular.

Kendisinden önceki bütün toplum biçimlerinden farklı olarak, kapitalist toplum doğduğu andan itibaren, birbirleriyle uzlaşmaz çelişki içinde olan iki sınıfı karşılıklı olarak açık seçik saflaştırdı. Burjuvazi kendi mezar

kazıcısı olan proletaryayı da geliştirerek güçlenebildi. Bir yanda bütün mülklerinden arınmış, zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi kalmamış olan proletarya, üretimin giderek toplumsallaşmasını temsil ediyordu. Diğer yandan, üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan burjuvazi, giderek hızla toplumsallaşan üretim sayesinde zenginleşiyor, fakat aynı nedenle de üretici güçlerin önünde bir engel haline gelmeye başlıyor; sömürsünü arttırdıkça ve daha geniş yığınları proleterleştirdikçe kendi kaçınılmaz çöküşünü hazırlıyordu.

İşçi sınıfı üzerindeki ağır baskı ve sömürü, kapitalizmin ilk dönemlerinden itibaren yoğun bir sınıf savaşına yol açtı. Çöküşü binlerce yıl alan köleciler ve feodal toplumlardan farklı olarak kapitalist toplumun temelleri, doğuşundan bir-iki yüzyıl sonra çatırdamaya başlamıştı. Ancak, bu ilk dönemlerde kapitalizmin temel çelişkinin yeterince keskinleşmemiş olması, sınıf mücadelesinin hem teorisine, hem pratiğine yansiyordu. İşçi sınıfının kötü yaşam koşullarına son vermek isteyenler, mükemmel bir toplum modeli kurup bunu kavratıklarında, bütün toplumun bu modeli gerçekleştirmek üzere işe koyulacağını umuyorlardı. Diğer yandan işçi sınıfına sağlık hizmetleri, iyi konutlar, biraz daha yüksek ücretler verilerek toplum yapısının düzeltilebileceğine inananlar da bu uğurda uğraşıyorlardı. İşçi sınıfı ise, bilinçsiz ve önderliksiz bir biçimde burjuvaziye karşı mücadele etmesine rağmen ne kendi gücünü, ne de gerçek düşmanının kim olduğunu, nedenleriyle kavramış değildi.

İşte Marks ve Engels tarihin böyle bir anında karşılaştılar. Mevcut toplumun çelişkilerini görmeleri ve işçi sınıfının gücüne olan güvenleri onları kaynaştırarak proletarya devrimi amacıyla birleştirdi. Marks, felsefe doktorasını yaptıktan sonra Üniversitede öğretim üyesi olmayı ummuş; fakat gerici Prusya hükümetinin baskıları üzerine bundan vazgeçerek *Reinische Zeitung*'da (*) çalışma-

(*) Prusya'da çıkan Ren Gazetesi.

ya başlamıştı. Engels ise daha liseyi bitirmeden çalışmaya başlamış; ancak iş hayatı onun felsefe ve işçi sınıfı hareketi ile ilgilenmesini ve gazeteler için makaleler yazmasını engellememişti. Marks ile Engels arasındaki ilk karşılaşma da, 1842'de **Reinische Zeitung**'un ofisinde oldu. Bu ilk karşılaşmadan sonra Engels, iş stajını tamamlamak üzere İngiltere'ye Manchester'e gitti. Engels'in işçi sınıfına olan ilgi ve güveni Manchester'de gelişti. Engels, «toplumu kurtarma» hülyası ile ortaya çıkan bir çok ütopyanın tersine kapitalizmi «kötü» bir gelişme ve işçileri «merhamete», «kurtarılmaya» muhtaç bir sınıf olarak görmüyordu. Tam tersine o, kapitalizmde sosyalizmin öncülünü ve işçi sınıfında da sosyalizmi kuracak gücü görmüştü. İşçi sınıfı kurtarılmaya muhtaç değil, tam tersine, kendisiyle birlikte tüm insanlığı da sömürü ve zulümden kurtarabilecek olan tek sınıftı. Engels bu görüşlerini 1844'te **Reinische Zeitung**'da yayınlanan «Politik Ekonominin bir Eleştirisinin Anahatları» adlı makalesinde ve 1845'de yayınlanan «İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu» adlı kitabında dile getirdi. Bu çalışmaları, Marks'la 1844'de başlayan ve ilk ürünlerini, «Kutsal Aile», «Alman İdeolojisi» gibi idealist dünya görüşünü ve idealist tarih anlayışını yıkmayı amaçlayan eserlerle veren işbirliğine hazırlık oldu.

Marks ve Engels, İdealist Dünya Görüşünü ve İdealist Tarih Anlayışını Mahkûm ederek Diyalektik ve Tarihsel Materyalizmin İlkelerini Ortaya Koydular.

Engels 1841-1842 yıllarında Prusya ordusunda askerliğini yaparken Berlin Üniversitesinde derslere devam etmiş ve Genç Hegelci radikaller grubu «özgürlük»e (*) katılmıştı. Marks da Hegel'in öğrencisiydi. Böylece hem Marks ve hem de Engels genç yaşta Hegel'in fikirlerini öğrenmişlerdi. Hegel'in öğretisi bir yönüyle devrimciydi. Çünkü o, tüm evrenin, herşeyin devamlı değişim içinde olduğunu savunuyor ve değişimin mantığına, yani diyalektiğe dayanıyordu. Diğer yönüyle ise

Hegel'in öğretisi gericiydi. Çünkü o, doğanın insanın ve insan toplumunun gelişme yasalarını, aklın yasalarına tabi kılıyor; devleti de mutlak fikrin yansıması, toplumun üzerinde ve değişmez bir kuvvet olarak görüyordu. Yani Hegel'in öğretisi, kendi içinde çelişen; bir yandan (metodda) diyalektiği diğer yandan (felsefede) idealizmi savunan bir öğretiydi.

Eğer herşey devamlı değişim içinde ise devlet nasıl olur da mutlak olabilirdi? İşte Marks ve Engels Hegel'in düşüncesindeki bu çelişkiyi çözdüler. Düşüncenin maddeyi değil, maddenin düşünceyi belirlediğini ortaya koydular. Böylece Hegel'in başaşağı duran diyalektiğini ayakları üzerine oturtular; Hegel'in idealizmini reddederek diyalektik mantığı materyalist bir gözle yorumladılar. Tarihi de materyalist bir biçimde inceleyerek insan toplumunun gelişimini belirleyen esas gücün üretici güçler olduğunu gösterdiler. İnsanların üretim içinde birbirleriyle kurdukları ilişkiler, yani üretim ilişkileri, üretici güçlere bağlı olarak ortaya çıkıyordu ve başta devlet olmak üzere tüm üstyapı kurumları bu temel üzerinde yükseliyordu. Böylece, Marks ve Engels, Hegel de dahil olmak üzere kendilerinden önceki bütün düşünürlerin devlet konusunda düştükleri yanılgıyı, yani devleti sınıflarüstü ve mutlak bir kurum olarak görme anlayışını yıktılar. Bu, proletarya devrimi açısından çok büyük bir önem taşıyordu. Marks ve Engels'in ilk kez «Alman İdeolojisi»nde, 1845-1846 yıllarında etraflıca ortaya koydukları bu görüşler, insanlık tarihinin binlerce yıllık geçmişinde büyük bir dönüm noktasını vurguluyor; tarihin, geçmişin ve geleceğin bilimsel olarak kavranmasının ilk kez yolu açıyordu.

Marks ve Engels tarihte ilk kez bilimin toplumsal ve sınıfsal niteliğini berrak bir şekilde ortaya koydular. Onlar, bilimi, yalnızca dünyayı yorumlamak için değil, aynı zamanda dünyayı değiştirmek için bir araç olarak gördü; ve bunu pratiğe uyguladılar. Bilimin ancak, çıkarlarını temsil ettiği sınıfın elinde ve sınıf mücadelesi içinde güçlü bir silah haline gelebileceğini kanıtlayarak, yaşamları boyunca proletaryanın sınıf mücadelesinin en ön

(*) Freiheit.

saflarında yer aldılar. Bu amaçla 1847 başlarında katıldıkları gizli Alman örgütü «Adalet Legası» (*), 1847'nin Kasım-Aralık ayında Londra'da toplanan İkinci Kongresinde ismini «Komünist Legası» olarak değiştirdi. «Bütün insanlar kardeştir» muğlak sloganının yerine, «Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!» çağrısını benimsedi ve Marks ile Engels'i programını yazmak üzere görevlendirdi. 1848'de basılan «Komünist Manifesto» bu görevin ürünü ve 130 yıldır canlılığından hiç bir şey yitirmemiş olan, proletaryaya yapılmış en özlü ve militan bir mücadele çağrısıdır. «Alman İdeolojisi»nde ortaya koyulan materyalist tarih anlayışı Manifesto'da daha da geliştirilmiş, sosyalizm adına ortaya çıkan çeşitli sapmalar mahkûm edilmiş ve zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi kalmamış olan bütün dünya proletaryası birliğe çağrılmıştır.

Engels Manifesto'ya Marks'ın ölümünden sonra yazdığı bir önsözde, Manifesto'daki fikirlerin esas olarak Marks'a ait olduğunu söylüyor. Bunun doğru olduğu muhakkak. Ancak Engels'in Manifesto'da ana hatları ile ortaya konulan teorinin kuruluşunda ve zenginleştirilmesindeki payını da küçümsememek gerekir. Engels yaşamı boyunca bilimsel ve toplumsal devrimleri izledi; doğru fikirlerin yalnızca üretim faaliyetinden, sınıf mücadelesinden ve bilimsel deneyden geldiğinin bilincinde olarak toplumsal pratiğin her üç alanını da yakından inceledi. Bilimin genel sorunlarını, doğal bilimleri ve tarihi olguları Marksist bir gözle inceleyerek pek çok değerli eser verdi. «Doğa'nın Diyalektiği» (1880), «Anti-Dühring» (1878), «Ludwig Feurbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu» (1886) gibi çalışmalarında idealist ve metafizik dünya görüşünü her alanda yıkmak için önemli katkılarda bulundu.

Marks ve Engels Teori ve Pratik Arasındaki Kopmaz Bağ Devrimci Pratikleri İle İspatlıyarak Yorulmak Bilmez Bir Coşkuyla Proletaryanın Sınıf Mücadelesine Katıldılar.

(*) League of the Just.

1852'ye kadar varlığını sürdüren Komünist Legası içindeki çalışmalarının yanısıra, Marks ve Engels Almanya'daki burjuva demokratik devrime de teorik ve pratik olarak katıldılar. Fransa'da başlayıp etkisi bütün Batı Avrupa'ya yayılan 1848 devrimi nedeniyle Marks ve Engels Prusya'ya dönüp, gericiliğe karşı halkın demokratik taleplerini savunarak sonuna kadar savaştılar. Kolonya'da 1 Haziran 1848'den, 18 Mayıs 1849'a kadar *Neue Rheinische Zeitung*'u (**) çıkardılar. Etkisi bütün Almanya'da duyulan ve kitleleri karşıdevrime karşı savaşmak için mücadeleye çağırarak bu gazete, feodal-monarşist ve liberal-burjuva basın ve hükümetinin bütün şimşeklerini üzerine çekti ve sonunda çıkarılamaz oldu. Prusya vatandaşlığından ihraç edilmiş olan Marks'ın sınır dışı edilmesine yol açtı. Lenin bu gazete için, «devrimci proletaryanın en iyi, emsalsiz yayın organı» tanımını kullanıyor.

Engels sınıf savaşına bu yayın organı ile katkıda bulunmakla yetinmedi, silahlı ayaklanmaya katılarak özgürlük için savaştı. Ayaklanmanın bastırılmasından sonra İngiltere'ye kaçtı. Bu tecrübelerin sonuçlarını Engels, 1851-52'de yazdığı «Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim Hakkında» adlı makale dizisinde özetledi. New York Daily Tribune'da (***) Marks'ın imzası ile yayınlanan bu makale dizisinde, Engels burjuvazinin giderek gericileştiğini ve demokratik devrime önderlik etmekten kaçınır duruma geldiğini açık bir biçimde sergiledi. Burjuvazi giderek güçlenen proletaryadan korkusu nedeniyle feodallerle uzlaşmayı yeğ tutuyordu. Engels 1848 yenilgisinin hemen ardından kaleme aldığı çeşitli makalelerinde eski tip bir burjuva demokratik devrimin Prusya'da neden artık imkansız hale geldiğini canlı bir biçimde anlatmıştır. Engels'in tahlillerini dogmatik bir biçimde aynen ülkemize uygulamaya kalkışanların tersine, Engels «Prusya usulü geçiş»in ortaya çıkış

(**) Ren Gazetesinin kapatılması üzerine çıkarılan bir gazete. Yeni Ren Gazetesi.

(***) New York Günlük Gazetesi.

nedenlerini tarihsel koşulları içinde ve somut olarak incelemiştir.

Marks ve Engels'in, işçi sınıfının devrimci partisini kurmak için verdikleri uzun mücadeleden sonucunu olarak, 1864'te «Uluslararası İşçi Birliği» (I. Enternasyonal) Londra'da Marks'ın önderliğinde kuruldu. 1871 Paris Komünü'nün etkisiyle 1876'da bu örgüt kendi kendisini feshedene kadar Engels Enternasyonal çalışmalarına aktif olarak katıldı. Marks'ın 1883'te ölümünden sonra Engels uluslararası proletaryanın en güvenilir önderi olarak mücadelesini sürdürdü. 1889'da II. Enternasyonal'in kuruluşunda hazır bulundu ve 1893'te Zürih'te Uluslararası Sosyalist İşçiler Kongresine katılarak Kongre'nin şeref başkanı seçildi. Engels ölene dek sınıf bilinçli proletaryanın tek bir işçi sınıfı partisi saflarında birleşmesi için mücadele etti. Fakat O, ilkesiz bir temelde birleşmenin işçi sınıfını zayıflattığını pratik içinde kavramıştı. Birlik adına Marksist öğretinin ilkelerinden taviz vermeyi kesinlikle reddetmekteydi. Onun Almanya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin 1875'de yapılan 'Birlik' kongresinde, Marksist olan August Bebel taraftarlarının, oportünist Lessalle taraftarları ile birleşmesini nasıl değerlendirdiğini daima hatırlamalıyız. Engels, Marksizmin temel ilkelerinden taviz verilerek elde edilecek bir birliğin, Proletaryanın birliği olamayacağını; böyle bir birliğin dağılmaya mahkum olan kof bir birlik olduğunu ortaya koyuyordu. (Bkz. Gotha-Erfurt Programının Eleştirisi). Tarih, Engels'in bu doğru tesbitini ispatladı; bu kof birlik derhal dağıldı. Proletarya hareketine fayda yerine zarar getirdi. Proletarya Partisi konusundaki bu ilke Lenin'in Parti öğretisinin de temel taşını oluşturdu. Sınıf bilinçli proletaryanın birliğinin ancak ideolojik ve siyasi birlik temelinde oluşabileceğini bir kez daha gösterdi; böyle bir birliğe dayanmayan «birlik»in oportünizm olduğunu kanıtladı. Ülkemizde de dürist devrimciler bu tarihi dersi bir an için bile gözardı etmemelidirler.

Engels Proletarya Davasına Bağlılığın ve Proleter Fedakârlığın Büyük Bir Örneğini

Vermiş; Marks'ın Büyük Dehasının Proletaryanın Hizmetine Sunulmasında Önemli Katkılar da Bulunmuştur.

Marks ile Engels'in 40 yıllık ortak çalışmaları, proletarya devrimine adanmış, tarihte eşi az bulunur verimlilikte bir işbirliğidir. Gazetesinde basılmak üzere 1844'te Engels'ten «Politik Ekonominin Bir Eleştirisinin Ana hatları» makalesini alan Marks, ekonomi politikte olan ilgisini ve bu konudaki dahiyane katkılarını da Engels ile ilk fikir alış-verişini izleyen sürekli haberleşmeleri boyunca geliştirdi, Engels, Marks «Kapital»i yazdığı süreçte ona her yönden destek olmakla kalmadı. Ancak I. cildin basımını gerçekleştirebilen Marks'ın ölümünden sonra bu büyük eserin yayına hazırlanmasını da üstlendi. Marks'ın karmaşık ve son derece zengin düşünce sürecini yansıtan, karışık ve içiçe girmiş el yazmalarını büyük bir sabır ve titizlikle düzenledi. «Kapital»in II. Cildini 1885'te ve III. Cildi de 1894'te Engels tarafından derlenerek yayınlandı. Ayrıca Engels, I. Cildin ilk İngilizce çevirisinin de 1887'de derlenerek yayınlanmasını sağladı. Engels'in ölümü, Kapital'in IV. Cildi olarak bilinen «Artı Değer Teorileri»nin toparlanmasını engelledi, fakat ömrünün son yıllarında II. ve III. Ciltlerin basılmasını sağlayarak uluslararası proletaryaya yaptığı hizmet, başta Rusya işçi sınıfı olmak üzere bütün dünyanın işçi sınıfına, yaklaşan proletarya diktatörlüğü zaferinin bir hazırlığı ve müjdesi oldu.

Engels, derin bir sevgi, yoldaşça bir fedakarlığa dayanan Marks ile ortak çalışması boyunca, kendisini alçak gönüllü bir biçimde daima ikinci planda tuttu. Özellikle Marks'ın ölümünden sonra, ortak çalışmalarında tayin edici olanın Marks'ın dehası olduğunu. kendisi olmasaydı da, ayrıntıdaki bazı yönler dışında Marks'ın teorisini yine de bütün zenginliğiyle kurmuş olacağını, bu nedenle haklı olarak kurdukları teorinin Marks'ın adıyla anıldığını vurguladı. Ancak Engels olmasaydı, Marks'ın dehası proletaryanın hizmetine bu denli mükemmel bir biçimde sunulamazdı. Engels, devamı ilişki ve tartışmanın yanısıra,

Marks'ı ömür boyu maddi yönden de destekleyerek onun tüm vaktini devrimci çalışmaya ayırmasını sağladı. 1850'den itibaren Manchester'de, «Erman ve Engels» şirketinde 20 yıl süren çalışmasıyla, hem kendisini hem de Marks'ı geçindirdi; 1870'de Londra'ya taşınana kadar Marks'la hemen hemen günü gününe yazışarak Marks'ın her yönden en sadık ve değerli desteği oldu. 1870'ten, Marks'ın öldüğü 1883 yılına kadar yine aralıksız süren beraberliklerinin Engels için ne kadar büyük bir değer taşıdığı, Engels'in Marks'ın anısına yazdığı birçok yazılardan anlaşılmaktadır.

Engels'in Fikirleri Modern Revizyonizme Karşı Mücadelemize Işık Tutuyor!

Engels'in Mükemmel Bir Biçimde Sistemleştirdiği Marksist Devlet Teorisi Modern Revizyonizme Karşı Güçlü Silahımızdır!

Revizyonizm daima, sinsi ya da açık bir biçimde proletarya devrimini inkar ederek işe başlar. Bernstein ve Kautsky revizyonizminden, Kruşçef-Brejnev modern revizyonizmine ve en son olarak da «Üç Dünyacı» modern revizyonizme kadar bütün revizyonist gelişmelerin çıkış noktası bu olmuştur. Revizyonizmin karşı-devrime kazandığı her cepheyi proletarya devriminin reddi: Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisinin tahrifatı üzerine inşa etmiştir. Bu mevzileri devrime geri kazanmak ve modern revizyonizmin devrim düşmanı yüzünü teşhir etmek için, Marksist - Leninistler devlet öğretisini derinlemesine kavramalıdır. İşte Engels'in devlet konusundaki fikirlerini kavramak bu açıdan büyük önem taşır.

Güneşi balçıkla sıvamaya kalkan Rus modern revizyonistleri ve onların ülkemizdeki uşakları, bir yandan Lenin'in adını dillerinden eksik etmezken, diğer yandan, Lenin'in özellikle devlet ve devrim konusundaki fikirlerinin kavranmasını türlü yollarla engellemeye çalışıyorlar. Bu çaba boşuna değildir. Onlar biliyorlar ki Leninist devlet teorisinin kavranması, ülkemizdeki hakim sınıfların onlara yakıştırdığı «Leninci» sıfatını da, yine hakim sınıfların uydurması olan sahte «Maocu-Leninci» ayırımını da yerle bir edecektir. Çünkü onların Devlet konusunda savundukları re-

vizyonist tezlerin, Lenin'in ortaya koyduğu devlet tahliliyle en küçük bir ilgisi bile yoktur. Tam tersine onların savundukları revizyonist tezler, Lenin'in önderliği ile hem teoride, hem de pratikte mahkum edilen tezlerle tıpatıp aynı ve onların bir devamıdır.

Leninist devlet anlayışı Marks ve Engels'in öğretisi üzerinde yükselir. Proletaryanın bu ilk büyük öğretmenleri, proletarya devriminin en önemli öncülüğünü ve proletaryanın kendisi için bir sınıf haline gelmesinin şartını, «sınıflarüstü devlet» anlayışının yıkılmasında ve devletin, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin bir ürünü olduğunun kavranmasında görmüşlerdir. Bu fikirlerin mükemmel bir sistemleştirilmesini, Engels 1884'te, «Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni» adlı kitabında yapmıştır. Lenin'in büyük eseri «Devlet ve Devrim» esas olarak bu kitap üzerine temellendirilmiştir.

Engels, Marksizmin, devletin tarihi rolü ve anlamı hakkındaki temel görüşünü büyük bir açıklıkla ortaya koyarken, bütün dünya proletaryasına güçlü bir silah bıraktı. Bu temel görüş, her şeyden önce, devletin sınıf çelişkilerinin uzlaşmazlığının bir ürünü ve göstergesi olduğunu vurgular. Bu temel görüş, devletin, sınıf çelişkilerinin uzlaştırılmasının mümkün olmadığı zaman ortaya çıktığını tarihsel olarak gösterir. Bu temel görüş, devlet konusundaki her tür revizyonist sapmayı açık gün ışığına çıkarır.

Rus modern revizyonistlerinin, 1956'da Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçirdikten sonra «revizyon»a (yani tahrifata!) tabi tuttukları temel tezlerden biri Leninist «devlet» teorisiydi. Bu devrim dönemi hainler, bizzat devletin varlığının uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin bir ürünü ve göstergesi olduğunu alçakça örtbas etmeye çalışarak, «bütün halkın devleti» (!) tezini piyasaya sürdüler. Bu «teze» göre, Sovyetler Birliği'nde uzlaşmaz sınıf çelişkileri artık yok olmuş ve do'ayısıyla devlet, artık kütün halkın devleti haline gelmişti. Bugün artık Marksist-Leninistlerin açıkça kavradığı gibi bu tez Marksist-Leninist devlet teorisinin tam bir tahrifatı ve proletarya

devriminin kökten inkarıdır. Proletarya diktatörlüğü altında devletin yavaş yavaş yok olması ancak bütün dünyada sınıfsız toplumun kuruluşuna paralel olarak gerçekleşecektir. Dünya yüzünde devletler varolduğu sürece, bunlar daima uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ürünleri olacaklardır ve dünya yüzündeki devletlerin tümü proletarya diktatörlüklerine dönüşmüş olsalar dahi bunlar yine de «bütün halkın» değil, tek bir sınıfın, yani proletaryanın hakimiyet aracı olacaklardır.

Kruşçev-Brejnev kliklerinin başını çektiği modern revizyonist akımın tahrifatları bugün geniş devrimci çevrelerin içinde teşhir olmuştur. Ancak Kruşçev tipi modern revizyonizmin teşhir olması modern revizyonizmin son saldırısını göğüslemek için yeterli değildir. Son saldırı, açık ifadesini «Devletler bağımsızlık, Uluslar kurtuluş, halklar devrim istiyor» sloganında bulan «Üç Dünya Teorisi»dir. «Üç Dünya Teorisi», ülke, halk ve devlet kavramlarını kasıtlı olarak birbirine karıştırarak dünya devrim cephesinde önemli tahribata yol açmıştır. Devletin hakim sınıfların baskı aracı olduğunu örtbas etmeye çalışmış ve proletaryanın iktidarda olmadığı ülkelerde halk ile devleti özdeş kılmıştır. Bu karşı-devrimci tahribatı, bütün revizyonist gelişmelerde olduğu gibi, proletarya devriminin reddi ve özünde «kapitalist olmayan yoldan kalkınma» modelinin tıpatıp aynısı olan «Yeni İktisadi Düzen» demagojisi izlemiştir. Engels daha 1884'te şöyle yazıyordu:

«Üretimi üreticilerin özgür ve eşit ilişkisi temeli üzerinde örgütleyecek olan toplum, tüm devlet aygıtını o zaman ait olduğu yere kaldıracaktır: Yani, çıkışın ve bronz baltanın yanına, Antik Eşyalar Müzesine!» (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Alıntıyı yapan Lenin. Devlet ve İhtilal, Bilim ve Sosyalizm yayınları, s. 21)

Bütün revizyonistler gibi «Üç Dünya»nın savunucuları da, proletaryanın nihai hedefinin sınıfları ve dolayısıyla devleti ortadan kaldırmak olduğunu unutmuş görünüyorlar. Onlar artık ne sınıfsız toplumdan, ne de devle-

tin sınıfsız toplum da antik eşyalar müzesine kalkacağından söz etmiyorlar. Onlar artık proletarya diktatörlüğünden bile söz etmiyorlar. Onlar, tarihin tekerleğini ileriye döndüren itici gücün, «üçüncü dünya ülkelerinin (ya da devletlerinin!) bağımsızlık mücadelesi» olduğunu söyüyorlar. Onlar, Engels'in açıkladığı Marksist devlet teorisini, Lenin'in bu temelde yükselttiği devrim anlayışını, başta Rusya işçi sınıfı olmak üzere dünya proletaryasının kanı ve canı pahasına verdiği yüzü yıllı aşkın devrim mücadelesini bir kalemde siliveriyorlar. Ve bütün bunların yerine, «üçüncü dünya ülkelerinin», «ikinci dünya» ile ittifak yaparak «iki süper devlete» ve «özellikle de Rusya'ya karşı» vereceği bağımsızlık mücadelesini geçiriveriyorlar. Marksist-Leninistlerin görevi, modern revizyonist tahribatı en aza indirebilmek için, «Üç Dünyacı» iflah olmaz modern revizyonistleri halktan tecrit etmek, bu teorinin karşı-devrimci özünü kavramamış ilanlara, Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisini kavratarak onları devrim safına kazanmaktır.

Engels'in Emperyalist Savaş Hakkındaki Sözleri, «Ya Devrimler Savaşı Önlensin, Ya Savaş Devrime Yol Açarsın» Şiirinin Çekirdeğini İçinde Taşımaktadır!

Engels yaşamının son yıllarında kapitalizmin, en son aşaması olan emperyalizme dönüşmeye başladığını ve bu dönüşümün proletarya devriminin arifesi olduğunu görmüştür. Emperyalizmin kaçınılmaz sonucunun emperyalist savaşlar olacağını, bu savaşların görülmedik yıkımlara yol açacağını ve en önemlisi, bu savaşların proletarya devrimlerine gebe olacağını söylemiştir. Lenin, «bu kehanette kendini gösteren dehaya bakınız!» diyor ve bu sözler üzerine, «Burjuvazinin önünde yerlere kadar eğilmeye alışmış olanları, ya da ondan ödü kopanları», «eğer hala düşünebiliyorlarsa», biraz düşünmeye davet ediyor. Biz de, Engels'in daha 1887'de söylediği bu dahice sözlerden kısa bir bölüm aktararak, modern revizyonizmin bilinçli bayraktarlarını olmasa da, onların peşinden sürüklenenleri bu sözler üzerine bir kez olsun düşünmeye çağırıyoruz. **Şöyle diyor Engels:**

«Son hadde ulaşmış karşılıklı silahlanma yarışı sistemi nihayet meyvelerini vermeye başladığı zaman durum budur. İşte efendilerim, prenslerim ve devlet adamlarım sizin aklınız Avrupa'yı bu noktaya getirdi. Ve o zaman size son büyük savaş dansını başlatmaktan başka yapacak iş kalmayacak; ve bizim de istediğimiz budur zaten. Savaş, belki de bizi geçici olarak geriye itebilir, kazandığımız birçok mevzileri bizden kopartıp alabilir. Fakat tekrar kontrol altına alamayacağınız güçleri bir defa başıboş bıraktınız mı, herşey kendi bildiği gibi hareket edebilir: dramın sonunda siz mahvolursunuz ve proletaryanın zaferi ya kazanılmış olur, ya da herhalde kaçılmaz hale gelir. (Aktaran :Lenin, «Kâhince Sözler», Sosyalizm ve Savaş, Sol yayınları, sf. 167)

Bu sözler, «barış içinde birarada yaşama» demagojisinden, «suni denge» teorilerine kadar, günümüzde emperyalist savaş tehlikesini örtbas etmek isteyen her tür sapmaya indirilmiş ağır bir darbedir.

Bu sözler, «emperyalizm varoldukça, emperyalist savaşların da varolacağı» tezinin özlü bir ifadesidir.

Bu sözler, proletaryayı ve halkları emperyalist savaş karşısında silahsız ve savunmasız bırakmaya yeltenen her tür karşı-devrimci akıma karşı güçlü bir uyarıdır.

Diğer yandan, yine bu sözler, emperyalist savaş çığırkanlığını varlığının dayanağı haline getirmiş modern revizyonist «Üç Dünya» teorisyenlerine karşı da güçlü bir silahtır. Çünkü Engels daha 1887'de emperyalist savaşların devrime yol açacağını görerek, savaşın sonucu hakkında şöyle diyordu: «nasıl sona ereceği ve mücadeleden kimin galip çıkacağını kestirmek imkansızlığı; yalnız tek bir sonuç kesinlikle belli: genel bir bitkinlik ve işçi sınıfının nihai zaferi için şartların hazırlanması.»

Engels'in bu sözleri, Leninist, «emperyalist savaş iç savaşa çevirin» sloganının özlü bir ifadesidir. Ve proletaryanın, emperyalist

savaş karşısındaki temel görevlerinden birini vurguluyor. Engels daha 1887'de, Emperyalizmin niteliklerinin henüz tamamen ortaya çıkmadığı bir dönemde dahi, devrimlerin de savaşı önleyebileceğini görmüştü. Bu iki büyük usta, ya savaş Avrupa'yı kızıla boyayacak, ya da proletarya Avrupa'yı kızıla boyayarak savaşı önleyecektir, demektedir. İşte «üç dünya» teorisyenlerinin unutturmak istedikleri tam da budur. Çünkü onların devrim diye bir düşünceleri yok. Onlar, proleter dünya devrimi cephesinin içeriği ile dünya barış cephesinin içeriğini bir ve aynı şey sayarak, «üçüncü dünya savaşı» çığırkanlığıyla bütün ülkelerde devrim mücadelesini tatil etmeye çalışıyorlar. Proletaryanın esas görevinin rölatif barışı sürdürmek değil, bu barıştan devrim için yararlanmak olduğunu örtbas etmek istiyorlar. Ve devrimlerin de savaşı önleyeceği Marksist-Leninist tezini unutturmaya çalışarak sonuçta barışa değil, savaşa hizmet ediyorlar.

Engels'i Anarken Görevlerimiz Nelerdir?

Ustaları anarken devrimci tavır, onları putlaştırmak değil; onların devrimci geleneğine sahip çıkmak; onlara yöneltilen her tür gizli ve açık saldırıyı devrimci kararlılıkla göğüslemektir. Onların pratikte sınanmış, doğruluğu ispatlanmış olan çizgilerini hayata geçirmektir.

İşte Engels'i bu bilinçle anıyoruz. Ömrünün tamamını devrime adanmış, bunun 40 yılı aşkın süresini tarihte yepyeni bir çağ açan Marks ile ortak çalışma içinde geçirmiş olan bu büyük ustayı ona layık bir biçimde anmanın tek yolu, onun fikirlerine yöneltilen saldırıları her yönlü mücadelemizle göğüslemektir.

Bugün Mao Zedung'a ve Stalin'e «anti-Marksist-Leninist» diye ağız dolusu küfürler yağdırıp iki yüzlü bir tavırla Marks, Engels ve Lenin'i savunur görünen Rus sosyal emperyalistleri ve onların uşakları, aslında bütün ustalara birden saldırıyorlar. Marksizm-Leninizmi tahrif ederek Marks, Engels ve Lenin'e sahip çıkmak imkansızdır.

Yine bugün, yüzlerine Marksist-Leninist

maskesi takan «Üç Dünya Teorisi»nin savunucusu modern revizyonistler, bütün ustaların şahsında Marksizm-Leninizme karşı planladıkları sinsi saldırılarını hayata geçiriyorlar. Mao Zedung'un hiçbir zaman bir dünya devrimi stratejisi olarak savunmadığı «Üç Dünya Teorisi»ni bu büyük ustaya mal ederek, yalnız Mao Zedung'u değil, bütün ustaları tahrif etmeye yefteleniyorlar. Mao Zedung'un şahsında Marksizm-Leninizme yapılan bu saldırı, aslında Marksizm-Leninizmin en temel devlet ve devrim tezlerini hedefliyor ve Marks

ile Engels'ten başlayarak bütün dünya işçi sınıfının mücadelesini engellemeye kalkışıyor.

Güneş balçıkla sıvanamaz. Zafer er ya da geç Marksizm-Leninizmin olacaktır. Engels'in coşkuyla işaret ettiği, «Devletin Antik eşyalar müzesine konacağı gün» mutlaka gelecektir.

Engels'i o günlere ulaşmak için bütün ömrünü proletarya devrimine adayan ölümsüz bir devrimci olarak selamlıyoruz.

Proletaryanın bu büyük öğretmeninin tezlerine, bizi zafere götürecek güçlü bir silah olarak sarılıyoruz.

Proletarya Davasına Adanmış Bir Ömür [*]

- . 1820 (28 Kasım) Fredrick Engels, şimdi Batı Almanya sınırları içindeki Barmen'de (Wuppertal) doğdu.
- . 1838-41 Bremen'e iş stajı için gönderilen Engels, bir ihracat şirketinde maaşsız memur olarak çalıştı. Çalışmalarını bağımsız olarak sürdürdü ve basın için makaleler yazdı.
- . 1842 (Kasım) Kolonya'daki **Reinische Zeitung** ofisinde Marks ve Engels arasındaki ilk karşılaşma. Engels İngiltere yolu üzerinde burada durmuştu.
- . 1842-44 İş stajını bitirmek için Manchester'deki Ermen ve Engels şirketinde bulunan Engels, İngiliz yaşantısı ve edebiyatını araştırdı; ekonomi poli-

tikçileri okudu, Çartist hareketine katıldı, Owen yanlısı **Yeni Ahlakî Dünya** gazetesinde makaleler yayınladı. «Politik Ekonominin Bir Eleştirisinin Anahatları»nı yazdı.

- . 1844 (Ocak) Marks, Engels'ten **Jahrbücher**'de yayınlanmak üzere bazı makaleler aldı.

- . 1844 Paris'te Jahrbücher'in çift sayısı, Marks ve Ruge'un derleyiciliği altında basıldı. Engels'in «Politik Ekonominin Bir Eleştirisinin Anahatları»nın burada yayınlanması Marks'la Engels arasında yazışmaya yol açtı.

- . 1844 (Nisan-Ağustos) Engels, İngiltere'nin toplumsal tarihi ve İngiltere'de işçi sınıfının durumu hakkında bilgi topladı.

(*) «Marks ve Engels'in Hayatı» başlıklı İngilizce kronolojiden, Engels'e ait tarihler Türkçeye çevrilerek özetlenmiştir.

(28 Ağustos civarı) Manchester'den Almanya'ya dönen Engels, Marks'la

- ikinci bir karşılaşma için Paris'i ziyaret etti. Ortak çalışmalarını başlandı.
- . 1844-45 Engels Barmen'de İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu'nu yazdı. (1845) Marks ve Engels Kutsal Aile'yi yazmak için işbirliği yaptılar.
- . 1845-46 Marks ve Engels Alman İdeolojisi'ni yazdılar.
- . 1847 Engels, Komünist Legası'nın Londra'daki Birinci Kongresine katıldı. Kasım'da, hem Marks, hem de Engels, yine Londra'daki İkinci Kongreye katıldılar.
- . 1848 (Şubat) Komünist Manifesto Londra'da yayınlandı.
- . 1848-49 Marks ve Engels Almanya'daki 1848-49 devriminde, Kolonya'daki Neue Rheinische Zeitung'u birlikte yayınlamaya aktif rol aldılar.
- . 1849 (Haziran) Başarısız Baden ayaklanmasında, Engels Willich'in yaveri olarak görev aldı.
- . 1850 Engels Manchester'e yerleşti ve hem kendisini, hem de Marks'ı geçindirmek üzere, Ermen ve Engels şirketinde 20 yıl sürecek olan çalışmasına başladı.
- . 1851 Engels «Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim Hakkında» makalelerini yazdı. Bunlar, New York Daily Tribune'de Marks'ın imzası ile yayınlandı.
- . 1864 Uluslararası İşçi Birliği (I. Enternasyonal) Londra'da kuruldu.
- . 1874-80 Engels aralıklı olarak Doğa'nın Diyalektiği üzerinde çalıştı.
- . 1878 Engels'in Anti-Dühring'i kitap olarak basıldı.
- . 1884 Engels, Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni'ni yazdı.
- . 1885 Kapital'in ikinci cildi Engels tarafından derlenerek yayınlandı.
- . 1886 Engels, Ludwig Feurbach ve Klasik Alman Felsefesi'nin Sonu'nu yazdı.
- . 1887 Kapital'in birinci cildinin İngilizce çevirisi Engels tarafından derlenerek yayınlandı. İngiltere'de İşçi Sınıfının 1844'teki Durumu'nun ilk İngilizce çevirisi New York'ta yayınlandı.
- . 1889 Engels II. Enternasyonal'in kuruluşuna katıldı.
- . 1893 Engels, Zürih'te Uluslararası Sosyalist İşçiler Kongresi'ne katıldı. Kongrenin şeref başkanı seçildi.
- . 1894 Kapital'in üçüncü cildi Engels tarafından derlenerek yayınlandı.
- . 1895 (Ağustos) Engels öldü.
KAYNAK : The Marks-Engels Reader, derleyen : Robert C. Tucker, W. W. Norton and Company Inc., New York, 1972.

Çekoslovakya İşgalinin 10. Yılında

Rus Sosyal-Emperyalistlerinin Saldırgan ve Hegemonyacı Emellerini Nefretle Lanetliyoruz!

İşte, Rus sosyal-emperyalistlerinin «Sosyalist Yardım» (!)

1968 yılının 21 Ağustos'unda, Varşova Paktına üye olan Sovyetler Birliği, Polonya, Macaristan, Doğu Almanya ve Bulgaristan orduları, ortaklaşa olarak Çekoslovakya'yı işgal ettiler. Bu, Çekoslovakya'nın görünürdeki devlet bağımsızlığını dahi ayaklar altına alan vahşi bir saldırı hareketi idi. Yalnızca sıklığını örgütleyen Sovyetler Birliği değil, saldırıya fiilen katılan diğer varşova paktı üyesi dev-

letler de, Çekoslovakya halkına karşı tarihi bir suç işlemiş oldular. Nefretle kınanması ve lanetlenmesi gereken işgal hareketi, bütün olumsuzluğuna rağmen, içinde bir de olumlu yan taşıyordu. Çekoslovakya'nın işgali, Sovyetler Birliğinde artık bir proletarya diktatörlüğünden bahsetmenin imkânsızlığını açıkça göstererek, uluslararası proletarya önderliğindeki dünya halklarının sosyal emperya-

lizme karşı vermesi gereken mücadelenin önemini kanıtladı; dünya devrim ve karşı-devrim cepheleleri arasındaki saflaşmayı hızlandırdı.

Rus Sosyal Emperyalistlerinin Yalan ve Demogojisi, Onların Saldırgan ve Hegemonyacı Emellerini Gizleyemez.

Çekoslavakya'ya karşı girişilen saldırı ve işgal hareketini resmi Sovyet Haber Ajansı, «Sosyalist işbirliği»nin ve «Çekoslovakya ile diğer Varşova Paktı üyeleri arasındaki kopmaz kardeşlik bağları»nın bir sonucu gibi göstermeye çalıştı. Saldırıya katılan diğer devletlerin haber ajansları da resmi Sovyet Haber Ajansı ile ağız birliği yaparak, «Çekoslavakya'nın emperyalistlerin saldırı tehdidi altında olduğunu», Varşova Paktı üyesi devletlerin, Çekoslovak devletinin «yardım çağrısı» üzerine Çekoslavakya'ya «yardım»a gittiklerini bildiriyorlardı. İşgali gerçekleştiren devletler bütün dünyaya, «Varşova Paktı silahlı güçlerinin, sosyalizmin kazanımlarını korumak», «Avrupa'da barışın korunması için», Çekoslavakya'ya müdahalede buldukları izlenimini vermek istiyorlardı.

İşgalden hemen birkaç gün sonra Sovyet resmi yayın organı Pravda'da çıkan bir makalede şunlar söyleniyordu:

«SBKP, partinin ve devletin inşa üslubunu, biçimlerini ve yöntemlerini sürekli mükemmelleştirmektedir. Aynı çaba diğer sosyalist ülkelerde de sosyalist sistemin ilkeleri üzerine temellendirilmiş sakin bir süreç içinde sürdürülmektedir.

Ne yazık ki Çekoslavakya'daki ekonomik reformlara ilişkin tartışmalar farklı bir temelde gelişmiştir: Bu tartışma, bir yandan, sosyalist ekonomiden kaynaklanan bütün gelişmelerin her yönü eleştirisi çevresinde, diğer yandan ise, planlama ilkelerinin, özel sermayeye geniş bir hareket alanı sağlayan anlık ticari ilişkilerle değiştirilmesi önerisi çevresinde merkezileşmiştir.» (*)

(*) Pravda, 23 Ağustos 1978.

Rus sosyal emperyalistlerinin basın ve yayın aracılığıyla bütün dünyaya Çekoslavakya işgalinin gerekçesi olarak göstermek istedikleri kısaca bunlardı: Yani, Çekoslavakya'nın kapitalist bir yola meylettiği; Dubçek yönetiminin gerici bir burjuva yönetimi olduğu ve sosyalizmin kazanımlarının tehlikeye girmiş olduğu... Bugün halâ, hem Rus sosyal emperyalistleri, hem de onların uşakları, Çekoslovakya'ya karşı girişilen saldırı hareketini aynı gerekçelerle savunmaya devam ediyorlar. Bunlar, güneşi Balçıkla sıvamaya kalkanların yalanlarıdır. Bu yalanlarda gerçek olan tek yan, Çekoslovakya'nın kapitalist bir gelişme yoluna girmiş olduğu ve Dupçek yönetiminin de gerici bir burjuva yönetimi olduğudur.

1968'de, Yalnızca Çekoslovakya Değil, Başta Sovyetler Birliği Olmak Üzere Bütün Varşova Paktı Üyesi Ülkeler Çoktan Kapitalizmin Yolunu Tutmuşlardı.

Çekoslovakya'nın kapitalist gelişme yolunu tutmuş olması işgale neden olamazdı. Çünkü başta Sovyetler Birliği olmak üzere bütün Varşova Paktı üyeleri için aynı durum söz konusu idi. Çekoslovakya işgalinin ardında yatan gerçek, Çekoslovakya'nın ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinin sömürü alanı içine kayma ihtimalinin belirmiş olmasıydı.

Sosyalizmin inşası sürecinde uzlaşmaz sınıf çelişkileri kaçınılmaz olarak varlığını sürdürür. Sosyalist toplumda devlet, yani proletarya diktatörlüğü işte tam da bunun için gereklidir.

Sosyalizmin inşası mücadelesine önderlik etmiş olan Marksist-Leninist ustaların daha ilk baştan itibaren gösterdikleri gibi, sosyalizmin inşası süresi içinde her zaman kapitalizmin restorasyonu imkanı ve tehlikesi mevcuttur. Küçük üretimin «sürekli olarak, her gün, her saat ve yığın halinde kapitalizmi ve burjuvaziyi doğurma»sı (**); eski burjuvazinin alt ve üst yapıdaki kalıntılarının daha da canhıraş bir şekilde proletaryanın ikti-

(**) Lenin - Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Sol Yay. sf. 12.

darını devirmek için uğraşması; dünyada emperyalist devletlerin gizli veya açık müdahale ve darbe çalışmaları; ve nihayet bizzat sosyalist üretimin gözeneklerinde yeni bir (bürokrat) burjuvazinin ortaya çıkabilmesi -işte bütün bunlar uzlaşmaz sınıf çelişkilerini ve kapitalizmin restorasyonu tehlikesini nedenlemekte; proletarya diktatörlüğünün sürekli olarak güçlendirilmesinin zorunluluğuna işaret etmektedir.

SB'nde de bu tehlike, 1956 yılında Kruşçef haininin bir darbe ile iktidarı ele geçirmesiyle birlikte bir gerçek sorun haline geldi.

Stalin döneminde başını kaldırma imkânı bulamayan yeni burjuvazi, Stalin'in ölümünden sonra 1956'da, SBKP 20. Kongresinde, sınıflararası barışı Marksizm-Leninizmin bir ilkesi gibi göstererek modern revizyonist tezlerini hakim kıldı ve parti yönetimini parti ve devlet iktidarını tümüyle ele geçirerek Sovyet toplumunun iktisadi altyapısında da sistemli bir tahribata girişti; sosyalist ekonomiyi adım adım tekelci devlet kapitalizmine dönüştürdü. 1965 reformları ile kapitalizmin restorasyonu meşrulaştırıldı. Bu reformlar, sosyalist inşanın artık tamamen terkedilmiş olduğunu, kapitalist gelişme yolunun tutulduğunu en açık bir biçimde sergiliyordu. Ancak, modern revizyonist yeni Rus burjuvazisi, bunu örtbas etmek için alçakça Lenin'in adının ardına gizlenmeye çalışıyor; ekonomik sorunların çözümü için Lenin'in de 1920'lerde aynı tür önlemlere başvurduğunu savunuyordu. Bu, bir yönüyle doğrudur. Lenin'in 1920'lerde uygulamaya soktuğu «Yeni Ekonomik Politika» (YEP) ile 1965 reformları gerçekten de benzerlikler taşıyordu. Hatta 1965 reformları, YEP örnek alınarak hazırlanmıştı. Aradaki çok önemli fark şuydu ki, Lenin, YEP'nin, proletarya diktaörlüğü altında ve geçici olarak kapitalizmin geliştirilmesi olduğunu açık açık söylüyordu. Oysa Kruşçev'in başlatıp Brejnev'in sürdürdüğü, 1965 reformlarını, bütün halkın devletinde sosyalizmin inşası olarak yutturulmaya çalışılıyordu.

Sovyetler Birliği'ndeki kapitalist restorasyon, sermayenin merkezileşmesinin üst

düzeyde olması nedeniyle, iktidarı ele geçiren burjuvaziyi kaçınılmaz olarak emperyalizmin temel özelliği olan sermaye ihracına itti. Sermaye ihracını gerçekleştirebilmek için durmadan yeni pazarlar arayan yeni Rus burjuvazisinin, müdahale ve işgalciliğe, dünyayı paylaşma dalaşmasına girmesi kaçınılmazdı.

Bu gelişmenin bir sonucu olarak, başlangıçta sosyalist devletlerin özgür istekleri ile ve karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma amacıyla kurulan ekonomik işbirliği örgütü COMECON, Rus sosyal emperyalistlerinin COMECON içinde birleşen ülkeleri sömürmesinin aracı haline dönüştü. Yine bu gelişmenin bir sonucu olarak, başlangıçta emperyalist devletlerin muhtemel bir saldırısına karşı sosyalist bloku korumak için bir savunma aracı olarak kurulan VARŞOVA PAKTI, Rus sosyal emperyalizminin emrinde, onun yayılma emellerine hizmet eden bir saldırı aracı haline geldi.

COMECON ve VARŞOVA PAKTI aracılığıyla ekonomik, politik ve askeri olarak Rus sosyal emperyalistlerinin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmiş olan kampın yapısı içinde çeşitli ülkelere farklı görevler düşüyordu. Örneğin, Çekoslovakya ve Doğu Almanya, nisbeten gelişmiş endüstriyel yapılarına uygun olarak Rus ekonomisinin taleplerine göre ekonomilerini ayarlamak durumunda idiler. Yeni Rus burjuvazisi bu yapıyı bozabilecek herhangi bir gelişmeye müsamaha göstermezdi. İşte Çekoslovakya işgalinin ardında yatan gerçek neden budur. Çekoslovakya kapitalist restorasyonda başını alıp gitmiş, Yugoslavya örneğini hatırlatır bir biçimde ABD emperyalizminin başını çektiği kampa kapılarını açma eğilimi göstermeye başlamıştı. Bu, revizyonist kampta gelişen bir krizin sonucu idi ve krizin «barışçıl» yollardan çözümü mümkün olmadığı için kaçınılmaz olarak Varşova Paktı üyesi ülkelerin askeri saldırısı ile sonuçlanmıştı.

Çekoslovakya'ya Yapılan Vahşice Saldırı, Revizyonist Kamptaki Çatlakların Büyümesinin Sonucudur.

Revizyonist kamptaki diğer ülkeler gibi

Çekoslovakya'da, özellikle 1960'larda kapitalizmin restorasyonunu dolucuzğun gerçekleştirilmeye başlamıştı. İşgalden önceki 8 ay içinde Dubçek rejimi bu restorasyonu, üstyapısal bir dizi reformlarla da pekiştirerek Çekoslovakya'nın, ABD ve Batı Avrupadaki emperyalist devletler için güvenilir bir yatırım alanı olduğunu kanıtıama çabasına girdi. **Business Week** (*) dergisinin ifadesiyle, «basını özgürleştirilmesi, daha geniş kişisel özgürlükler sağlanması, ve hantal Çek ekonomisinin canlandırmak için kapitalist teknikler uygulanması» (**) yolunda mesafe kaydetti. Çekoslovakya böylece Sosyal-emperyalist blokta ki diğer ülkeleri geride bırakmış; «demokratik sosyalizm» maskesi ile, 1948'de Kominform'dan koparak ABD'ye ve Batı Avrupa'lı emperyalistlere kapılarını açan Yugoslavya örneğini hatırlatır bir yol tutmuştu.

Artık Çekoslovakya'da kapitalizmin kaçınılmaz kanunları yürürlüğe girmişti. Bir yandan Çek hakim sınıfları, ABD emperyalizminin başını çektiği kamptan, kendilerine daha fazla pay düşecek yatırımların peşine düşmüşler, diğer yandan bu kamptaki emperyalistler, sermaye yatırımı için yeni bir pazar kokusu almışlardı.

Bu gelişme, Sovyetler Birliği için büyük bir tehlike oluşturuyordu. Yapılacak Çekoslovakya Komünist Partisi Kongresinde, üstyapısal reformlar onaylanarak «demokratik sosyalizm» programının sürdürülmesi kararı alınsa idi, Sovyetler Birliği iki yönlü bir tehdite maru kalacaktı. Bir yandan Çekoslovakya'da Novotni rejiminin tasfiyesi ve «demokratik sosyalizm» in zaferi bütün revizyonist ülkelerde «sosyalizm» maskesinin düşerek mevcut yapının gerçek ismi ile anılmasının yolunu açacaktı. Marksizm-Leninizm cilası silinecek, alt yapıdaki kapitalist ilişkiler ideolojik olarak da kendilerine uygun bir kılıfa kavuşmuş olacaktı. Diğer yandan, bu gelişmenin kaçınılmaz bir sonucu olarak yalnızca Çekoslovakya değil, diğer COMECON üye-

(*) ABD'de çıkan, tekeli burjuvazinin haftalık iş haberleri veren bir dergisi.

(**) **Business Week**, 24 Ağustos 1968.

si ülkeler de ABD emperyalizminin başını çektiği kamp için cazip yatırım alanları haline gelmeye başlayacaklardı. Kısacası, Sovyetler Birliği'nin önündeki tek seçenek, zor kullanarak Çekoslovakya'nın revizyonist kamptan kopuşunu önlemek ve bütün dünyada nefret uyandırması kaçınılmaz olan bu girişimini, «proleter enternasyonalizmi» demogjisi ile gizlemeye çalışmaktı. Fakat gerçekler inatçıdır. Nitekim Marksist-Leninistler daha o zamandan, işgalin, «proleter enternasyonalizminin gereği olarak yapılan bir yardım» değil, bir emperyalist gücün, kendi etki alanından çıkma eğilimi gösteren bir devlete karşı giriştiği açık bir müdahale, emperyalist bir saldırı hareketi olduğunu açık seçik gördü ve gösterdiler.

Çekoslovakya'ya Yapılan Saldırı, Sovyetler Birliği'nde Proletarya Diktatörlüğünün Artık Bir Burjuva Diktatörlüğüne Dönüşmüş Olduğunu Bütün Dünya Halklarına Açıkça Gösterdi!

Sovyetler Birliği, 1956'da Macaristan'da başgösteren karşı-devrim hareketini bastırma için de bir askeri harekate girişmiş ve Marksist-Leninistler o zaman bu müdahaleyi desteklemişlerdir. Ve desteklemekte haklıydılar. Çünkü bu hareket gerçekten de sosyalizmin kazanımlarını koruma amacını güden ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri ışığında Macaristan halkına yapılmış bir yardımdı ve karşı-devrimci ayaklanmayı bastırma amacını güdüyordu. Oysa 1968 işgali, emperyalistler arası çelişkilerden kaynaklanan ve Çekoslovakya'nın devlet bağımsızlığına yöneltilmiş emperyalist bir saldırıydı. İşte bu nedenle Marksist-Leninistler Çekoslovakya işgaline karşı çıktılar ve çıkmaya devam ediyorlar.

Marksist-Leninistler her türlü savaşa karşı olmadıkları gibi, her türlü askeri harekate da karşı değildirler. M-L'ler, yağmacı, gerici ve haksız savaflara, bu tür hareketlere karşıdır. Onlar, halkların yararına olan, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların uşaklarına karşı verilen savaflardan yanadır. Bu savaşların en yürekli ve en güvenilir yandaşlarıdır. M-L'ler dünya devrim cephesini ge-

liştirip güçlendiren her savaşın yanında, dünya karşı-çevrim cephesinin mevzi kazanmasına yol açan her tür savaşın ise acımasızca karşısındadır. Marksist-Leninistler için başka bir tavır söz konusu **olamaz**.

1956 ile 1968 arasında Sovyetler Birliği'nde ne tür bir değişim olmuştu ki, Macaristan'a dünya devrim cephesinin temsilcisi olarak giren güçler, Çekoslovakya'ya karşı-devrimci bir saldırı düzenliyorlardı? Bu değişim, en kısa ifadesiyle, proletarya diktatörlüğünün artık tamamen tasfiye edilmiş ve yerine burjuva diktatörlüğünün almış olmasıydı.

Çekoslovakya işgali, bir ülkede proletarya diktatörlüğünün var olup olmadığını anlamak için salt yasal biçimler düzeyindeki incelemelerin yetersizliğini ortaya koydu. 1960'larda Sovyetler Birliği'nin halâ sosyalist bir ülke olduğunu savunan revizyonist ve ortayolcu akımların, o gün olduğu gibi bugün de dayandıkları esas nokta, Sovyetler Birliği'nde «özel» mülkiyetin olmadığı ve dolayısıyla bu ülkenin kapitalist olarak nitelendirilmesinin yanlış olduğudur. Bu görüş, gerçek üretim ilişkilerinin ve sınıf çelişkilerinin yerine bunların bir yansıması olan yasal ilişkileri geçiren anti-Marksist bir anlayışın ürünüdür. Sorunu sınıfsal planda koymadığı için de, yasal ilişkiler düzeyinde yapılan çarpıtmaların tuzağına düşmekle, gerçekleri görmemekte, görmek istememekte yada kasıtlı olarak tahrif etmektedir. Aslında bu onların sınıf yapılarının kaçınılmaz bir sonucudur. Ayrıca kaldı ki, yasal ilişkiler düzeyinde dahi Sovyetler Birliği'nde «özel» mülkiyetin olmadığını iddia etmek imkânsızdır. Fakat bu gerçeği görebilmek için de sorunu yine üretim ilişkileri düzeyinde, yani sınıfsal olarak ele almak gerekir. Bundan bir asır önce Marks şöyle diyor:

«Toplumsal bir üretim biçimine dayanarak ve üretim araçlarının ve emek güçlerinin toplumsal bir yoğunlaşmasını öngören sermaye, burada özel sermayeden farklı olarak, doğrudan toplumsal sermaye (doğrudan ilişkili bireylerin sermayesi) biçimi ile sağlanmıştır ve bunun işlet-

meleri, bireysel işletmelerden farklı olarak toplumsal işletmeler biçimine burundur. Bu, kapitalist üretimin bizzat kendi sınırları içinde, sermayenin özel mülkiyet olarak yok edilmesi» (*)

Marks'ın daha bir asır önce ve emperyalizm öncesi şartlarda işaret ettiği gibi sermayenin merkezileşmesi sonucu, «bizzat kapitalist üretimin sınırları içinde», sermaye, bireysel özel mülkiyet olarak giderek yok olmakta, bunun yerini, Marks'ın «toplumsal sermaye» adını verdiği sermaye almaktadır. Marks'ın «toplumsal sermaye» tanımı ne anlamda kullanıldığını gözönüne alarak, buna «sınıfsal özel mülkiyet» biçimine burunmuş «sınıfsal sermaye» adını vermek daha doğru olacaktır. Sermayenin merkezileşmesinin emperyalizmin şartlarında ve yukarıdaki alıntının yazıldığı dönemden yüz yıl sonra vardığı boyutlar düşünülürse, bireysel özel mülkiyeti kapitalizmin temel göstergesi olarak ele almanın, gerçekleri tahrif etmekten başka bir amaç taşıyamıyacağı açıktır.

SSCB'de üretim araçlarının burjuvazinin «sınıfsal özel mülkiyet»i altında olduğu gerçeği; hem tek tek işletmelerde hem de toplumsal seviyede üretimin «azami kâr» düsturuna göre (1956-65 reformlarıyla) yeniden örgütlenmesi, merkezi planlamanın buna tabi kılınması, bir «emek piyasası»nın yaratılması, piyasa aracılığıyla üretim koordinasyonu ve bunun sonucu üretim anarşisi, devri buhranlar, «maddi teşvik» sistemi, işletmelerin yönetiminin ve neyin ne kadar üretileceği kararının yeni bürokratik burjuvazinin tekelinde olması gibi bir dizi gösterge ile de kanıtlanmaktadır. Ancak tartışmayı bu göstergeler düzeyinde tutmak da büyük bir yanılğı olur. Çünkü o taktirde, temel sorun olan, **iktidarın hangi sınıfın hakimiyet aracı olduğu** gözden kaçırılmış olur. Tartışma göstergeler düzeyinde tutulursa, «Yeni Ekonomik Politika»nın uygulandığı 1921-1928 döneminde de Sovyetler Birliği'ni kapitalist bir ülke saymak ge-

(*) K. Marks - Kapital, Cilt III, sf. 616, İngilizce baskı.

rekir. Oysa o dönemde kapitalist ilişkilerin geliştirilmesi, sosyalist inşanın bir aracı olarak yapılmıştır. Diyalektiğin büyük ustası Lenin, hedefe varan yolun her zaman en kısa yol olmadığını kavramıştı ve sosyalizme gerçekten varmak isteniyorsa, geçici bir süre ve proletaryanın hakimiyeti altında devlet kapitalizmine doğru bir geri çekilmenin gereğini savundu. Bunun doğruluğunu tarih ispatlamıştır. Ne varki hain Kruşçev-Brejnev klikleri kapitalizmin göstergelerini «sosyalizmin gelişmesi» diye piyasaya sundu ve politikalarını, komünizme doğru geri çevrilmez bir ilerleme olarak göstermeye çalıştılar. İşte bu, Sovyetler Birliği'nde artık proletarya diktatörlüğünden söz edilemeyeceğinin en açık kanıtı idi.

Çekoslovakya işgali, bu gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Yeni Ekonomik Politika'nın uygulandığı 1920'lerin Sovyetler Birliği dış politikası, proleter enternasyonalizminin en şanlı örneklerini vermişti. Maruz kaldığı emperyalist saldırılara, dünyadaki tek sosyalist devlet olmanın yüklediği bütün sorumluluklara ve çok ciddi ekonomik sorunlara, güçlü iç ve dış düşmanlara rağmen, Sovyetler Birliği o dönemde dünya proleter devriminin ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tavizsiz bir savunucusu, enternasyonal proletaryanın en güvenilir dostu idi. 1960'ların Sovyetler Birliği ise revizyonizmin sosyal-emperyalizme dönüşmesiyle, dünya hegemonyası için mücadele eden bir güç haline dönüşmüştür. Çekoslovakya işgali Sovyetler Birliği'nin yalnız devlet tekelci kapitalisti değil, aynı zamanda sosyal emperyalist bir ülke haline geldiğini de göstererek, proletarya diktatörlüğünün yerini bir burjuva diktatörlüğünün almış olduğunun kavranmasını kolaylaştırdı. Yasal ilişkiler düzeyinde «bireysel özel mülkiyetin» bulunmayışından yola çıkarak Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restore edilmiş olduğunu örtbas etmek isteyenlerin tahrifatlarını iyice su yüzüne çıkardı.

Çekoslovakya İşgalini Haklı Çıkarabilmek İçin Ortaya Atılan «Sınırlı Egemenlik» Teorisi, Büyük Devlet Şovenizminin Ve Büyük Devlet Yayılma Siyasetinin Teorisidir.

Rus sosyal emperyalizminin şefleri, Çekoslovakya işgali ile başlattıkları açık saldırı politikalarını gizliyebilmek için uygun bir kıyafet aramaya başladılar. Saldırgan ve hegomanist politikalarını «proleter enternasyonalizmi» görünümüne sokabilmek için, yeni burjuvazinin en önde gelen şeflerinden Brejnev, «sınırlı egemenlik» tezini ortaya attı. Bu teze göre, «Sosyalist devletler, sosyalizmin menfaatleri gereği sınırlı bir egemenliğe sahip olmalıdır ve ekonomilerini, siyasetlerini sosyalizmin merkezi durumunda olan Sovyetler Birliği'ne göre düzenlemelidirler.» Bu «tezi», Marksizm-Leninizm'le en küçük bir ilişkisi yoktur. Bu «tez», sosyal emperyalist yayılma ve saldırı siyasetinin teorik temelini oluşturmaktadır ve özünde, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist devletlerinin «Hür Dünya», vb. isimler altında savunmuş oldukları ve hâlâ da savundukları görüşlerden hiç bir farkı yoktur. Emperyalistlerle sosyal emperyalistler, nitelik olarak birbirleriyle aynıdırlar. Çekoslovakyanın işgali bu gerçeği de bir kere daha ortaya koymuştur.

Çekoslovakya'nın açık işgali sırasında, Polonya, Doğu Almanya, Macaristan, Moğolistan ve Bulgaristan üzerindeki gizli askeri işgal de ağırlaştırılarak, Varşova Paktı ve COMECON aracılığıyla, revizyonist kamptaki ülkeler hem askeri, hem de ekonomik yönden Sovyetler Birliği'ne tamamen bağlı birer eyalet haline getirildiler. AEP 6. Kongre raporunda, «sınırlı egemenlik» teorisi hakkında şu tesbitler yapılıyordu:

«'Sınırlı egemenlik' teorisi, büyük devlet şovenizminin ve büyük devlet yayılma siyasetinin teorisidir. Bu teori, sovyet yeni emperyalizminin diğer halkların egemenliğini tasfiye ederek, yerine kendi 'egemenlik hakkı'nı koymaya çalışmasının, nerede ve ne zaman isterse, her şeye karışmasının teorisidir. Onlar başkalarının egemenliğini hiçe sayarak, milletleri ve devletlerin en kıymetli varlıklarını, yani özgürlük ve bağımsızlıklarını, milli kişiliklerini, vazgeçilmez bir hak olan kendi kaderlerini tayin haklarını ve

bağımsız gelişmelerini, uluslararası hayatta eşit haklara sahip olmalarını ve uluslararası ilişkilere faal olarak katılma haklarını gaspetmeye çalışıyorlar. 'Sınırlı egemenlik' teorisiyle, daha kuvvetlinin zayıfı boğma, büyüğün küçüğü ilhak etme hakkını kanun haline getirmek istiyorlar. Bu teori, emperyalist saldırıyı haklı çıkarma teorisidir.» (*)

Çekoslovakya'ya Yapılan Saldırı, Uşak Yönetimlerin Emperyalist Bir Saldırı Durumunda Devlet Bağımsızlığını Koruyamayacaklarını Gösterdi.

Çekoslovakya işgalini örgütleyen Rus Sosyal Emperyalistlerinin, kendilerinin «dost» ve «kardeş» Çekoslovakya devleti tarafından yardıma çağırıldıkları yalanını yayabilmeleri modern revizyonist Çek yönetiminin halk düşmanlığı sayesinde oldu. İşgalci Varşova Paktı ordularından çok, Çekoslovakya halkının isyanından korkan revizyonist yöneticiler, işgal sırasında çağrılar yaparak halkı direnmemeye ve teslim olmaya çağırdılar. 23 Ağustosta apar topar Moskova'ya götürülen Çek yöneticileri, tehdit ve baskı altında, Rus sosyal emperyalistlerinin bütün şartlarını kabul ettiler. 27 Ağustosta yayınlanan ortak bildiride, «Dost Varşova Paktı üyesi ülkelerin silahlı güçlerinin, karşı-devrimci bir darbe ve emperyalistlerin saldırı ihtimalleri nedeniyle Çekoslovakya'ya müdahale etmek zorunda kaldıkları» açıklandı ve halk direnmemeye çağrıldı. Buna rağmen, Çekoslovakya halkı işgalcilere karşı aylarca direnmesine rağmen revizyonist ihanet sonucu örgütsüz ve silahsız olan halkın direnişi zor kullanılarak bastırıldı.

Çekoslovakya İşgalinin 10. Yılında Rus Sosyal Emperyalistleri Dünya Hegemonyası İçin Verdikleri Mücadeleyi Büyük Boyutlara Ulaştırdılar.

Çekoslovakya'ya karşı yapılan bu vahşi saldırı bir istisna, bir defalık bir hareket değildi. Tam tersine, Çekoslovakya işgali Sov-

yetler Birliği'nin dünya çapında izleyeceği açık sosyal emperyalist politikanın yalnızca bir başlangıcı oldu. İşgalden bu yana geçen on yıl içinde Sovyetler Birliği, ABD'nin yanı sıra, dünya hegemonyası için mücadele eden en büyük emperyalist devletlerden birisi, üçüncü bir dünya savaşının baş kışkırtıcılarından ve karşı-devrim cephesinin başını çeken güçlerden biri haline dönüştü. ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi dünya devrim cephesine karşı güçlerini birleştirerek, fakat dünya hegemonyası için dalaşarak sürekli bir silahlanma yarışına girdiler. Bunlar birbirlerinin etki alanı içindeki ülkeleri kendi sömürü alanlarına sokabilmek; çeşitli çatışmaları kendi çıkarlarına kullanabilmek için dünyanın her köşesinde çatışmaları körükledi; ülkelerin iç işlerine karıştı; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını alçakça çiğnediler ve hala bu emperyalist ploitikalarını uygulamaya devam ediyorlar.

Özellikle Afrika'da Rus sosyal emperyalistleri son dönemlerde önemli mevziler kazandılar. Çekoslovakya işgalini başından itibaren desteklemiş olan Küba'yı maşaları haline getirerek. Zambiya-Angoa ve Somali-Etyopya çatışmalarında aktif bir rol oynadılar. Sovyetler Birliği de, tıpkı ABD gibi, farklı ülkelerin somut şartlarına göre değişen, ancak özü daima aynı kalan bir siyaset izlemektedir. Bu öz, emperyalizmin, saldırgan, yağmacı ve sömürücü özüdür. Fakat dünyanın farklı yerlerinde çeşitli kılıklara bürünerek kâh «kapitalist olmayan kalkınma yolu»nun destekçisi, kâh «barışın koruyucusu», ya da «sosyalizmin merkezi» maskelerini takmaktadır. ABD'nin kuvvetli etki alanı Latin Amerika'ya ekonomik yardımlarla ve «güleryüzle» sızmaya çalışan Rus sosyal emperyalistleri, kendi uşaklarının palazlandığı Etyopya, Angola ve son olarak da Afganistan, Güney Yemen gibi ülkelerdeki sosyal-faşist darbelerin baş destekçisi olarak Çekoslovakya'yı işgali sırasında olduğu gibi acık askeri saldırılara da başvurmakta; Afrika'nın Saba ve Ogaden yörelerinde olduğu gibi, dolaylı müdahalelerde bulunmakta-

(*) Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye. Marksizm-Leninizm Zafere Götürür! Aydınlık Yayınları, sf. 25.

Çekoslavakya İşgali Dünya Devrim ve Karşı-Devrim Cepheleri Arasındaki Saflaşmayı Daha da Hızlandırdı.

Çekoslavakya işgali karşısında alınan tavır, dünya devrim ve karşı-devrim cephelerini ayırıştırarak çok önemli bir kıstas oldu. 1968'deki dönüm noktasının hızlandırdığı ayrışım, bugün yeni boyutlara ulaşmış olarak devam ediyor.

Sosyal-emperyalizmin uşakları Çekoslavakya işgalini kayıtsız şartsız desteklediler. Başta Küba yönetimi olmak üzere, bir çok uşak devlet ve parti yönetimi Rus sosyal-emperyalistlerinin Çekoslavakya'ya, sosyalizmin kazanımlarını koruma gayesiyle girdiği demagojisine katılarak karşı-devrim saflarındaki yerlerini korudu ve pekiştirdiler. Süreç içinde, bunların bir kısmı, sosyal - emperyalizmin pasif uşaklığından aktif maşalığına terfi ettiler.

Çekoslavakya işgaline karşı diğer karşı-devrimci tavır ise Sovyetler Birliği'ni lanetlemek, ve fakat Dubçek yönetimini «demokratik sosyalizmin» kurucusu göstererek dolaylı ya da dolaysız, ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist kampı desteklemek biçiminde ortaya çıktı. Bu tavrın merkezini ABD emperyalizmi ve diğer Batı Avrupalı emperyalist güçler oluşturuyordu. Avrupa'daki «sah-te» komünist partilerinin bir bölümü de buna karşı yakın bir tavır takınarak, Rus sosyal-emperyalizmine karşı diğer emperyalistleri desteklediler.

İşgal karşısında Marksist - Leninistlerin tavrı açıktı: İşgali sosyal-emperyalist bir saldırı hareketi ve Çekoslavakya'nın devlet bağımsızlığına yapılmış haksız bir müdahale olarak lanetlemek; fakat Dubçek yönetiminin burjuva niteliğini de teşhir etmek ve ABD emperyalizminin başını çektiği kampın yedeğine düşmemek.

Mao Zedung'un önderliğindeki ÇKP işgali şöyle değerlendiriyordu:

«Sovyet dönem revizyonist kliğinin silahlı güçlerini meşum bir biçimde harekete geçirmiş olması, bütün modern revizyonist blok içindeki son derece kes-

kin çelişkilerin bir sonucudur. Bu, Doğu Avrupa'nın kontrolü mücadelesinde ABD emperyalizmi ile Sovyet modern revizyonizmi arasındaki son derece keskin çelişkilerin sonucudur. Bu, ABD ile Sovyetler Birliği'nin dünyayı yeniden bölüşme umutsuz çabasındaki işbirliklerinin sonucudur. Uzun bir süredir, Sovyet revizyonist dönem kliği ile Doğu Avrupa'nın revizyonist klikleri arasında önemli çelişkiler ve zorlu bir mücadele vardır. İktidara geldiğinden bu yana, dönem Kruşçev revizyonist kliği ABD emperyalizmi ile uzlaşma ardından uzlaşma yapmıştır. Çekoslovak revizyonist dönem kliği de, kendisini ABD emperyalizminin kucağına atarak, Sovyet revizyonistlerinin örneğini izlemek istemektedir. Ne var ki, Sovyet revizyonistleri Doğu Avrupa'yı kendi etki alanları olarak görmektedirler ve Çekoslovak revizyonistlerinin ABD emperyalizmi ile doğrudan işbirliğine girişmesine izin vermemektedirler.» (*)

Dünyadaki saflaşmaya paralel olarak, Çekoslavakya işgali, ülkemizde de devrim ve karşı-devrim saflarının ayrışmasını hızlandırmış; bu saflar arasındaki ayrışmanın bir kıstası olmuştur. Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan T«K»P ve TİP gibi partiler Çekoslavakya işgalini destekleyerek halk düşmanı yüzlerini gösterdiler. Hatta, bizzat TİP içindeki parçalanmada da, Çekoslavakya işgaline karşı takınılan tavır, önemli mihenk taşlarından biri oldu. Bugün tutarsız da olsa milli burjuvazinin çıkarlarının savunucusu durumunda olan Aybar kliği Çekoslavakya işgaline karşı çıkarken, Boran kliği işgali kayıtsız şartsız destekledi. Boran kliğinin hakimiyetindeki bugünkü TİP'in, «Avrupa komünizmi»ni savunan, fakat aynı zamanda sosyal emperyalizmin uşağı bir parti haline dönüşmüş olmasında, Çekoslavakya işgaline karşı takınılan tavır önemli bir dönemeç olmuştur.

Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir yöne-

(*) Halkın Günlüğü, 23 Ağustos 1968.

timin hakim olduğunu savunan, ancak onun sosyal emperyalist niteliğini kabul etmeyen Devrimci Yol, Devrimci Gençlik, Kurtuluş vb. dergiler etrafında kümelenen orta-yolcu ara akımlar, dün olduğu gibi bugün de Çekoslovakya işgalinin gerçek yüzünü görememektelerdir. Bunun sonucunda, objektif olarak sosyal emperyalizme hizmet eder hale gelmekte ve sahte T«K»P'nin yedeğine düşmektedirler.

Bugün artık karşı-devrimci saflarda yerini almış olan «Üç Dünya Teorisi»nin bilinçli savunucusu TİKP-Aydınlık modern revizyonistleri ise, Çekoslovakya işgalini ABD emperyalistlerinin başını çektiği kampın ağzıyla kınamaktadır. Aydınlık modern-revizyonistleri 1968'de (henüz milli burjuvazinin siyasi sözcülüğünü yaptıkları dönemde) ise SSCB'nin işgalini doğru bir hareket olarak değerlendirmiş; bu hareketi, sosyalizmin korunması için bir sosyalist devletin diğer bir sosyalist devlete yardımı olarak göstermişti. Daha sonra «M. Aybar bu konuda haklıydı» diye özeleştirir (!) yapan bu hainler bugün tam bir emperyalist uşağı olduklarını bu konudaki tavırlarıyla da ispatlıyorlar. Emperyalizme karşı mücadeleyi, sosyal emperyalizme karşı mücadele ile özdeş kılan, Sovyetler Birliği dışındaki diğer emperyalistlerle uzlaşmayı tehlike saymayan modern revizyonist «Üç Dünya Teorisi»nin savunucuları, Çekoslovakya işgalini kınarken Dubçek yönetiminin burjuva niteliğini gözlerden gizleyerek ABD'nin başını çektiği kampı ehven-i şer gösteriyorlar. Hatta Dubçek yönetimini, «daha tehlikeli ve saldırgan emperyalist güç» olarak niteledikleri Rus sosyal emperyalizmine karşı çıktığı için destekliyorlar.

«Dünya çapında başdüşman» ve «dünya çapında başçelişme» gibi, «Üç Dünya Teorisi»nin temel tezlerinden yola çıkarak proleter dünya devrimi cephesinin muhtevası ile dünya barış cephesinin muhtevasını özdeşleştiren oportünist akımlar da son çözümlemede, emperyalistlerin bir bölümünü ehven-i şer göstermekle TİKP-Aydınlık ile aynı çizgiye düşerek objektif olarak karşı-devrime hizmet

ediyorlar.

Marksist - Leninistler ve halk için emperyalistler içinde «ehven-i şer» olamaz. Emperyalistlerin tümü halkların düşmanıdır. Tümü saldırgan ve yayılmacıdır. Bağımsızlık mücadelesi ancak bütün emperyalist güçlere karşı uzlaşmaz bir savaş yürütülerek kazanılabilir. Bir emperyalist güce karşı mücadelede, bir diğer emperyalist güce yaslanılamaz. Dünya devrim cephesinin ve ülkemizdeki devrim cephesinin en ön saflarında savaşanlar, bu Marksist-Leninist tezlerin tavizsiz savunucularıdır. Emperyalist karşı-devrimci kampın başını çeken iki en büyük emperyalist devletin dışındaki emperyalistleri ehven-i şer görüp gösteren, onlarla ittifak siyasetine kapıyı açanlar bağımsızlık ve halk demokrasisini sağlayamazlar.

Çekoslovakya'ya Yapılan Saldırı Hareketinden Doğru Dersler Çıkaralım!

Çekoslovakya'ya yapılan saldırı hareketi, Sovyetler Birliği'nin «sosyalist» maskesini düştürmüştü; 1965 reformları ile meşrulaştırılan kapitalist restorasyonun sosyal emperyalizm boyutuna ulaştığını kanıtlamıştır. Varsova Paktının Rus sosyal emperyalizminin hizmetinde ve NATO'dan nitelik olarak farklı olmayan saldırgan bir askeri pakta, COMECON'un ise Rus sosyal emperyalistlerinin COMECON'a üye ülkeleri sömürmesinin bir aracı haline geldiğini göstermiş; revizyonist kamptaki krizin siddet ve acık askeri saldırıdan başka yöntemlerle çözülemeyecek kadar derinleşmiş olduğunu su yüzüne çıkarmıştır. Ve nihayet Çekoslovakya işgali, işgale katılan Varsova Paktına üye ülkeler yönetimlerinin uşaklığını açıkça sergilemiştir.

Lenin, daha 1910'larda, I. Emperyalist paylaşım savaşında halkları «anayurdun savunulması» demagojist ile burjuvazinin nesline takan revizyonistlerin sosyal emperyalist, yani lafta sosyalist, özde emperyalist niteliğini feshir etmişti. Çekoslovakya işgali, değişen tarihi koşullara uygun kılıklara bürünsede revizyonizmin değişmeyen özünü ve varacağı yerin kaçınılmaz olarak sosyal-emperyalizm olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bugün bu

tespitin derinlemesine kavranması özel bir önem taşıyor. Dünya devrim cephesinde son derece büyük tahribat yapan modern revizyonist «Üç Dünya Teorisi» yeni bir dönüm noktasına yeni bir yol ayırımına sebep oldu. Bu teorinin kabul ya da red edilmesi, bugün uluslararası proletarya saflarında, devrim ve karşı-devrim cephelerini birbirinden ayıran en önemli kıstaslardan biri haline geldi. Uluslararası planda bu «teori»nin bayraktarlığını yapan modern revizyonist ÇKP yönetiminin, sosyalist Çin Halk Cumhuriyeti'nde kapitalist restorasyonu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini tarih gösterecektir. Bugün ÇKP'nin yönetimini ele geçirmiş olan burjuvazi, Çin proletaryası önderliğinde her milliyetten Çin halkı tarafından alaşağı edilmezse, Çin'de de kapitalist restorasyonun gerçekleştirilmesi kaçınılmazdır. Marksist-Leninistler bunu hatırdan çıkarmamalı, geçmiş tecrübelerin ışığında, modern revizyonizmin son saldırısının tahribatını asgariye indirebilmek için uyanık olmalıdırlar.

Halk düşmanı Dubçek yönetimi, emperyalist müdahaleden çok halkın mücadelesinden korktuğunu, halka yaptığı teslimiyet çağrılarını ile kanıtladı. Bütün usak yönetimler gibi Dubçek yönetiminin de tek kaygısı emperyalist sömürüden kendine düşen payı arttırabilmektir. Bu nedenle, daha avantajlı görünen efendilere yanaşmaya çalışmakla birlikte, zor karşısında, usaklık ettiği sosyal emperyalizm ile uzlaşmayı yeğ fütü. Bu gerçek, usak yönetimlerin emperyalizme karşı mücadele edemeyeceğini bir kez daha kanıtlamıştır. Onuncu yıl dönümünde Çekoslovakya işgali, «ikinci» ve «üçüncü» dünya devletlerinin, «iki süper güç»e karşı bağımsızlık mücadelesi demagoji üzerine inşa edilmiş olan «Üç Dünya Teorisi»ne indirilen ağır bir şamardır.

Çekoslovakya halkı sosyal emperyalist işgale karşı aylarca süren yiğit bir direniş vermesine rağmen sonunda yenildi. Yenilmesi

kaçınılmazdı; çünkü örgütsüz, silahsız ve Marksist-Leninist bir partinin önderliğinden yoksundu. Çekoslovakya işgali, «iktidar namunun ucundan çıkar» Marksist-Leninist gerçeğini bir kez daha doğrularken, silahsız ve örgütsüz halkın yenilmeye mahkum olduğunu yeniden gösterdi.

Çekoslovakya'ya karşı girişilen saldırıyı örgütleyen Rus sosyal emperyalistleri ve saldırıya katılan Varşova Paktı üyesi hükümetlerin yanısıra, Polonya, Doğu Almanya, Macaristan ve Bulgaristan halkları da Çekoslovakya'nın devlet bağımsızlığına yapılan saldırının sorumluluğunu, işgal karşısında pasif kalarak paylaştılar. Bu da yine, Marksist-Leninist partilerin önderliği olmadıkça, halkların emperyalizme silahsız teslim edileceğini ve proleter enternasyonalizminin hayata geçirilmesinin imkansızlığını kanıtladı.

Çekoslovakya işgalinden öğrenmeliyiz. Rus sosyal emperyalizminin niteliğini kavramalı, ülkemizdeki sosyal emperyalist yayılmayı teşhir etmeliyiz. Emperyalistler arasında tercih yapılamıyacağını bilmeli, emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüterek Demokratik Halk Devrimine hız vermeli; halkı düşmanlarına karşı silahsızlandıran her türden revizyonizmi ve oportünizmi yerle bir etmeliyiz.

Çekoslovakya'ya yapılan saldırıyı onuncu yıldönümünde nefretle kınıyoruz. Bütün dünya halkları gibi, Çekoslovakya halkının mücadelesi de sonunda tüm emperyalistleri sosyal emperyalistleri ve her türlü gericiliği yerle bir ederek, insanlığı, sömürünün ve zulmün kökünden kazındığı aydınlık günlere ulaştıracaktır. Karşı-devrime geçici olarak kaybedilen mevziler er ya da geç kazanılacak; Marksizm-Leninizmin kaçınılmaz zaferini engellemeye hiç bir karşı-devrimci saldırının gücü yetmeyecektir.

Yüce Öğretmen, Büyük Marksist - Leninist Mao Zedung Ölümsüzdür!

«Herkes ölecektir. Ama her ölüm aynı anlama sahip değildir... Eğer insan halkın çıkarları için ölürse, onun ölümü Tay dağından daha yüce bir anlam taşır. Ama insan eğer faşistlerin hizmetinde ise ve sömürücüler ve zalimler için ölürse, böyle bir ölümün bir tüy kadar değeri yoktur.»

MAO ZEDUNG

ÇKP'nin kurucusu ve başkanı, çeşitli milliyetlerden Çin halkının önderi, dünya proletaryası ve ezilen dünya halklarının yüce öğretmeni, büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'u yeniden saygıyla anıyoruz!

Mao Zedung'un, 9 Eylül 1976'da ölümünden bu yana iki yıl geçti! Onun, Çeşitli milliyetlerden Çin halkı, dünya proletaryası ve ezilen dünya halkları için ne kadar büyük bir kayıp olduğu, her geçen yıl daha da iyi anlaşılıyor! O ölümüyle dünya proleter sosyalist devrimi cephesinde yeri kolay kolay doldurulamayacak büyük bir boşluk bıraktı.

Mao Zedung öldü, ama Marksist-Leninist fikirleri ölmedi! O, ölmez fikirleriyle dünya proletaryası ve ezilen dünya halklarının bilincinde iyice yer ediyor ve onların gönlünde her geçen gün daha da yüceliyor, büyüyor!

Partizan büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'u, ölümünün ikinci yılında yeniden saygıyla anarken, Onun mücadelesinden ve düşüncelerinden gereken dersleri çıkarmak, çıkarılmış olan dersleri özümlemek ve bunları kararlılıkla savunup hayata geçirmek doğrultusunda ileriye atılıyor! Emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere, faşistlere, sosyal-faşistlere, «Üç Dünya»cı modern revizyonist karşıdevrimcilere ve sözde onun adına sahip çıkıp özünde onun Marksist-Leninist düşüncelerini inkâr eden tüm oportünistlere karşı, Mao Zedung'un şahsında Marksizm-Leninizmin bayrağını bir kere daha yüceklere kaldırıyor!

MAO ZEDUNG, Bütün Yaşamını Proleter Dünya Devrimi Davasına Adanmış Çağımızın Büyük Marksist-Leninistlerinden Biridir

Mao Zedung çağımızın büyük Marksist-Leninistlerinden biridir. O, bütün yaşamını proleter dünya devrimi davasına adadı, bu yolda hiç bir zorluktan yılmadan, sarsılmaz bir inanç ve azimle, bitmez tükenmez bir enerjiyle ömrünün sonuna kadar yoğun çaba harcadı. Her türlü saldırılara göğüs gererek Marksizm-Leninizmi savundu. ÇKP'ne, Çeşitli Milliyetlerden Çin halkına, dünya proletaryasına ve ezilen dünya halklarına hizmet etti. Marksizm-Leninizme bir çok katkılarda bulundu, Marksizm-Leninizmi derinleştirip zenginleştirdi. Oportünizme, revizyonizme, modern revizyonizme ve her türden burjuva düşüncesine karşı çıkıp usanmadan mücadele etti. «Enginleri fethetme ruhuyla» alçakgönlülüğün, fedakârlığın, halka sonsuz bağlılığın bayraktarlığını yaptı. Onun yaşamı şanlı bir mücadele destanıdır ve bütün Marksist-Leninistlerin dürüst devrimcilerin, yurtseverlerin bu destandan öğrenecekleri çok şey vardır.

O aynı zamanda yüce bir öğretmendi ve öğretmenliğin onun omuzlarına yüklediği ağır görevleri, proleter dünya devrimi okulunda layıkıyla yerine getirdi. ÇKP'ni; Çin halkı, dünya proletaryası ve ezilen halklarını ömrünün sonuna kadar eğitmeye çalıştı. O, asla kibirliliğe kapılmadı, halkı asla hor görmedi. «Kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi» olmasını bildi. Gerçek bir Marksist-Leninistin sahip olması gereken bütün vasıfları şahsında topladı. «Tohumlar gibi» her zaman halkın arasında kök saldı ve çiçek açtı! «Halk yığınlarının amiri değil, onların dostu» oldu. «Dünya tarihini yaratan biricik güç»ün halk olduğunu söyledi ve halkların er yada geç zafere ulaşacak sömürü ve zulmü mut-

laka mezarına gömeceklerine olan sonsuz inancını asla yitirmedi...

İşte bu nedenle yüce Marksist-Leninist Mao ZEDUNG'u gerçek anlamıyla anmak, Onun mücadelesinden ve düşüncelerinden gereken dersleri çıkarmak, Marksizme-Leninizme yaptığı önemli katkıları kavramak ve yaratıcı bir tarzda hayata geçirmek, gerçekten büyük bir önem taşır!

Mao ZEDUNG, Marksizm-Leninizmin Evrensel Gerçeğini Yaratıcı Bir Tarzda Sömürge, Yarı-Sömürge, Yarı-Feodal Çin Şartlarına Uyguladı ve Çıkardığı Dersleri Genelleştirerek Yarı-Sömürge, Yarı-Feodal Ülke Halklarının Kurtuluş Yollarının İyice Aydınlanmasına Hizmet Etti!

Mao Zedung, her şeyden önce Marksizm-Leninizmin yaşayan ruhunun «somut şartların somut tahlili» olduğu ilkesinden hareketle, onu «bir eylem kılavuzu», şaşmaz bir yol gösterici pusula olarak kabul edip, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğiyle Çin Devriminin somut pratiğini yaratıcı bir şekilde birleştirip kaynaştırdı. Çin Devrimi deneyinden çıkardığı dersleri ve tecrübeleri sistemleştirip yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için genelleştirerek Marksizm-Leninizme zengin katkılarda bulundu.

Mao Zedung, daha genç yaşında henüz okul sıralarındayken anti-empyrialist mücadeleye aktif olarak katılmaya başladı. Şanlı Büyük Ekim Devrimi'nin dünyayı dalga dalga saran etkileri kısa sürede Çin'e de ulaştı ve Çeşitli Milliyetlerden Çin halkını olduğu gibi onun kopmaz bir parçası olan Mao Zedung'u da derinden etkiledi. 1921 yılında «sadece bir kaç düzine üye»yi temsilen kurulan ÇKP'nin kurucuları arasında O da vardı. Mao Zedung'un deyişiyle «ÇKP'nin doğuşu, çığır açan bir olaydı.» Çünkü Çin proletaryası ilk defa, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için bir sınıf olma doğrultusunda tarihi önemde bir adım atıyordu ve Çin halkına önderlik edip zafere ulaştıracak olan yepyeni bir güç doğuyordu!

Çin devriminin zaferi elbetteki günübir-

liğine kazanılmadı ve başta Mao Zedung olmak üzere Çin Marksist-Leninistleri elbetteki Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğiyle Çin devriminin somut pratiğini bir anda birleştirip kaynaştıramadılar. Bizzat Mao Zedung bu gerçeği kendi açısından şöyle dile getiriyor:

«Demokratik devrim mücadelesi sırasında, sadece, önce zaferi, sonra yenilgiyi, tekrar zaferi ve tekrar yenilgiyi (*) tecrübe ettikten ve ikisini kıyasladıktan sonradır ki, bu objektif Çin dünyasını anlayabildim. Japonya'ya karşı Direnme Savaşının şafağında ve bu savaş sırasında «Çin'in Devrimci Savaşının Stratejik Sorunları», «Uzun Süreli Savaş Üzerine», «Yeni Demokrasi Üzerine», «Komünisti Sunarken» gibi bir kaç makale yazdım. Ve Merkez Komitesi için siyaset ve strateji üzerine bazı dökümanlar tasarladım. Bütün bunlar devrimci tecrübeyi özetlemeye hizmet etti. Bu makaleler ve dökümanlar yalnız o zamanda yazılabilirdi, önce değil. Çünkü, bu büyük fırtınaların içinden geçmeden ve iki zaferimizi iki yenilgimizle kıyaslama imkanına kavuşmadan, henüz yeterli tecrübem yoktu ve henüz Çin devriminin kanunlarını tamamiyle kavrayamıyordum.» (1)

İşte Çin devriminin bu diyalektik gelişimini anlamadan, Mao Zedung'u gerçek anlamda değerlendirmek ve Çin devrimi deneylerini doğru bir biçimde kavramak imkansızdır.

«Savaşmak, Yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak, yeniden yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak... ta ki zafere ulaşınca kadar. Bu da halkın mantığı-

(*) M. Zedung, iki zafer ve iki yenilgiyle a) Birinci zafer = Kuzey Seferi savaşı, b) Birinci yenilgi = 1927 yılı yenilgisi, c) İkinci zafer = Devrimci toprak savaşı, d) İkinci yenilgi = Uzun yürüyüşten önceki yenilgiyi kastediyor. (Partizan'ın Notu)

(1) Mao Tse-Tung Unrehearsed, Talks and Letters, 1956-71 Edited by Stuart Schram, Pelican Books. (Söylevler ve Mektuplar) s. 170.

dır ve halk asla bu mantığa aykırı hareket edemez. Bu da başka bir Marksist yasadır, Rusya halkının devrimi de, Çin halkının devrimi de bu yasayı izlemiştir.» (2)

Çin devrimi büyük zaferler kazanarak, ağır yenilgiler tadararak hedefine ulaştı ve düşmanlarını alaşağı etti. Mao Zedung bizzat bu büyük zaferleri yaşayarak, ağır yenilgileri tadararak, bunlardan gereken dersleri çıkararak Çin proletaryasının öncü örgütü ÇKP'nin kazandığı büyük zaferlere önderlik edip, yol gösterdi.

Mao Zedung, «araştırma yapmayanın sözü hakkı yoktur» ilkesinden hareket ederek, Çin'in iktisadi ve sosyal şartlarını etraflıca tahlil etti. Devrim mücadelesine yol gösterecek kanunları bu objektif şartların bağrından bulup çıkardı.

3000 yıllık feodal Çin toplumu, Çin'in kendi iç dinamiğiyle gelişen milli kapitalizmin etkisiyle, yavaş yavaş çözülmeye başladı. Özellikle 20. yy'ın başlarında dış emperyalist güçlerin müdahalesiyle de feodalizmdeki bu çözülme süreci daha da hızlandı. Kapalı feodal ekonominin temelleri yıkıldı.

Emperyalizm, girdiği her geri ülkede olduğu gibi Çin'de de ikili bir rol oynadı. Bir yandan sağladığı ağır aksak kısmi çözümlerle feodal Çin'i yarı-sömürge, yarı-feodal Çin'e dönüştürdü. Bu emperyalizmin girdiği geri ülkelerde, emperyalist sömürünün işleyişinin tabii, kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan sonucudur. Diğer yandan Çin halkının alınterini sömürmek, zenginlik kaynaklarını yağmalamak ve Çin pazarının rakipsiz sahibi olmak için Çin'in feodal güçleriyle ittifak kurdu ve onları ülke içindeki esas dayanağı haline getirdi ve Çin'in milli kapitalizminin gelişim yolunu tıkadı. Bu emperyalizmin girdiği geri ülkelerde oynadığı asıl rolüdür.

Yine, emperyalizm, ucuz iş gücünü yerinde sömürmek, hammadde kaynaklarından yerinde yararlanmak için, girdiği her geri ül-

kede olduğu gibi Çin'de de, kendine hizmet eden montaj karakterli ve esas olarak tüketim-e yönelik bir komprador kapitalizmi geliştirdi ve bürokrat-komprador burjuvaziyi Çin'deki ikinci önemli toplumsal dayanağı haline getirdi. Çin'i yüzlerce anlaşmayla kendine bağlayarak iktisadi, siyasi, askeri, kültürel alanlarda bir yarı-sömürgesi, Japon işgalinden sonra ise bazı bölgelerini sömürgesi haline dönüştürdü.

İşte bu sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle Çin devrimi ikili bir karaktere sahipti. Özü toprak devrimi olduğu ve feodal sistemi tasfiye etmeyi hedeflediği için demokratik, emperyalist boyunduruğu kırmayı hedeflediği ve Çin'i bağımsızlığına kavuşturmayı öngördüğü için milli idi. Bu iki yön ayrı ayrı değil, kopmaz bağlarla birbirine bağlı ve iç içeydi. Ancak iç toprak devrimi savaşı şartlarında demokratik yön, emperyalist işgal şartlarında milli yön esas haline geldi.

Yalnız özü toprak devrimi olan bu devrim, milli burjuvazinin önderliğindeki eski tip bir burjuva demokratik devrimi değil, proletaryanın önderliğindeki yeni tip demokratik devrimdir. Eski tip burjuva demokratik devrimlerin bir parçası olmayıp, dünya proleter devriminin bir parçasıdır. İşte bu nedenle Mao Zedung, «Çin Devrimi, Ekim Devriminin bir devamı ve proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır.» diyordu.

Yine, Mao Zedung, Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini Çin şartlarına uygulayarak, Çin devriminin demokratik ve proleter sosyalist olmak üzere başlıca iki aşamadan geçeceğini ve demokratik devrimle sosyalizmin ön koşullarının hazırlanacağını, arkasından durmaksızın sosyalist devrime geçileceğini belirtti.

Mao Zedung, her şeyden önce devrim için birinci derecede önem taşıyan «Dostlarımız kimlerdir? Düşmanlarımız kimlerdir?» sorusuna bilimsel bir şekilde cevap verebilmek için, Çin toplumundaki sınıfların etraflı bir tahlilini yaparak şu sonuca vardı:

(2) Mao Zedung Seçme Eserler, Cilt 4, S. 464.

«...düşmanlarımız emperyalizmle işbirliği halinde olan herkes. yani savaş ağaları, bürokratlar, komprador sınıf, büyük toprak ağası sınıfı ve bunlara bağlı olan aydınların gerici kesimidir. Devrimimizin önder gücü sanayi proletaryasıdır. En yakın dostlarımız bütün yarı-proletarya ve küçük-burjuvazidir. Yalpalayan orta burjuvaziye gelince, sağ kanatları düşmanlarımız, sol kanatları ise dostumuz haline gelebilir. Ama biz sürekli tetikte olmalı ve saflarımızda karışıklık yaratmalarına izin vermeme- liyiz.» (3)

Mao Zedung, düşmanlarını yenerek de- mokratik devrimi yapması ve zafere ulaşması için devrimin başlıca üç silahı olduğunu açıkladı:

«... Marksizm - Leninizm teorisiyle silahlanmış, özeleştirici yönetimi kullanan ve halk yığınlarıyla kenetlenmiş çok disiplinli bir Parti; böyle bir Partinin önderliğinde bir ordu; böyle bir Partinin önderliğinde bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci grupların bir birleşik cephesi! İşte bunlar düşmanı yenmemizi sağlayan üç esas silahtır.» (4)

İşte Çin Devriminin, kendisinden kat kat üstün kuvvetleri yenerek zafer kazanmasını sağlayan bu üç silah hakkında, Mao Zedung doğru siyasetler geliştirdi ve hayata geçirdi. O her şeyden önce, devrimin yapılabilmesi ve zafere ulaşabilmesi için gerçek bir Marksist- Leninist partinin şart olduğunu ortaya koydu. Mao Zedung:

«Devrim olabilmesi için, devrimci bir partinin olması gerekir. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori temelinde ve Marksist-Leninist tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan emperyalizmi ve uşaklarını altetmek üzere işçi sınıfına ve geniş halk kit-

lelerine önderlik etmek imkânsızdır.» (5) diyordu.

Yine Mao Zedung böyle bir partinin, gökten zembille inmeyeceğinin, ancak silahlı mücadele içinde inşa edilerek gelişip güçlenebileceğinin ve çelikleşebileceğinin bilincindeydi. O şunları söylüyordu:

«... Çin proletaryasının partisinin temel görevi, hemen hemen ta başından beri karşı karşıya bulunduğu görev, mümkün olduğu kadar çok mütefikle birleşmek ve şartlara göre, ister içten ister dıştan gelsin, silahlı karşı-devrime karşı milli ve sosyal kurtuluş için silahlı mücadeleler örgütlemektir. Silahlı mücadele olmaksızın, proletaryanın ve Komünist Partisinin Çin'de hiç bir varlığı olamaz ve her hangi bir devrimci görevi başarıya ulaştırmak imkansız olur.» (6)

Mao Zedung, devrimin üç silahından ordu için de, «bir halk ordusu olmadan halk hiç bir şeye sahip olamaz» diyordu. Çünkü ordu, iktidarın temel direğidir. Bir halk ordusu olmadan devrim yapıp sürdürülemez. Ama böyle bir ordu da elbetteki birden bire oluşturulamaz. Ancak silahlı mücadele içinde, basitte karışığa, düzensiz gerilla birliklerinden düzenli birliklere doğru adım adım inşa edilebilir.

Devrimin üçüncü önemli silahı ise halkın birleşik cephesidir. İşçi-köylü temel ittifakına dayanan ve demokratik halk devriminden menfaati bulunan tüm sınıf ve tabakaları kapsıyacak olan bu cephe içerisinde proletaryanın önderliği şarttır. Proletarva bu önderliğini Marksist-Leninist partisi vasıtasıyla gerçekleştirir. Bunun için dostun düşmanın doğru tesbit edilerek ta başından itibaren yoğun faaliyet yürütmek gerekir. Ancak proletarya partisinin önemli başarılar kazanmadan kendi bağımsız güçlerini oluşturmadan böyle bir cephenin kurulması elbetteki mümkün değildir. Ayrıca halkın devrimci birleşik cep-

(3) Mao Zedung Seçme Eserler, Cilt 1, S. 18.

(4) Age. Cilt 4, S. 455.

(5) Age. Cilt 4, S. 308.

(6) Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 2, S. 224.

hesi düşmanlara karşı aktif bir mücadele aracıdır ve kesinlikle geçici eylem birlikleriyle karıştırılmamalıdır. Yine birleşik cephe içinde «hep dostluk, mücadele yok» sağ oportünist; «hep mücadele, dostluk yok» sol oportünist görüşlere karşı da sürekli mücadele edilmelidir. Çünkü halkın devrimci birleşik cephesi «her iki yanı da, dostluğu da, mücadeleyi de birleştirir.»

Mao Zedung yine, Çin'in yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı gereği devrimin dengesiz gelişeceğini, emperyalist ülkelerden farklı olarak siyasi iktidarın şehirlerden başlatılacak bir toplu ayaklanma yoluyla değil, kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan halk savaşı yoluyla; kızıl siyasi iktidarlar kurularak parça parça alınacağını ortaya koydu. Böylece Çin devriminin yolunu aydınlattı. Bunun için Çin'de esas mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğunu, aksi takdirde devrimi başarmanın imkansız olduğunu belirtti ve her defasında şu gerçeği özellikle vurguladı: «Siyasi iktidar namlunun uçundadır!»

Ayrıca Mao Zedung halk savaşı teorisini gerçekleştirerek yaratıcı bir şekilde hayata geçirdi. Halk savaşının temel taktiklerini ustalıkla sistemleştirdi. O, ezilen halkların proletaryanın Marksist-Leninist partisinin önderliğinde basitten karmaşığa, kolaydan zora gerilla birimlerinden düzenli ordu birliklerine doğru gelişecek olan ve temel gücünü köylülerin oluşturduğu halk savaşı yoluyla, kendilerinden kat kat üstün kuvvetleri nasıl yenebileceklerini pratikte ispatladı.

Mao Zedung, Çin toplumundaki baş çelişki, Çin Devriminin esas yönü, yolu, görevleri, öncü gücü, itici güçleri, yedek güçleri, niteliği, temel mücadele biçimi, gelişmesi ve değişmesiyle ilgili olarak yaptığı tespitleriyle ÇKP içinde Marksist-Leninist çizgiyi temsil etti. Başından itibaren ÇKP içindeki «sağ» ve «Sol» sapmalara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. O, her türlü oportünizmle uzlaşmanın bizzat oportünizmin bir türü olduğunun bilincindeydi. Onun temsil ettiği Mark-

sist-Leninist çizginin hayat içinde giderek doğrulanması ve kavranması üzerine ÇKP önderliğine getirildi.

Mao Zedung'un başkanlık ettiği ÇKP önderliğindeki Çin Halkı, uzun yıllar boyunca düşmanlarını altetmek için yiğitçe savaştı. Mukavemet savaşıyla işgalci Japon emperyalizmini Çin'den kovdu. ABD emperyalizminin uşağı Çan Kay-Şek haininin başlattığı karşıdevrimci iç savaşı bozguna uğrattı. Tayvan dışındaki tüm Çin toprakları kurtarıldı. Bizzat Mao Zedung 1949 Ekiminde Pekin'in Tinnanmin meydanında, Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşunu bütün dünyaya ilan etti.

Mao Zedung, Çin'de Demokratik Halk Cumhuriyetinden sosyalizme geçiş mücadelesine de önderlik etti. Çin'de artık başçelişmenin «işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme» olduğunu belirtti.

İşte Mao Zedung'un sistemleştirdiği Marksist-Leninist çizgi sonucudur ki Çin halkı zaferden zafere koşmuş, en azılı düşmanlarının sırtını yere getirmiş, devrimini gerçekleştirerek demokratik halk diktatörlüğünü kurabilmiştir. Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal Çin, bağımsız demokratik bir Çin'e dönüşebilmiştir. Emperyalizmi kovmuş, onların gerici uşaklarının saltanatını yıkabilmiştir. Onun doğru fikirleri bugün de aynı geçerliliğini muhafaza etmekte ve Çin Devrimi deneyi sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarının kurtuluş yollarını aydınlatmakta, onların emperyalizmin ve uşaklarının sırtını nasıl yere getirebileceğini açıkça göstermektedir.

Mao ZEDUNG'un, Yeni Demokratik Devrim Tezlerinin Geliştirilmesinde Marksizm-Leninizme Büyük Katkıları Olmuştur!

Mao Zedung'un önemi ve değeri, yalnızca Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Çin Devriminin somut pratiğine uygulaması ve çıkardığı dersleri genelleştirerek sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarının kurtuluş yollarını aydınlatmakla sınırlanamaz. O aynı zamanda önemli katkılarda bulunarak Marksizm-Leninizmi bir çok noktadan

geliştirip derinleştirdi. Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme önemli katkılarda bulunduğu noktalardan biri de yeni demokratik devrim meselesidir.

1917 Büyük Ekim devrimi dünyada yeni bir çağ açtı. Eski burjuva demokratik devrimler çağı kapandı, proleter devrimler çağı başladı.

Feodal sistemin bağrından doğup gelişen ve feodal güçlere karşı yeni temsil eden burjuvazi, önceleri devrimci bir niteliğe sahipti. Burjuvazi özellikle bazı Avrupa ülkelerinde iyice güçlenerek feodal güçlere karşı iktidar alternatifi oldu. «Eşitlik, özgürlük, kardeşlik» sloganları atarak, başta köylüler olmak üzere geniş halk kitlelerinin başına geçip önderlik ettiği, özü toprak devrimi olan demokratik devrimlerin en büyük örneği 1789 Büyük Fransız İhtilalidir. Ama hemen arkasından burjuvazi devrimden korkar hale gelmeye, gericileşmeye başladı. Çünkü burjuvazi kendisiyle birlikte yarattığı mezar kazıcısı olan proletaryanın, bu mücadele içinde silahı «bir omuzundan diğer omuzuna aktararak» kendisine karşı çevireceğinden korkuyordu. Nitekim Prusya burjuvazisi feodalizmi köylü usulü hal tarzıyla kökten tasfiye etmekten korkarak feodal güçlerle uzlaştı ve feodalizmin Junker tipi kendi iç başkalaşmasıyla süreç içinde tasfiye edilmesi yoluna başvurdu.

Yalnız kapitalist sistem de kendinden önceki feodal ve köleci sistemler gibi, insanın insanı sömürmesine dayanıyor ve bağrında uzlaşmaz sınıf çelişmelerini barındırıyordu. Nitekim kapitalist sistem başından itibaren şiddetli sınıf çatışmalarına sahne olmaya başladı. Burjuvazi daha bir dizi ülkede iktidara geldi. Yalnız kapitalizmin en ayırddedici özelliği, kendinden önceki hiç bir toplumsal sistemde görülmemiş biçimde, üretici güçleri muazzam ölçülerde geliştirmesi oldu.

Ancak rekabetçi kapitalizm süreç içinde, devamı ve bir üst aşaması olan tekelci kapitalizme dönüşerek, 20.yy'ın başlarında «cançekişme» safhası olan emperyalizm aşamasına ulaştı. Kapitalizm dünya pazarını kurdu

ve sermaye ulusal sınırları yıkarak uluslararası bir karaktere büründü. Kendi iç dinamikleriyle kapitalistleşemeyen geri feodal ülkeler, emperyalizmin sömürü ve talan ağı içine düştüler. Emperyalizmin birer sömürge ve yarı-sömürgeleri haline geldiler. Emperyalizm aynı zamanda kapitalizmin bütün hastalıklarını en açık biçimde gözler önüne serdi ve dünya çapında başlıca çelişmeleri alabildiğine derinleştirdi.

Lenin, emperyalizmin etraflı bir tahlilini yaptı ve onun sosyal devrimin arifesi olduğunu özellikle vurguladı. Yine emperyalist zincirin halkalarının tek tek ülkelerde koparılmasının mümkün olduğunu belirtti. Nitekim çok sürmeden proletarya ilk defa 1917 Büyük Ekim Devrimi'yle emperyalist zinciri Çarlık Rusya'sında kopardı. Böylece proletarya ilk defa iktidara gelmiş ve proleter devrimleri çağını başlatmıştı. 1840'lardan itibaren zaten devrimlerden korkar hale gelen burjuvazi artık her ne pahasına olursa olsun devrimlere karşı koyar hale geldi, ve bütün o kapitalizm öncesi üretim ilişkilerine dört elle sarılarak feodal güçlerle devrime karşı ittifak içine girdi. Feodal güçleri dünyanın dört yanında el üstünde tuttu, onları destekled, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki temel dayanağı haline getirdi. Bu olguyu ve yeni çağın durumunu etraflıca tahlil eden Lenin, artık burjuvazinin devrime önderlik yapamayacağını ve özü toprak devrimi olan burjuva demokrasile devrimlere önderlik yapma görevinin proletaryanın omuzlarına düştüğünü belirtti. Stalin de Onun bu tezlerini geliştirmişti.

İşte Mao Zedung, Lenin ve Stalin'in bu konudaki tezlerini daha da geliştirerek, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere uyguladı. Bu ülkelerde özü toprak devrimi olan demokratik devrimlere ancak proletaryanın önderlik yapabileceğini ve bu devrimlerin eski Büyük Ekim Devrimi'yle yolu açılan proleter tip burjuva demokratik devrimlerin değil dünya devriminin bir parçası haline geldiğini ortaya koydu. Bu konuda Marksizm-Leninizm zengin katkılarda bulundu.

Bu durumu Mao Zedung şöyle açıklıyor:

«Çünkü birinci emperyalist dünya savaşı ve ilk muzaffer sosyalist devrim, Ekim Devrimi, dünya tarihinin bütün gidişini değiştirmiş ve yeni bir çağ başlatmıştır.»

«Bu çağda, dünya kapitalist cephesi yeryüzünün bir bölümünde (dünyanın altıda birinde) çökmüş ve geri kalan yerlerde ise kendi çürümüşlüğüne açıkça gözler önüne sermiştir. Kapitalizmin hüküm sürdüğü ülkeler varlıklarını sürdürebilmek için her zamankinden daha fazla sömürge ve yarı-sömürgelere dayanmak zorundadırlar; sosyalist bir devlet kurulmuş ve bütün sömürgelerle yarı-sömürgelerin kurtuluş hareketlerini faal olarak desteklemeye hazır olduğunu ilan etmiştir; kapitalist ülkelerdeki proletarya kendisini sosyal-demokrat partilerin sosyal-emperyalist etkilerinden kararlı bir şekilde kurtarmak ve sömürgelerle, yarı-sömürgelerdeki kurtuluş hareketleri desteklediğini ilan etmektedir. Bu çağda bir sömürge ya da yarı-sömürge de emperyalizme, yani uluslararası burjuvaziye ya da uluslararası kapitalizme yönetilmiş her devrim artık burjuva demokratik dünya devriminin eski sınıflamasına değil, yeni dünya devriminin, proleter-sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır.» (7)

Böyle bir devrim, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde iki aşamadan geçecektir. Özünde burjuva demokratik olan ve esasını toprak devrimi oluşturan yeni demokratik devrim aşaması, eski tip burjuva diktatörlüğü altında kapitalist toplumu ve bir kapitalist devleti kurmayı amaçlamaz. Aksine bu yeni demokratik bir toplum kurma ve bütün devrimci sınıf ve tabakaların ortak diktatörlüğüne dayanan ve proletaryanın önderliğinde olan yeni tip bir demokratik devrim olacaktır. Pro-

letarya demokratik devrimle sosyalizmin ön şartlarını yaratacak ve durmaksızın bu devrimin ikinci aşaması olan sosyalist devrime geçecektir. Çünkü; «Demokratik devrim, sosyalist devrim için gerekli bir hazırlıktır; sosyalist devrim ise demokratik devrimin kaçınılmaz bir sonucudur.» (8)

Böylece Mao Zedung, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrimlerin niteliğine ışık tuttu. Bu ülkelerde neden doğrudan sosyalist devrime geçilemeyeceğini; proletaryanın omuzlarına düşen görevleri ve proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilen yeni demokratik devrimlerin kaçınılmaz olarak sosyalist aşamaya varacağını ve bir sosyalist devrimle tamamlanacağını ortaya koydu.

Mao Zedung, sömürge, yarı - sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki burjuvazinin böyle bir devrime önderlik yapamacağına ve böyle bir devrimi sonuna kadar götüremeyeceğine de açıklık getirdi.

Bu tür ülkelerde komprador burjuvaziyle milli burjuvazi arasında önemli farklar vardır. Komprador burjuvazi «emperyalist ülkelerin kapitalistlerine doğrudan hizmet eden ve onlar tarafından beslenen» tamamen gerici bir sınıftır. Emperyalizmin bu ülkelerdeki önemli dayanaklarından birini teşkil eder. Komprador burjuvazi, bizzat emperyalizmin geliştirdiği ajan ve aracı olarak kullandığı bir sınıftır. Emperyalizmden bağımsız var olmayan bu sınıf, belirli bir pay karşılığında emperyalist sömürünün aracılığını yapar ve bu nedenle menfaatleri gereği bir köle sadakatiyle emperyalizme bağımlıdır. Bu sınıfın bir bütün olarak, bu ülkelerin yarı-sömürge, yarı-feodal yapılarının bir devrimle köklü bir şekilde tasfiyesinden değil; bizzat bu yapının sürdürülmesinden menfaati vardır. Çünkü varlığı buna bağlıdır. Üstelik bu sınıf, ülke içinde emperyalizmin ana dayanağını oluşturan feodal güçlerle ittifak halindedir ve devrime önderlik yapmanın ötesinde, devrimin önündeki en önemli engellerden biridir.

(7) Mao Zedung Seçme Eserler, Cilt 2, S. 344-345.

(8) Age. S. 330.

Bu ülkelerdeki milli burjuvazi ise zayıf ve cılızdır, üstelik bağımsız gelişme yolu tıkanmıştır. Emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin yoğun iktisadi ve siyasi baskısı altındadır. Bu burjuvazi ikili bir karaktere sahiptir: Bir yandan bu üçlüden baskı gördüğü için onlara karşı mücadele etmek ister; diğer yandan devrimden korkar. Zaten uluslararası durumda bu sınıfın bir burjuva demokratik devrime önderlik yapip sonuna kadar götürmesine imkan vermez: Birinci olarak buna emperyalizm müsaade etmez. Emperyalizm «cançekişen kapitalizm»dir. Bu nedenle her geçen gün daha da çok pazara, sömürge, yarı-sömürgelelere ihtiyaç duymakta, elinde bulundurduğu yerleri sömürüp yağmalamaya girişirken o ülkelerde gelişip ülke pazarına sahip olacak bir milli burjuvazinin gelişmesine asla müsaade etmez. İkincisi buna sosyalizm müsaade etmez. 1917 Ekim Devrimi dünya üzerinde sosyalizmin bayrağını dalgalandırdı. Dünya artık geri dönülmesi mümkün olmayan bir yola girdi. Sosyalizm bir sistem olarak kapitalizme olan üstünlüğünü somut olarak ortaya serdi. Proletaryanın artık kendi denenmiş bayrağı vardır ve bütün ezilen ve sömürülen halkları sömürü ve zulümden nihai olarak kurtarmak için sosyalizm bayrağı altında toplamaya çalışır.

«Çünkü en uzak görüşlü, en fedakâr ve sonuna kadar devrimci olan tek sınıf, işçi sınıfıdır. Bütün bir devrim tarihi. devrimin işçi sınıfı önderliği olmadığında başarısızlığa uğradığını, işçi sınıfı önderliğinde zafere ulaştığını kanıtlar. Emperyalizm çağında hiç bir sınıf gerçek devrimi zafere götüremez.» (9)

**Mao ZEDUNG, Proletarya Diktatörlüğü
Altında Devrimin Sürdürülmesi Teorilerine
Zengin Katkılarda Bulunmuştur!**

Mao Zedung'un. Marksizm-Leninizmin teorisini geliştirip derinleştirdiği önemli noktalardan birisi de, proletarya diktatörlüğü al-

tında devrimin sürdürülmesi meselesidir.

Mao Zedung, Sovyetler Birliği'nde 1956'lardan sonra kapitalist geriye dönüşü sağlayan modern revizyonist Kruşçev-Brejnev hain dönek kliklerine karşı Marksist saflarda ideolojik mücadeleyi başlatanların en önde gelenlerinden biridir. O, modern revizyonizmin ipliğinin pazara çıkarılmasında büyük çabalar harcadı. Bu mücadeleden tarihi önemde dersler çıkardı. «Revizyonizmin iktidara gelmesi, burjuvazinin iktidara gelmesidir» tesbitini yaptı. Sosyalist sistemde de sınıf mücadelesinin bütün hızıyla devam edeceğini, geri dönüşü sağlamak için burjuvazinin elinden gelen her yola başvuracağını ve bunun için sürekli tetikte bulunulması gerektiğini vurguladı.

O, bu gerçeklerden hareketle hiç bir zaman sınıf mücadelesini kesintiye uğratılmaması ögüsünde bulundu. Çin'de de Kruşçev takipçilerinin çıkabileceğini ve bunlara karşı uyanık olunması gerektiğini belirtti. Kruşçev takipçisi Liu Şao-şi dönek kliğinin Çin'de geri dönüşü sağlama faaliyetlerine karşı, 1966 Ağustosunda burjuvaziyi hedef gösterek «karargâhı bombalayın!» başlıklı büyük bir duvar gazetesi çıkardı ve BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi)ni başlatıp, bizzat yönetti. BPKD, halkı kapitalist yolculara karşı eğitip onların bilinçlerini bileyen bir okul oldu. Çin ve dünya halkları, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi konusunda büyük tecrübeler kazandı. Bu devrim aynı zamanda emperyalistlerin ve bütün gericilerin yüreğine korku saldı, onların uykularını kaçırdı. Mao Zedung'un değişiklikle BPKD:

«Proletaryanın burjuvaziye ve bütün diğer sömürücü sınıflara karşı giriştiği büyük bir siyasi devrimdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi. Çin Komünist Partisi'nin ve onun önderliğindeki geniş devrimci halk kitlelerinin Guomindang gericilerine karşı verdikleri uzun süreli mücadelenin bir devamı, proletarya ile

(9) Age. Cilt 4, S. 454.

burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin bir devamıdır.» (10)

Mao Zedung, sosyalist ülkelerde burjuvazinin bizzat proletarya partisi içinde örgütlenmeye çalıştığını, onların ancak proletarya partisini bir burjuva partisine dönüştürdükten sonra geri dönüşü sağlayabildiklerini belirtti. Bu durumun proletarya partisi içine iki çizgi mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele olarak yansıdığını ve böyle mücadelelerin şimdye kadar olduğu gibi, bundan sonra da ortaya çıkabileceğini. bunun için sürekli tetikte bulunulması gerektiğini vurgulayarak şunları söyledi:

«Parti, hükümet, ordu, çeşitli kültür dallarına sızmış olan burjuvazinin temsilcileri, bir avuç karşı-devrimci revizyonisttir. Bunlar eğer şartlar olgunlaşırsa siyasi iktidarı ele geçirecek ve proletarya diktatörlüğünü. burjuva diktatörlüğüne dönüştüreceklerdir.» 10'a

Mao Zedung, sosyalist toplumda artık sınıf çelişmelerinin kalmadığını savunan modern revizyonistlerin tezlerini de böylece mahkum ediyordu. Sovyetler Birliği'nin, burjuvazinin geriye dönüşü nasıl sağladığının en açık örneği olduğunu belirtiyordu. Proletarya partisinin ve proletarya diktatörlüğünün revizyonistlerin eline geçmesi halinde geriye dönüşün ve kapitalizmin yeniden restorasyonunun pek kolay olduğunu özellikle vurguladı. Sosyalist toplumda da tayin edici meselenin siyasi iktidar meselesi olduğunu söyledi. O, «bu mücadelenin odak noktası, devlet iktidarı meselesidir... Parti ve devlet yönetimi revizyonistlerin elinde mi, yoksa Marksist-Leninistlerin elinde mi olacaktır? Temel sorun budur.» diyordu.

Mao Zedung, bütün bu gerçeklerden çıkarak, sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğü ilkesine sonuna kadar bağlı kalınması gerektiğini, proletarya diktatörlüğünün biraz bile gevşetilmesinin burjuvaziye sayısız yararlar sağlayacağını açık bir biçimde belirtti.

Tüm bu Marksist-Leninist düşüncelerin

(10'a) Marx'tan Mao Zedung'a Devrimci Diyalektik üzerine, S. 189, Koral Yay.

doğruluğu sosyal pratik tarafından her geçen gün daha da iyi bir şekilde kanıtlanmaktadır. Bizzat bugün Çin'de, modern revizyonist karşı-devrimci «üç dünya teorisi» şampiyonlarının bir komployla ÇKP'ni ele geçirmeleri ve devlet yönetimini gasbetmeleri bunun en açık delilidir.

Mao ZEDUNG, Önemli Katkılarda Bulunarak Diyalektik Materyalizmi de Zenginleştirmiştir!

Mao Zedung, Marksizm-Leninizmin teorik temelini oluşturan diyalektik ve tarihi materyalizmi derinden kavrayarak, yaratıcı bir biçimde hayata geçirdi. Bu sayede uzun yıllar süren Çin Devrimine başarıyla önderlik etti ve zafere ulaştırdı. O, aynı zamanda diyalektik materyalizme de önemli katkılarda bulundu, zenginleştirdi. Bu konuda düşüncelerini «Pratik Üzerine», «Çelişme Üzerine» ve «Doğru Fikirler Nereden Gelir?» adlı felsefi yazılarında topladı. Diyalektik materyalizmin bir süs aracı olmadığını; ezberlenerek doğmatik bir tarzda ele alınmasının hiç bir yarar sağlamayacağını; onun taşıdığı büyük önemin, esas özelliğinin somut şartlarda uygulanması ve toplumun değiştirilmesinde bir silah olarak kullanılması olduğunu vurguladı.

«Diyalektik Materyalist Marksist felsefenin iki önemli özelliği vardır. Birincisi, onun sınıfsal niteliğidir. Diyalektik Materyalizm proletaryanın hizmetinde olduğunu açıkça ilan eder. İkincisi uygulanabilir oluşudur. Teorinin pratiğe bağımlı olduğunu. teorinin pratiğe dayandığını ve pratiğe hizmet ettiğini vurgular.» (11)

O ayrıca teorinin nereden geldiğini, doğru fikirlerin nasıl ortaya çıktığını ayrıntılı olarak ortaya koydu; «diyalektik materyalist bilgi teorisi»ni sistemleştirdi. Doğru fikirlerin yalnızca sosyal pratikten, üç çeşit sosyal pratikten; üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyden geldiğini belirtti.

Mao Zedung'un diyalektik materyalizme en önemli katkısı çelişki konusundadır. O, di-

(11) Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 1, S. 351.

yalektiğin temel kanunu olan çelişki konusunu açtı ve bir çok noktalardan ışık tuttu. Temel çelişki, baş çelişki, çelişkinin esas yönü ve tali yönü; çelişkinin evrenselliği ve çelişkinin özgüllüğü gibi meseleleri açıkça ortaya koydu. Diyalektik materyalizmi hayatın her alanında kolayca kullanılabilir bir silah haline getirdi. Çelişkilerin çözüm yöntemleri üzerinde özellikle durdu.

Mao Zedung, yalnızca çelişkiler meselesini derinden kavrayarak proleter dünya devrimi ve onun birer parçasını oluşturan demokratik halk devrimleri aşamasındaki çelişmeler meselesine ışık tutmakla kalmadı, aynı zamanda sosyalist toplumdaki çelişmeler meselesine de açıklık getirdi. Uzlaşır ve uzlaşmaz çelişmelere doğru bir yaklaşım meselesinin önemini vurguladı. Özellikle iki tür sosyal çelişmenin kesinlikle birbirinden ayrılması gerektiğini belirtti; bizimle düşmanlar arasındaki çelişmeler ve halk içindeki çelişmeler. Bizimle düşmanlar arasındaki uzlaşmaz olan çelişmelerin şiddet yöntemiyle çözülmesi gerektiği halde, halk içindeki uzlaşır çelişmelerin çözümünde zor yöntemlerine başvurulamayacağını ve tek doğru yöntemin demokratik yöntem, yani eleştiri, tartışma, ikna, eğitim olduğunu belirtti:

«Çelişme ve mücadele evrensel ve mutlaktır, ama çelişmeleri çözme yöntemleri, yani mücadele biçimleri çelişmelerin niteliğindeki farklılıklara göre değişir. Bazı çelişmeler açık uzlaşmazlıkla belirlenir, bazılarıysa açık uzlaşmazlıkla belirlenmez. Şeylerin somut gelişmesine bağlı olarak, ilk başta uzlaşmaz olan bazı çelişmeler de uzlaşabilir çelişmelere dönüşür.» (12)

Nitekim bu derin tahlillerin, başını Kruşçev - Brejnev hainlerinin çektiği modern revizyonist akımın karşı - devrimci yüzünün açığa çıkarılmasında; onların anti-Marksist-Leninist tezlerinin yerle bir edilmesinde büyük katkıları olmuştur. Bu tahlillerin, karşı -

devrimci modern revizyonist «Üç Dünya Teorisi» şampiyonlarının yüzlerinin gerçek anlamda ortaya çıkarılmasında da büyük faydaları oluyor ve olmaya devam edecektir!

Mao ZEDUNG'un Başarıyla Önderlik Ederek Zafere Ulaştırdığı Çin Devrimi Deneyi, Halkımızın Demokratik Halk Devrimi Mücadelesinin de Yolunu Aydınlatıyor!

Çin devrimi deneyinin dersleri veya Mao Zedung'un geliştirerek Marksizm-Leninizm'e zengin katkılarda bulunduğu tezleri, fikirleri genel hatlarıyla bunlardır. Hiç şüphesiz ki bu derslerin ve fikirlerin, uzun yıllardan beri emperyalizmin insafsız sömürü ve yağma pençesine düşmüş yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemiz açısından da büyük önemi vardır.

Özellikle yoğun, baskı, zulüm ve katliamlara maruz kalan, örgütlenme ve bilinc düzeyi halka oldukça düşük olan ve her türden anti-Marksist-Leninist akımın saflarında kol gezdiği proletaryaya doğru bir ideolojik-siyasi çizgi doğrultusunda önderlik etmenin Marksist-Leninistlerin omuzuna tarihi bir görev olarak düştüğü bugünkü ortamda, bu mesele daha da büyük bir önem kazanmaktadır.

Marksist-Leninist Hareket, geçmişte bu gerçeğe uygun hareket ederek, başta şanlı Ekim Sosyalist Devrimi olmak üzere diğer ülkelerin devrimlerinden olduğu gibi, Çin devrimi deneyinden de gereken dersleri ustalıkla çıkararak, bütün gücüyle bunları hayata geçirmeye çalıştı. Ülkemizde ilk defa devrimimizin bir dizi meselesine berrak bir şekilde ışık tutan İ. Kaypakkaya, Çin devrimi deneyinin derslerini en genel hatlarıyla şöyle özetliyordu:

«Mao Zedung Yoldaş, Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisinin, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin şartlarına uygulayarak şu sonuçlara varmıştır: Bu ülkelerde feodalizme karşı yürütülen mücadeleyle, emperyalizme karşı yürütülen mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir. Toprak devrimi, proletarya önderliğinde

(12) Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 1, S. 402.

halk savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Halk savaşı, özünde bir köylü savaşıdır. Proletarya partisi, yoksul ve orta köylülere dayanarak köylük bölgelerde silahlı mücadeleye girişmeli, buralarda kurtarılmış alanlar yaratmalı, bu kurtarılmış alanlar **uzun süreli savaş** içinde genişletilerek buralardan büyük şehirler kuşatılmalı ve en sonunda büyük şehirleri de zaptetmek suretiyle ülke çapında siyasi iktidar ele geçirilmelidir. Proletarya partisi ve halk ordusu, bu uzun süreli savaş içinde adım adım inşa edilmelidir. Yine bu uzun süreli savaş içinde, feodalizme, emperyalizme ve komprador kapitalizme karşı, bütün halk sınıflarının; işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük-burjuvazisinin ve milli burjuvazinin birleşik cephesi gerçekleştirilmelidir. Bu birleşik cephe, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerine kurulabilir. Halk savaşının başarıya ulaşmasıyla ülke çapında kurulacak iktidar, bir burjuva diktatörlüğü değil, proletarya önderliğinde halk diktatörlüğüdür. Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra, önderliği elinde tutan proletarya, yoksul ve aşağı-orta köylülerle birleşerek, durmaksızın proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir.» (13)

Bu doğru Marksist-Leninist tespitlerin yapılmasına ve aradan yıllar geçmesine rağmen, bugün de proletarya saflarındaki her türlü burjuva düşüncesinin etkinliği kırılmamış değildir. Bunun nedenlerini ayrıntılı olarak ortaya sermek ayrı bir konudur. Fakat gözle görülür gerçek, o günden bu güne sınıf mücadelesinin daha da keskinleşerek yüksek boyutlara vardığıdır. O zamanlar Türkiye devrimci hareketinde başlayan ayrışmalarda Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkan bir çok siyasi akım, bugün kendi sınıfsal temellerine oturmuşlardır. Üstelik bunlara küçük-büyük bir çok yeni siyasi akımda katılmıştır.

(13) İ. Kaypakkaya, Bütün Yazılar, S. 215-216

O günün orta burjuva siyasi akımı olan reformist TİP, bugün sosyal-faşist bir parti haline geldi. Bu parti bugün hakim sınıflarla kol kola Marksizm-Leninizme, özel olarak da büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'a ağız dolusu küfürler savuruyor. O zamanın reformist darbeci bir orta burjuva akımı olan PDA, bugün hakim sınıfların saflarında, modern revizyonist karşı-devrimci «Üç Dünya Teorisi»nin en keskin savunucusu kesildi. Üstelik hala Mao Zedung'a sahtece sahip çıkılması-nın da şampiyonluğunu yapıyor. Bunların yanında Mao Zedung'a azgınca saldıran veya ona sahtece sahip çıkan ya da hala ortada yalpalayıp duran daha bir dizi akım var...

Bu somut durum Marksist-Leninistlere ikili bir görev yüklüyor: Birincisi, Marksizm-Leninizmi ve buna bağlı olarak Mao Zedung'un geliştirdiği tezleri derinden kavramak hayata gecirmek ve bu doğrultuda yoğun çaba harcamak. İkincisi, Marksizm-Leninizmin ve buna bağlı olarak Mao Zedung'un geliştirdiği tezlerin tahrif edilmesine, bu düşüncelere sözde sahip çıkarak kendi sınıfsal amaçları için kullanan akımlara karşı yoğun bir ideolojik - politik mücadele yürütmek ve her türlü saldırıya cesaretle karşı koymak.

Hiç Bir Saldırı, Karalama ve Tahrifat Mao ZEDUNG'un Büyük Marksist-Leninist Kişiliğine Gölge Düşüremez!

Marksizm-Leninizmin teorisine sonuna kadar bağlı kalan, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini yaratıcı biçimde Çin Devriminin somut pratiğine uygulayan, Marksizm-Leninizme bir çok katkılarda bulunarak onu derinleştirip zenginleştiren; emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüten ve ömrünün sonuna kadar dünya proletaryası ve ezilen halklarına hizmet eden büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'un, çok yönlü yoğun saldırılara uğraması kaçınılmazdı! Nitekim öyle oldu ve o öldükten sonra da hala öyle olmaktadır!

Son dönemlerde «Üç Dünya Teorisi»ni «reddeden» bazı partiler kendilerine «Mao Ze-

dung Marksist-Leninist klasiklerden midir?» sorusunu sorarak onun «Marksist-Leninist klasiklerden olmadığını; hatta üstü kapalı olarak onun anti-Marksist-Leninist olduğunu savunmaya başlamışlardır. Önümüzdeki dönemde Mao Zedung'un «revizyonist»liği üzerine yeni bir kampanya açılacağı şimdiden görülmektedir.

Gerçekte sorun bir Marksist-Leninistin hatasının var veya yok olduğu meselesi değildir. Her Marksist-Leninistin hatası olabilir. Sorun o kişinin görüşlerinin ana hattının ne olduğudur. Bu anlamda Mao Zedung'un da hataları olabilir. Özellikle son dönemlere ait belgelerin olmadığı, eksik olduğu şartlarda görev Mao Zedung'un «hatalarını» sıralayarak O'nun «revizyonist» olduğunu açıkça ya da üstü örtülü bir tarzda savunmak değildir. Tüm Marksist-Leninistlerin görevi bu belgeleri açığa çıkartmak ve onları titizlikle incelemektir. Varsa hataları bulup ortaya çıkartmak, onların mahkum edilmesini sağlamaktır. Bunun dışındaki her yöntem revizyonistlere, Kruşçev-Brejnev ve «üç dünya»cı modern revizyonistlere yaramaktadır.

Ülkemizdeki Marksist-Leninistler Mao Zedung'a bu anlayışla yaklaşmaktadır ve her türlü revizyonist, modern revizyonist ve karşı-devrimci saldırılara karşı, büyük bir Marksist-Leninist olan Mao Zedung'u savunmaya devam edeceklerdir.

«Maoculuk» Umacı, Başını Kruşçev-Brejnev Dönek Hainlerinin Çektiği Modern Revizyonistlerin Karşı-Devrimci Yüzlerini Gizliyoruz!

Tüm emperyalistlerin ve gericilerin yanı sıra, Mao Zedung'a en yoğun saldırı ve karalamalarda bulunanların başında, başını Kruşçev-Brejnev dönek hainlerinin çektiği uluslararası modern revizyonist akım gelmektedir. Çünkü Mao Zedung, onların gerçek burjuva yüzlerini en açık biçimde ortaya çıkararak dünya proletaryası ve ezilen halklara gösterenlerin en önde gelenlerinden biriydi. Bu hainler yarattıkları «Maocu» umacıyla Onun Marksist-Leninist kişiliğine gölge dü-

şürebileceklerini, fikirlerinin dünya proletaryası ve ezilen halklarına ulaşmasını engelleyebileceklerini, böylece kendi karşı-devrimci karanlı yüzlerini gizliyeceklerini sanıyorlardı. Ama tüm çabaları boşuna! Hiç bir karalama ve saldırıları onların Marksizm-Leninizm düşmanı yüzlerini daha fazla gizliemez! Onların her geçen gün dünya proletaryası ve ezilen dünya halklarından ağır darbeler yiyerek serseme dönmeleri, süratle teşhir ve tecrit olmaları bunun en açık kanıtıdır.

Bu hainler önceleri, Mao Zedung'un fikirlerinin evrensel niteliklerini gözardı ederek, yalnızca Çin için geçerli olduğunu söylediler. Ama Mao Zedung onlara karşı cepheden savaşı başlatınca, tıpkı büyük Marksist-Leninist Stalin'i çeşitli biçimlerde adice suçladıkları gibi. O'nu da 'han şöenliği', 'Anti-Sovyetizm', 'Anti-Marksizm' vb. gibi sözlerle suçlama yoluna gittiler. Mao Zedung'un çelişmeler konusundaki görüşlerinin metafizik, 'yeni demokratik devrim' tezlerinin de geçersiz olduğunu söyleyerek, saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar. Onlar bu şekilde Sovyetler Birliği'nde meydana gelen geriye dönüşü gizlemek için yüzlerine bir kılıf geçirmek istiyorlardı!

Bu hainler bugün de aynı karalama ve saldırılarını azgınca sürdürüyorlar.

Troçkist, Karşı-Devrimci Lin Biao ve Onun Takipçileri, «Mao Zedung Düşüncesi» Demagojisi Adı Altında, Mao Zedung'un Fikirlerini Marksizm-Leninizmden Koparan Görüşleri Sinsi Bir Şekilde Savundular!

Tüm emperyalistlerin, gericilerin ve onların bir parçası olan modern revizyonistlerin, Mao Zedung'un şahsında Marksizm-Leninizm yönelttikleri saldırılarında onların eline en iyi malzemeyi veren hain Lin Biao kliğidir. Lin Biao, efendileri olan Kruşçev - Brejnev hainlerinin yolundan giderek Çin'de geriye dönüşü sağlamak, kapitalizmi yeniden inşa etmek istiyordu. Bunun için kendi modern revizyonist, troçkist teorilerini ortaya atıyordu. Lin Biao, çağımızın artık değiştiğini «emperyalizmin toptan çöküş çağı»nın başladığını ve «Mao Zedung Düşüncesi»nin de bu çağın

Marksizm-Leninizmi olduğu şeklindeki lafta 'sol' özünde aşırı 'sağ' görüşleri savunuyordu. Troçkist «toptan dünya devrimi»nin şampiyonluğunu yapıyordu. Böylece Mao Zedung'un görüşlerini Marksizm-Leninizmden koparıyor, ondan ayrı şeylermiş gibi gösteriyordu.

Lin Biao tarafından buna bağlı olarak geliştirilen bir başka tez de. «dünya çapında başçelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındadır» tezi idi. Buna göre, «Asya, Afrika, Latin Amerika'nın geniş alanları dünyanın kırları, geniş metropoller ise dünyanın şehirleri» idi! O. «Emperyalist ülkelerde devrim, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde devrim olmadan imkansızdır.» diyordu. İşin garibi bütün bunları «Mao Zedung Düşüncesi» adına savunuyor; yani «elde kızıl kitap» Mao Zedung'a Onun şahsında Marksizm-Leninizme saldırıyordu.

Ama bizzat Mao Zedung'un önderliğinde Lin Biao'nun karşı-devrimci yüzünün açığa çıkarılması pek uzun sürmedi. Lin Biao Çin'de geriye dönüşü sağlamak için düzenlediği komplonun açığa çıkarılması üzerine, efendilerinin kucağına sığınmaya giderken layık olduğu cezayı buldu. Ama her mikrobun çevresine pis kokular saçması gibi, o da layık olduğu cezayı bulmasına rağmen kaçınılmaz olarak çevresine pis kokular saçtı. Nitekim bugünkü «Üç Dünya Teorisi»nin temellerini oluşturan tezler Lin Biao'nun bu karşı-devrimci tezleridir. Şimdi «Üç Dünya Teorisi» modern revizyonist bir çizgi halinde ÇKP'ne hakim oldu. Bugün bayraktarlığını Teng Hsio-Ping gibi tescilli revizyonistlerin yaptığı bu «teori» (!) dünya Marksist-Leninist saf-larda ortaya çıkan yeni bir modern revizyonist karşı-devrimci akımdır.

«Üç Dünya»cı Modern Revizyonistler, Bu Anti-Marksist-Leninist «Teori»yi Mao Zedung'a Malederek, Kendi Karşı-Devrimci Yüzlerini Gizlemeye Çalışıyorlar!

Modern revizyonist «üç dünya teorisi»nin savunucuları ilk defa 10 Nisan 1974'de Teng Hsiao-Ping tarafından Birleşmiş Milletler

Özel Oturumunda sistemli olarak dile getirilen ve Mao Zedung'un ölümünden sonra da proleter dünya devriminin stratejisi olarak ilan edilen bu anti-Marksist-Leninist «teori»lerini Mao Zedung'a malederek onun gerçek karşı-devrimci niteliğini demagoji ile gizlemeye çalışıyorlar.

Bu «teori»ye göre, dünya bugün sözde «üç dünya»ya ayrılıyor. «İki süper güç» dedikleri iki en büyük emperyalist devlet, Rus sosyal emperyalizmi ve ABD emperyalizmi «birinci dünya»yı; Japonya, Kanada ve Batı Avrupa'daki emperyalist devletler «ikinci dünya»yı; Arnavutluk vb. gibi sosyalist ülkelerde dahil bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkeler ise «üçüncü dünya»yı oluşturuyor! «Üçüncü dünya ülkeleri devrimin temel gücü», «iki süper devlet» dünya halklarının «başdüşmanı», «ikinci dünya» ülkeleri ise devrimin müttetikleridir! Böylece kaşlagöz arasında Lenin ve Stalin'in proleter dünya devriminin stratejisinin üzerinde inşaa ettikleri emperyalizm ve proleter devrimleri çağının başlıca çelişmeleri reddediliyor; Kautski'den başlayıp, Kruşçev-Brejnev'e kadar uzanan emperyalizmi şirin gösterme teorilerinin bir devamı olarak, bir kesim emperyalistlerin artık nitelik değiştirdiği ve devrimin dostları haline geldiği iddialarının açıkça savunulmasına kadar varılıyor!

Bu «teori» (!), dünya proletaryası ve ezilen dünya halklarına emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türden gericiliği nasıl alt edip ulusal ve sosyal kurtuluşlarını sağlayacaklarını değil; «uluslararası yeni iktisadi düzen» safsatmaları adı altında devrimlerini nasıl tatil edip, sömürü ve baskıya nasıl boyun eğceklerini vaaz ediyor!

Yine bu «teori»nin teorisyenleri, sosyalist sistemi yok sayarak proleter dünya devriminin kaleleri olan sosyalist ülkeleri, her biri emperyalizme ve sosyal emperyalizme yüzlerce bağla bağlı olan sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerle aynı kefeye koyuyorlar, sözde «bloksuzlar» (!) vs. çığırtkanlıkları yaparak «üçüncü dünya» ülkeleri arasında gös-

teriyorlar. Emperyalizmin, sosyal emperyalizmin sadık hizmetkarları olan bu ülkelerdeki gerici sınıflarla, bu ülkelerin proletaryası ve ezilen halkları arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkilerini, bir çırpıda siliyor, bir faşist İran Şahı'nı, bir Şili Cuntasını devrimin dostları ilan ediyorlar! Bu «teori» objektif olarak karşı-devrime hizmet eden bir teori değil, bizzat karşı-devrimin bir teorisidir ve dünya proleter devrimi cephesinde karşı-devrimin ideolojik bir saldırısını ve geçici bir başarısını simgelemektedir.

Bugün başta AEP olmak üzere bir çok Marksist-Leninist parti cepheden açtıkları savaşla, bu «teori»nin karşı-devrimci yüzünü her geçen gün daha iyi açığa çıkarıyor ve çıkarmaya devam ediyor. Bütün anti-Marksist-Leninist sahte «teori»lerin olduğu gibi, bu «teori»nin de dünya Marksist-Leninist hareketinin ağır darbeleri altında, er geç paramparça olması ve tarihin çöplüğündeki yerini alması kaçınılmazdır!

Bu modern revizyonist karşı-devrimci «teori»nin büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'a maledilmeye çalışılması ise, Mao Zedung'a ve onun şahsında Marksizm-Leninizm çamur atmanın yeni bir örneğinden başka bir şey değildir. Çünkü Mao Zedung'un görüşlerini, mücadelesini biraz olsun bilen bir kimse bile, bütün bunların, «üç dünya teorisi»nin vaaz ettiklerinin zıddı olduğunu ve bu sahte «teori»yi çürütmeye yettiğini görecektir. Zaten bu «teori»nin savunucularının da, bu teorinin Mao Zedung'a ait olduğuna gösterdikleri doğru dürüst bir delilleri yoktur.

Ancak bütün bu saldırı, karalama ve tahrifatlar, Marksist-Leninistlerin Mao Zedung'u gerçek kişiliğiyle anmalarına, onu gerçek anlamda değerlendirmelerine engel değildir. Hiç kimse hatasız olamaz. Bu gerçeği bizzat Mao Zedung'un kendisi her seferinde vurguladı. Önemli olanın, yapılan hataları zamanında düzeltmek ve bunlardan gereken dersleri çıkararak bir daha aynı hatalara düşmemek olduğunu defalarca belirtti. Kaldığı mesele bu «teori»nin Mao Zedung'a ait olup olmadığı

mesalesi değil, bu karşı-devrimci «teori»nin özü meselesidir. «Üç Dünya Teorisi» şampiyonları kasıtlı olarak meseleyi bu yöne çekiyorlar.

Ama biz yine de meselenin bu yüzüne baktığımız zaman, «birinci dünya», «ikinci dünya», «üçüncü dünya» kavramlarının sadece o günkü dünyada mevcut durumun görünümünün bir ifadesi anlamında Mao Zedung tarafından da kullanıldığını görüyoruz. Yine Lenin ve Stalin'de de sadece emperyalizmin etki alanlarını vurgulamak anlamında bunlara benzer kavramlar vardır. Enver Hoca'nın da belirttiği gibi; «Bu terimler ve ayırımların en fazla belirleyeceği şey uluslararası veya ulusal dünya sermayesinin, dünyanın çeşitli devletleri ve bölgelerindeki etki ve kuvvet derecesidir.» (abç) (14)

Bu nedenle Mao Zedung'un bu terimleri dünya proleter devriminin stratejisi olan bir «teori» anlamında savunduğunu iddia etmek tek kelimeyle gülünçtür ve bu gülünç iddialarıyla «üç dünya teorisi»nin şampiyonları bugün en gülünç soytarılar durumuna düşmüşlerdir!

Lin Biao'dan Kaynaklanan «Dünya Çapında Başçelişme» ve «Dünya Çapında Başdüşman»

Tezlerini Savunmak, Lafta Reddetmeye Rağmen Özünde «Üç Dünya Teorisi»ni

Savunmak Demektir!

Dünya çapında «başçelişme» ve dünya çapında «başdüşman» tesbitleri, Lin Biao'dan miras kalan ve bugünkü «üç dünya teorisi»nin temellerini oluşturan en önemli tesbitlerdir. Bilindiği gibi Lin Biao bu anti-Marksist-Leninist tesbitlerden hareket ederek bir troçkist dünya devrimini savunuyor, Asya, Afrika, Latin Amerikayı bu «devrimin» kırları, metropol ülkeleri ise şehirleri ilan ediyor ve emperyalist ülkelerdeki proletaryayı devrimi tatil ederek Asya, Afrika, Latin Amerika ülkeleri devrimlerini desteklemeye çağırıyordu!

(14) AEP 7. Kongre Raporu, S. 167.

Bu nedenle bu tesbitleri reddetmek «üç dünya teorisi»ni kökten reddetmenin en aç'ı' ifadesidir.

Bugün «üç dünya teorisi»nin aşırı gerici özü giderek daha iyi bir şekilde ortaya çıkıyor ve bir çok Marksist-Leninist Hareket bu «teori»yi reddederek cepheden açılan savaşa katılıyor. Ancak dünya Marksist-Leninist saflarında, «üç dünya teorisi»nin bazı tezlerinin doğru olup savunulması gerektiği şeklindeki hatalı anlayışlar da hala varlığını sürdürmektedir. Marksist-Leninist Hareket, oportünizmle her türlü uzlaşma eğiliminin bizzat oportünizm olduğunun bilincindedir. Bu nedenle «üç dünya teorisi»nin açıkça ve kökten reddilmesi gerektiğini savunmaktadır.

Bütün bu gerçekler «üç dünya teorisi»nin ortaya çıkışından bu yana gelişimi tarihi kökleri içinde etraflıca ele alınıp incelendiği zaman daha da iyi anlaşılacak ve gerçekler gün gibi ortaya çıkacaktır!

Karşı-Devrimci «TİKP-Aydınlık» Bugün Ülkemizde, Mao Zedung'a Sahtece Sahip Çıkmanın Şampiyonluğunu ve «Üç Dünya Teorisi»nin Savunuculuğu ve Çığırkanlığını Yapıyor!

Ülkemizde de Mao Zedung'a ve onun şahsında Marksizm-Leninizme saldıranların ve ağız dolusu küfürler savuranların başında hakim sınıflar ve onlarla kol kola yürüyen Rus Sosyal Emperyalizminin bilinçli uşakları sosyal-faşistler gelmektedir. Onlar da ülkemizde yarattıkları bir «maocu» umacısıyla, Mao Zedung'u karalıyorlar çeşitli milliyetlerden halkımızın gözünden düşüreceklerini sanıyorlar. Fakat kaç para eder! Gerçekleri ters yüz etmeye onların gücü yeter mi? Hakim sınıflar, sosyal-faşistlerin devrimcilere, yurtseverlere, halkımıza saldırılarını «Maocu-Leninci» şeklinde yansıtarak, sözde sosyal faşistleri «Leninci» (!) ilan ediyorlar. Ama hakim sınıfların onlara bahsettiği bu sıfat onların gerçek halk düşmanı çehrelerini gizleyebilir mi? Elbette ki hayır! Bu hainlerin yüce Lenin ile hiç bir ilgileri olmadığı ve onların halkımızın yeminli düşmanları oldukları sosyal

pratik içinde her geçen gün daha iyi ortaya çıkıyor ve halkımız onların karşı-devrimci yüzlerini daha iyi görüyor!

Ülkemizde Mao Zedung'a açıkça saldıranların yanında, bir de onun fikirlerine sahtece sahip çıkarak onları kendi sınıfsal çıkarları için kullanmaya çalışan sahtekarlar vardır. Bunların başında, «eskiden beri Marksizm-Leninizm — Mao Zedung Düşüncesine dört elle sarıldık»larını iddia eden PDA, yeni hüviyetiyle karşı-devrimci «TİKP-Aydınlık» geliyor. Bu kalpazanların Marksizm-Leninizm ve «Mao Zedung Düşüncesi»ne sahip çıkmaları nasıl oldu? Elbette özünü inkar ederek, çarpıtarak, tahrif ederek. Demokratik devrim meselesini, Halk savaşı teorisini, kızıl siyasi iktidarlar meselesini, devrimin üç temel silahlı meselesini vb. kılıktan kılığa sokarak, kuşa çevirerek. Marksizm-Leninizmi ve Mao Zedung'un katkılarını komprador burjuvazi ve toprak ağaları için en zararsız hale sokarak! Devrim adına hakim sınıfların ordusunun bir askeri darbesine bel bağlayarak! Geniş kitleleri devrim için seferber edecek yerde, halkın kendiliğinden gelişen mücadelesi karşısında secdeye kapanarak, halkın mücadelesini hakim sınıfların kuyruğuna takarak:

Bir orta burjuva siyasî akım olarak ortaya çıkan ve son dönemlerde ise emperyalizme ve hakim sınıflara siyasî teslimiyet bayrağını çekerek karşı-devrim cephesine iltihak eden bu hainler, bugün ülkemizde «Üç Dünya Teorisi»nin savunuculuğunu ve çığırkanlığını yapıyorlar. Bunlar halen Rus sosyal emperyalizmi dışındaki emperyalistlerin, ABD'nin, özellikle de Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin hizmetinde bir sınıf işbirliği politikası sürdürüyorlar. Bunlarda keskin bir çığırkanlıkla savundukları «Üç Dünya Teorisi»nin Mao Zedung'a ait olduğunu söylemektedirler. Onlar böylece Mao Zedung'un büyük Marksist-Leninist kişiliğinden yararlanmak, halkımızın ona duyduğu sevgi ve sempatiyi kendi karşı-devrimci potalarına kanalize etmek istiyorlar. Ama nafi! Tüm çığırkanlıkları boşuna! Onların gerçekleri sıvamak için kullan-

dıkları çamurların, er ya da geç onların karşı-devrimci halk düşmanı çehrelerini, bir daha hiç görülmeyecek biçimde sıvaması kaçınılmazdır! Nitekim halkımız onların gerçek yüzlerini her geçen gün daha iyi görüyor ve onlar Marksist-Leninist Hareketin darbeleri altında her geçen gün biraz daha küçülüyor ve çöküşe doğru gidiyorlar! Attıkları keskin çığlıklar onların yokoluşa doğru gidiş çığlıklarından başka bir şey değildir!

H. Kurtuluşu, H. Birliği, H. Yolu, Gibi Küçük Burjuva Oportünist Siyasetler de Sözde Mao Zedung'un Fikirlerine Sahip Çıktıklarını ve «Üç Dünya Teorisi»ni Reddettiklerini Söylüyorlar; Özünde İse Onlar Mao Zedung'un Fikirlerini İnkâr Ediyorlar ve «Üç Dünya Teorisi»ni Savunmaya Devam Ediyorlar!

H K, H B, H Y gibi küçük burjuva oportünist siyasetler ise, sözde Mao Zedung'u savunur, onun geliştirdiği tezlerin doğruluğunu kabul eder görünüyorlar. Oysa savundukları devrim teorilerinin ve tezlerinin. Mao Zedung'un geliştirdiği tezlerle özde hiç bir benzerliği yoktur. Bunlar Mao Zedung'un büyük Marksist-Leninist kişiliğini. Marksizm-Leninizme katkılarını dil ucuyla onaylıyorlar, ama sıra bunları hayata geçirmeye gelince yan çiziyorlar.

Bunlardan H K, ne idiği belirsiz «UDHD» sloganını ağzında sakız etmekte, demokratik devrimin özünün toprak devrimi ve temel gücünü köylülüğün oluşturduğunu, yolunun halk savaşı yolu olduğunu dil ucuyla onaylamak zorunda kalmakta, hatta «yaşasın halk savaşı» sloganlarıyla sayfalarını süslemekte. ama pratiğe gelince iş laftan öteye geçmemektedir. Hemen arkasından da eklemektedirler «halk savaşı halk kitlerinin savaşıdır». Elbetteki bütün bunlar onların sınıf karakterlerine tamamen uygundur ve doğaldır. Yine bunlar Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde kesinlikle geçerli olmayan bir toplu ayaklanmaya açık kapı bırakmaktadırlar. Mao Zedung'un devrimin gerçekleştirilebilmesi için ilk şart olarak ileri sürdüğü bir proletarya partisinin ise «bloklar»la kurulabilece-

ğini iddia edecek kadar gülünçleştiriyorlar. Geçici eylem birliklerinin proletarya partisinin oluşmasını sağlayacağını iddia ediyorlar. Böylece kuru laflar ve demagojilerle devrimcileri oyalayıp duruyorlar! Mao Zedung'un da kurucuları arasında yer aldığı ÇKP'nin 50 kadar üyeyi temsilen kurulduğu gerçeği bile bunların gözünü açmıyor!

H. Birliği ise, Mao Zedung'a sahip çıkıp onun doğru tezlerini hayata geçirme adı altında, emperyalizmin ülkemizde kapitalizmi geliştirdiğini, hatta kapitalizmin ülkemizde hakim hale geldiğini iddia ediyor ve Kautski, Troçki vb.lerinin yolundan giderek emperyalizmi şirin gösterme teorilerinin şampiyonluğunu yapıyor. Ülkemizde toplu ayaklanma stratejisini savunuyorlar, halk savaşı yoluyla iktidarın parça parça alınması stratejisini reddediyorlar. Bunların esas özellikleri yükselen sınıf mücadelesinin fırtınalarına göğüs geremeyerek «sağ oportünist» saflardaki yerlerini -bazı uyduruk teorilerle yüzlerini gizlemeye çalışarak- almak olmuştur.

H. Yolu oportünistleri de üç yukarı beş aşağı H.K ve H.B ile aynı özelliklere sahiptir.

Yine bu oportünist küçük burjuva siyasetlerin ortak yönlerinden biri de. «üç dünya teorisi»ni sözde reddettiklerini söylemelerine rağmen bu «teori»nin temelini oluşturan «dünya çapında başçelişme» ve «dünya çapında başdüşman» anlayışlarını değiştirmeyerek, özünde «üç dünya teorisi»ni savunmaya devam etmeleridir.

«Ortayolcu» Bir Tavır Takınarak Gerçeklere Göz Kapamak Çıkar Yol Değildir!

Ülkemizdeki bir başka yanlış anlayış ta, başını D. Yol gibi küçük burjuva «sol» siyasetlerin çektiği «ortayolcu» tavidir. Bunlar sözde 'şablonculuğa' karşı çıkma adı altında, Mao Zedung'un geliştirdiği tezlerin ve Çin devrimi deneyinin ülkemiz için taşıdığı önemi inkâr ediyorlar. Doğruluğu Çin, Vietnam, Kamboçya, Laos devrimleriyle açıkça kanıtlanan halk savaşı teorisini sözde kabul ediyorlar, ama halk savaşıyla hiç bir ilgisi olmayan kitlelerden kopuk, maceracı «öncü savaş» teo-

rilerini savunuyorlar. Diğer yandan da revizyonizmin Sovyetler Birliği'nde iktidara geldiğini, ama S. Birliği'ne sosyal emperyalist denemeyeceğini söyleyerek Kruşçev-Brejnev modern revizyonist döneğe kliğini, hala sosyalizmi inşa etmeye devam eden bir «hayırseverler cemiyeti» olarak görüyorlar!

Marksist-Leninist Hareketin Doğru Devrimci, Tavrı Sosyal Pratik Tarafından Her Geçen Gün Daha İyi Bir Şekilde Kanıtlanıyor!

Marksist-Leninist Hareket ise. ta başından beri, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğiyle Türkiye devriminin somut pratiğini birleştirip kaynaştırmaya birinci derecede önem vermiştir. Bunun için Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini doğru biçimde kavramaya, devrimini yapmış ülkelerin deneylerinden gereken dersleri çıkarmaya ve bunları ülkemiz somutuna indirgemeye çalışmış ve

çalışmaktadır. Marksist-Leninistler, kesin zaferin, emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ülkemizden kovulmasından. onların yerli uşaklarının iktidardan bir demokratik halk devrimiyle alaşağı edilmesinden geçtiği kadar; her türlü burjuva düşüncesine, revizyonizme, modern revizyonizme, oportünizme karşı uzlaşmaz bir ideolojik-politik mücadeleden de geçtiğinin bilincindedir!

İşte yüce öğretmen, büyük Marksist-Leninist Mao ZEDUNG'u, ölümünün ikinci yılında bu gerçeklerin ışığı altında anıyoruz!

**YÜCE ÖĞRETMEN. BÜYÜK MARKSİST
-LENİNİST MAO ZEDUNG ÖLÜMSÜZ-
DÜR!**

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

**YAŞASIN PROLETER. ENTERNASYO-
NALİZMİ!**

Yurtsever, Devrimci Basına Yönelen Faşist Saldırıları Göğüsleyelim!

Partizan geçen sayısında, MÜCADELE gazetesinin şahsında yurtsever, devrimci basına yönelen yeni bir saldırıyı ele alıp teşhir etmişti.

Bu sayısında da bu konudaki gelişmeleri aktarmakla, devrimci bir görevi yerine getirdiği inancındadır.

«Baskı ve Sömürüye Karşı Mücadele» gazetesini çıkartan Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATIF)'nun dergimize de göndermiş olduğu çağırı ve bildirilerin bir kısmını olduğu gibi aktarıyoruz. Bu gazetenin haklı davasını tümüyle destekliyoruz.

A.T.I.F.

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu
5 Köln 91 Postfach:910398

Frankfurt 26.7.73

BÜTÜN İLERİCİ -DEMOKRAT ve DEVRİMCİ TEŞKİMLERİNE,
ATIF'IN AÇLIK GREVİNİ DESTEKLEYELİM,

Arkadaşlar,

ATIF'in yayın organı 'Baskı ve sömürüye karşı MÜCADELE' gazetesinin Türkiye'ye sokulması TC.bakanlar kurulunun aldığı bir kararla yasaklanmıştır. Karar 26 Mayıs'ta alınmıştır. Alınan bu karara karşı ATIF geniş çapta eylem kampanyası yürütmektedir.

Eylemin yönelimi: Ecevit hükümetinin aldığı bu kararın faşist ösünü açığa çıkartmak, tecrit etmek böylece hem Mücadele gazetesinin Türkiye'ye sokulmasını sağlamak hemde yeni saldırıları göğüslemektir. Şimdiye kadar şu eylemler yapılmıştır,

- 8 Temmuzda bini aşkın kitleyle bir yürüyüş
- 19 Temmuzda basın toplantısı

Şimdi şu eylemler yapılacaktır.

- 27 Temmuzda sürsüz açlık grevine başlanacak
- 29 Temmuzda Bonn'da TC.büyük elçiliği önünde miting
- 31 Temmuz'da Açlık grevinin olduğu yerde basın toplantısı
- 4 Ağustos'ta Açlık grevinin olduğu yerde halk gecesi

Arkadaşlar,

İlişikte yapacağımız propogandanın ana hattını gönderiyoruz. Yapacağımız eylemleri programımızı ve propoganda-ajitasyonumuzu doğru bulan her meslekten yerli ve yabancı kitle teşkilatlarıyla ortaklaşa yürütmek istiyoruz.

Ortak eylem yapamayacağımız teşkilatlarla eylem birliği şeklinde gücümüzü birleştirmek istiyoruz. Eylem birliğine katılan teşkilatlar propoganda va ajitasyonda serbestlik temelinde eylemlerimizi destekleyebilirler. (Açlık grevine temsilci göndererek, bildiri çıkartarak, açlık grevindeki arkadaşlara destekleme mesajı göndererek, Bakanlar kuruluna protesto mektupları göndererek vs.)

Mücadeleci selamlarımızı iletir
devrimci dayanışmanızı bekleriz.

Açlık grevinin yapıldığı yer:
Frankfurt/Böckenheim/Universität,
KOZ Studentenhau
irtibat tel: 0611/709067

Protesto telgrafları şu adrese:

Başbakanlık /Ankara www.partizanarsiv.net

**MÜCADELE GAZETESİNİN TÜRKİYE'YE
GİRMESİ YASAKLANDI MÜCADELE
GAZETESİ YASAKLANABİLİR AMA; BASKI
VE SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELE
DURDURULAMAZ**

Türkiyeli işçiler, yurtseverler, kardeşler...

ATİF'in yayın organı olan «Baskı ve Sömürüye Karşı Mücadele» gazetemizin Türkiye'ye girmesi, Bakanlar Kurulunun Mayıs ayı sonunda aldığı bir kararla yasaklandı. Bakanlar Kurulu aldığı bu kararla bir kez daha açık bir biçimde kime hizmet ettiğini; kime karşı ve kimden yana olduğunu ortaya koydu.

**«SÖMÜRÜ ve BASKIYA KARŞI MÜCADELE»
GAZETESİ NEDİR? NEYİ
SAVUNMAKTADIR?**

«Sömürü ve Baskıya Karşı Mücadele» gazetesi, Federal Almanya'daki ilerici Türkiyeli işçilerin tek kitle Federasyonu olan ATİF'in aylık yayın organıdır. Mücadele, ATİF programı çerçevesinde yayın yapan, ve Federal Almanya'da basın kanunu hükümlerine göre çıkarılan bir yayın organıdır. Mücadele gazetesi, Türkiye'nin emperyalizme bağımlı olmasına karşı çıkmakta, bağımsız bir Türkiye istemektedir. Mücadele gazetesi, Türkiye'de emperyalizme uşaklık eden komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı çıkmakta, halk demokrasisinin hüküm sürdüğü bir Türkiye istemektedir.

Mücadele gazetesi, ATİF programına uygun olarak tutarlı bir anti-faşist çizgi izlemektedir. Mücadele gazetesi, faşizme karşı mücadeleden, yalnızca bir faşist kliğe karşı mücadele etmeyi değil, faşizmin her türüne karşı mücadele etmeyi anlamaktadır. Mücadele gazetesi, halkı «faşizme karşı mücadele» yaftası altında, hakim sınıfların bir kanadına karşı, bir diğer kanadının kuyruğuna takma siyasetine karşı çıkmakta, bunu yapanları teşhir etmektedir. Mücadele gazetesi doğru olarak, ülkemizde faşizmin, hakim sınıfların tümünün iktidar şekli olduğunu, faşizme kar-

şı mücadelenin halk iktidarı için mücadele etmek olduğunu tespit etmiştir.

Mücadele gazetesi, ülkemizde emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeyi, bu mücadelenin propagandasını yapmayı kendine görev edinmiştir.

Mücadele gazetesi, uluslararası alanda başta bugün baş savaş kışkırtıcıları, en büyük silah tüccarları ve sömürücüler olan Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi olmak üzere; emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğe karşı, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların safında yer almakta; devrimci hareketlerin propagandasını yapmaktadır.

Mücadele gazetesi, F. Almanya'da; B. Alman emperyalist burjuvazisi tarafından iliğine kemiğine kadar sömürülen Türkiyeli işçilerin haklarını savunmakta, işçilerin sömürü ve baskıya karşı verdikleri mücadelenin örgütlenmesine hizmet etmektedir. Mücadele gazetesi, ATİF programına uygun olarak, bir yandan B. Almanya'daki Türkiyeli işçilerin ekonomik taleplerini savunur, yabancılar üzerine uygulanan baskılara karşı çıkarken; diğer yandan, sürekli olarak Türkiyeli işçiler için gerçek kurtuluşun ancak Türkiye'deki devrimle olacağını göstermektedir.

Mücadele gazetesi, Türkiyeli işçilerin enternasyonalist bir ruhla eğitilmesine hizmet etmekte, çeşitli milliyetlerden işçilerin ortak mücadelesini savunmaktadır.

Mücadele gazetesi, ülkemizde Türk olmayan tüm milliyetlere ve özellikle de Kürt milletine karşı uygulanan milli zulüme karşı çıkmakta, ulusların kendi kaderini tayin hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini savunmaktadır.

Mücadele, emperyalistlerin ve usaklarının çeşitli milliyetlerden halkı birbirine karşı kışkırtma siyasetine karşı çıkmakta, milliyeti ne olursa olsun, tüm halkın emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı mücadelede birliğini savunmaktadır.

Mücadele gazetesinin izlediği bu doğru si-

yaset, bugün yalnızca F. Almanya'da değil; tüm B. Avrupa devletlerinde bulunan Türkiyeli işçiler arasında hızla yayılmaktadır. Mücadele gazetesi aynı zamanda her geçen gün daha fazla Türkiye'deki ilerici çevrelerin dikkatini çekmeye başlamıştır. Bu hakim sınıfların ve onların siyasi temsilcilerini rahatsız etmiş; onlar Mücadelenin kitlelere ulaşması için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. Faşistler ve sosyal faşistler, esas olarak yurtdışında çıkan ve yurtdışındaki işçilere seslenen MÜCADELE gazetesini satan ATİF üyelerine, ilerici işçi ve öğrencilere çeşitli yerlerde saldırmışlardır. Ama saldırılar, Mücadelenin gelişmesini ve kitlelere yayılmasını, giderek kitlelerin malı olmasını engellememiştir.

Türkiye'de hakim sınıfların devleti de, Mücadelenin Türkiye'deki ilerici derneklere ulaşmasını engellemek için her şeyi yapmış, Mücadele gazetelerine çeşitli kereler postada el konmuş veya 'adres bulunamadı' gerekçeyle geri yollanmıştır. Fakat buna rağmen, Mücadelenin Türkiye'deki ilericilerin eline geçmesi engellenememiştir.

Türkiye'de hakim sınıfların bugünkü Ecevit hükümeti, son çareyi Mücadelenin Türkiye'ye girmesini yasaklamakta bulmuştur.

Türkiyeli işçiler, yurtseverler, kardeşler...

Bildiğimiz gibi, Ecevit başbakan olmadan önce demokrasi havariliği yapıyor, yurtsever-devrimci yayın organlarının yasaklanmasına, sorumlularının tutuklanmasına şiddetle! karşı çıkıyor (!); fikir suçu diye bir şey tanımadığını söylüyor; yayın organlarını yasaklayanları faşistlikle suçluyordu. CHP programında düşünce özgürlüğünü sınırlamaktan yana olanların «büyük çıkar çevrelerinin sınıf egemenliğinin savunucusu» olduğu ilan ediliyordu. (Ak günlere s. 179)

Gazetemiz Mücadelenin yasaklanması, Ecevit'in demokrasi havariliğinin bir sahtekarlık olduğunu bir kere daha bütün çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Ecevit'i 'umut' olarak görmüş olanlar ve hala görenler gözlerini açmalı. gerçekleri görmelidirler. Ecevit'in muhalefette iken söyledikleri ile, hükümet olduğundan beri yaptıklarını kısaca kar-

şılaştırmak bile onun başını çektiği hükümetin halk düşmanı faşist yüzünü görmeye yeter :

— Dün muhalefette iken, emperyalizme karşı nutuklar atan Ecevit; bugün hiç bir dönemde görülmemiş kadar yoğun bir biçimde Türkiye'nin zenginliklerini her türden emperyalistlere peşkeş çekmekte ve bununla da 'döviz dar boğazını aştık' diyerek övünmektedir.

— Dün muhalefette iken pahalılığa ve işsizliğe karşı nutuklar atan Ecevit, bugün 'hükümet ağır bir ekonomik yük devir aldığı için, halkın zamları, devalüasyonu, vergileri hoş görmesini' talep etmektedir.

— Dün muhalefette iken lokavta karşı çıkan, grev hakkını lafta savunan Ecevit, bugün hükümette grev yasaklamaktadır (Gerekçe: Milli Menfaatler!)

— Dün muhalefette iken, hükümeti işçi ücretlerini dondurma planları yapmakla suçlayan Ecevit, bugün hükümette işçi ücretlerini dondurmanın planlarını yapmaktadır.

— Dün muhalefette iken, işkenceye, kontr-gerillaya vs. karşı çıkan Ecevit, bugün hükümette 'Kontr-gerilla yoktur' demekte, işkencenin uygulayıcılığını yapmaktadır. Başbakanlığa bağlı MİT işkencehanelerinde, işkence tüm şiddeti ile sürmektedir.

— Dün muhalefette iken, hükümetin 'faşist cinayetleri önleyemediği için istifa etmesi gerektiğini' söyleyen Ecevit, bugün hükümette MHP'li sivil faşist sürülerin ve devletin resmi kolluk güçlerinin faşist cinayetlerini seyretmektedir. Faşist devletin kolluk kuvvetleri, MHP'li komandolarla birlikte halka ve devrimcilere saldırmaktadır. MHP'li faşistlere karşı, hükümet denetimindeki güçlerin yürüttüğü 'mücadele', faşizme karşı mücadele değil; faşist güçlerin kendi aralarındaki iktidar dalaşmasıdır.

— Dün muhalefette iken, 'düşünce özgürlüğü kısıtlanamaz' diyen Ecevit; bugün hükümette kitap toplatmakta, gazete yasaklamaktadır.

— Dün muhalefette iken; demokratik derneklerin kapatılmasına sözde karşı çıkan Ecevit; bugün hükümette faşizme karşı mü-

cadele adına çeşitli demokratik dernekleri yasaklamaktadır.

GERÇEKLERDEN KORKUYORLAR!

Mücadele gazetemiz bunun böyle olacağını; Ecevit hükümetinin halka bir şey getirmeyeceğini, faşizmi uygulayacağını belirtiyor ve şöyle diyordu:

«Ecevit hükümeti, komprador patronların ve toprak ağalarının hükümetidir. Ecevit hükümeti halka olumlu hiç bir şey getirmeyecektir. Değişiklik özde değil, şekildedir.»

«Bu hükümet, tüm emperyalist güçlerce desteklenmektedir. Güven oyu aldıktan sonra Türkiye'ye her yandan geniş çapta sermaye akması normaldir. Bu geçici olarak yapay bir refah doğurabilir.» (Mücadele sayı 17, s. 2)

«Yıllardır halkımıza terör, açlık, işkence-den başka bir şey getirmiyen eli kanlı MC'nin çökmesi, yerine 3. Ecevit hükümetinin kurulması ile; özde değişen hiç bir şey olmadı. Faşist baskılar, işsizlik, açlık devam etmekte...

Açık olarak Türkiye halkı sıkıyönetimsiz sıkıyönetim dönemleri yaşıyor.» (Mücadele sayı 18, s. 1)

Pratik, hem de çok kısa bir zaman dilimi içinde gelişen pratik, Mücadele gazetemizin yaptığı tespitlerin doğruluğunu ortaya koydu. Mücadele gazetesi, Ecevit'in de komprador patronların ve toprak ağalarının bir siyasi temsilcisi olduğunu söylüyor; Ecevit hükümetinin faşizmin uygulayıcısı olacağını söylüyordu.

Sosyal pratik Mücadeleyi doğruladı. Demokrat görünmek isteyen Ecevit hükümetinin, kendisinin faşist olduğunun teşhir edilmesine tahammülü yoktur.

Ecevit hükümeti de, bütün faşistler gibi, gerçeklerden; gerçeklerin yayılmasından korkmaktadır. İşte Mücadele gazetemizin Türkiye'ye girmesi bunun için yasaklanmıştır.

Ecevit hükümeti, gerçeklerin yayılmasını engellemek için; faşist olduğunun gerçeğinin gizlenmesi için, Mücadeleyi yasaklamıştır. O bu davranışı ile faşist olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Bugüne kadar tarihte tüm gerici sınıflar ve onların temsilcileri gerçekleri gizlemeye

çalışmışlar ama bunu başaramamışlardır.

Ecevit hükümetinin de, gücü gerçekleri gizlemeye yetmeyecektir.

Ne demagoji, ne faşist baskılar; halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini durduramayacaktır.

Hakim sınıflar, Mücadele gazetesini yasaklayabilirler ama Baskı ve Sömürüye Karşı Mücadeleyi durduramazlar.

Türkiyeli işçiler, yurtseverler, tüm demokratlar, kardeşler...

Mücadelenin Türkiye'ye girişinin yasaklanması; hakim sınıflardan uzun mücadeleler sonucu söke söke aldığımız sınırlı özgürlüklere karşı girişilmiş yeni bir saldırdır.

Bu saldırıya karşı direnmek hepimizin görevidir.

Mücadelenin Türkiye'ye girmesinin yasaklanması kararını protesto edelim!

Bu kararın kaldırılması için mücadele edelim !

Yapılacak bütün eylemlere katılalım !

Türkiyeli işçiler, kardeşler...

Mücadele gazetemizin yasaklanması aynı zamanda Batı Almanya'daki legal örgütlenmemizin ve mücadelemizin de kanun dışı ilan edilmesi için atılmış bir adım; hepimize ve demokratik örgütlenmemize karşı girişilmiş bir saldırdır. Bu saldırıyı hep birlikte göğüsleyelim! Yeni saldırılara hazır olalım. Demokratik haklarımızı sonuna dek savunalım.

Türkiyeli işçiler, yurtseverler, kardeşler...

Unutmayalım ki, halk için gerçek özgürlük, ancak gerçek halk iktidarı şartlarında mümkündür. Bu yüzden, Mücadele gazetemizin yasaklanmasının kaldırılması için yürüttüğümüz mücadeleyi; gerçek özgürlük mücadelesi olan halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bağlı olarak ele alalım!

— MÜCADELE GAZETESİNİN TÜRKİYE'YE SOKULMAMA KARARI KALDIRILMALIDIR !

— KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON /AĞA DÜZENİ !

— YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

ATIF - ATÖF

Mücadele Gazetesinin Türkiye'ye Sokulmama Kararını Protesto için :

SURESİZ AÇLIK GREVİNE BAŞLIYORUZ!...

26.5.1978 tarihinde T.C. Bakanlar Kurulu aldığı bir kararla «Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE» Gazetesinin Türkiye'ye girişini yasakladı.

«Sömürü ve Baskıya Karşı Mücadele» Gazetesi Batı Almanya'daki Türkiye'li işçilerin kitle teşkilatı «Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu» ATİF'in yayın organıdır. Bu yayın organımızın yasaklanması ATİF'e yapılan bir saldırdır. Bu saldırı tüm ilerici teşkilatlara, halkımızın uzun mücadeleler sonucu hakim sınıflardan kopardığı kısıtlı özgürlüklere karşı yapılmıştır. Bu saldırıyı muhalefette iken demokrasi havariliği yapan, sınırsız örgütlenme ve düşünce özgürlüğü üzerine nutuklar atarak göz boyamaya çalışan Ecevit hükümeti yapmıştır. Ecevit hükümeti bu kararla bir kez daha kime karşı, kimin yanında yer aldığını açıkça göstermiştir.

Mücadele Gazetesi sömürü ve baskıya karşı aktif olarak yürütülen mücadelenin aracı olduğu için Türkiye'ye sokulmamaktadır.

Mücadele Gazetesi; B. Almanya'da iliklerine kadar sömürülen Türkiye'li işçilerin teşkilatlanmasına hizmet etmekte, onların ekonomik ve demokratik taleplerini savunmaktadır. Mücadele Gazetesinin Türkiye'ye girmesini yasaklayan, Türkiye'li işçilerin B. Alman tekelci burjuvazisi tarafından sömürülmesini, ezilmesini onaylayan Ecevit hükümetidir.

Mücadele gazetesi; Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığına karşı çıkmakta, bağımsız ve demokratik bir Türkiye talep etmektedir.

Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere ve özellikle Kürt Milletine yapılan milli zulme karşı çıkmakta; Ulusların kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz savunmaktadır. Bunun için Mücadele Gazetesi milliyeti ne olursa olsun tüm Türkiye halkının emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme ve her türlü gericiliğe karşı birliğini savunmaktadır. Halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık

için verdiği mücadeleyi buradan desteklemektedir.

Mücadele Gazetesini yasaklayan; ülkemi-zi emperyalizme peşkeş çeken, milli zulmü ve faşizmi uygulayan Ecevit hükümetidir.

Mücadele Gazetesi gerçekleri yaymaktadır. Hakim sınıfların yalan, demagoji ve palâvralarını açığa çıkarmakta, onları teşhir etmektedir. CHP ve Ecevit hükümeti de diğer partiler gibi (AP, MSP, MHP, DP, TİP, TSİP, T«K»P) hakim sınıfları temsil etmektedir. Ecevit hükümeti bu gerçeklerin yayılmasını engellemek için bu kararı almıştır.

Tarih boyunca, hakim sınıflar yıkılışlarını kurtarmak amacıyla ellerinden geleni yapmışlardır. Ancak hiç birisinin gücü sömürü ve baskıya karşı Mücadeleyi engellemeye yetmemiştir. Ecevit hükümetinin gücü de sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi engellemeye yetmeyecektir.

İşçi Arkadaşlar!

Unutmayalım ki halk için gerçek özgürlük ancak gerçek halk iktidarı şartlarında mümkündür. Bu yüzden, Mücadele gazetemizin yasaklanmasının kaldırılması için yürüttüğümüz mücadeleyi: gerçek özgürlük mücadelesi olan halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bağlı olarak ele alalım.

Mücadele Gazetesinin Türkiye'de yasaklanmasını protesto etmek için 8 Temmuz'da Frankfurt'ta bini aşkın bir kitle ile bir yürüyüş, 19 Temmuz'da BONN'da bir basın toplantısı yaptık. Şimdi bu eylemlerimizi süresiz açlık grevi ile devam ettiriyoruz.

Mücadelemizi yılmadan sürdüreceğiz.

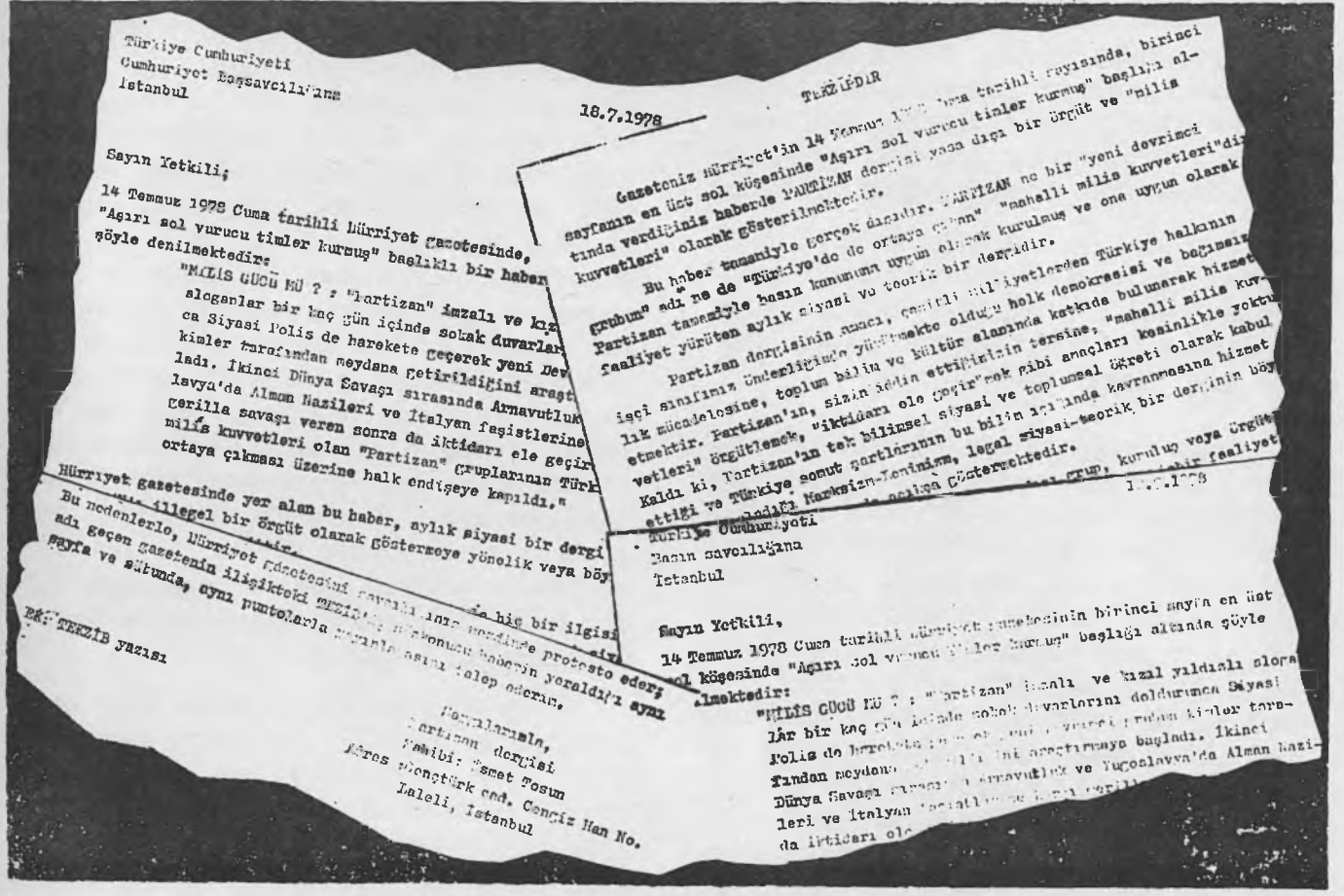
Bu mücadeleyi desteklemek tüm ezilen ve sömürülenlerin görevidir.

Açlık grevindeki arkadaşları ziyaret edip dayanışma mesajları gönderelim.

Adres : 6 Frankfurt/Main, Bockenheimer, Üniversitesi, KOZ, Studentenhaus.

- FAŞİZME ÖLÜM / BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !
- MÜCADELE GAZETESİ YASAKLANABİLİR AMA SÖMÜRÜ VE BASKIYA KARŞI MÜCADELE DURDURULAMAZ !
- MÜCADELE GAZETESİNİN TÜRKİYE'YE GİRİŞ YASAĞI KALDIRILMALIDIR!
- V.İ.S.D.P. O. Uludağ 5 Köln 91 Post-lach 910398.

PARTİZAN'A YÖNELTİLEN TERTİPLER BOŞA ÇIKACAKTIR!

Dergimizin sahibinin bu olay üzerine Cumhuriyet Savcılığına, Basın Savcılığına gönderdiği dilekçeler ile Hürriyet Gazetesine yolladığı tezkir yazısının fotokopileri

PARTİZAN daha izin alma aşamasından başlamak üzere hakim sınıfların bir dizi engelleme çabalarıyla, maddi ihtiyaç ve dağıtım zorluklarıyla karşılaştı. Bugün bunlar hala aşılamamıştır. Dergimiz yine faşist diktatörlüğün baskılarına maruz kalmakta, maddi ihtiyaç ve dağıtım zorluklarıyla karşılaşmaktadır. Faşist diktatörlük şimdiye kadar çıkardığımız bütün yayınları toplatma kararı almıştır.

Bütün bunların yanısıra bir de uşak basınının marifetleriyle uğraşmak durumundayız. Geçtiğimiz aylardan başlamak üzere uşak basın dergimiz PARTİZAN'la ilgili olarak çeşitli haber, yorum ve demeçler verdi.

Bu yazılarda PARTİZAN hedef gösterilerek «milis gücü mü?» «mahalli kuvvet mi?» şeklinde, dergimizi «illegal» bir varlık gibi göstermeye, halktan tecrit etmeye çalışan amaçlar güdüüyordu. Bunları daha sonra «PARTİZAN modern silahlara sahip», «MİS PB, PARTİZAN dayanışması» adı altında piyasaya sürülen haberler takip etti. «PARTİZAN ÖRGÜTÜ banka soydu» şeklinde başlıklar atıldı.

Bütün bunlarla uşak basınının gayesi PARTİZAN'ın ismini kullanarak etrafa «kor-ku» (!) salıcı açıklamalarda bulunmak, faşist CHP hükümetinin «halk yararına» diye gösterilmeye çalışılan faşist «tedbir» ve «önlem»-

lerinin meşruluk kazanmasına çalışmaktadır. Ama bütün bu gayretkeşlik boşuna. Faşist CHP hükümeti hangi sıfat ya da görünüm altında yürürlüğe sokarsa soksun onun «tedbir»lerinin mahiyeti artık geniş halk yığınları tarafından kavranmakta, her türlü karşı-devrimci ve oportünist çaba halkımızdaki bu gelişimin önünde duramamaktadır.

Yine uşak basında çıkarılan haberlerden bir diğeri de faşist bir dernek başkanının yaptığı açıklama idi. Bu halk düşmanı faşist açıklamasında «PARTİZAN'ın modern silahlara sahip olduğu»nu söylüyordu.

Geçmişte olduğu gibi bugün de dünyanın birçok ülkelerinde emperyalizme, (sosyal emperyalizme), komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kanlı faşist diktatörlüklerine karşı bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna mücadeleye önderlik eden Marksist-Leninist partiler ve bu parti taraftarı partizanlar var. Onlar ateşli silahların en «modern»lerine değil ama, her türlü silahtan daha tesirli olan, ateşi tüm halk düşmanlarını kavuran bir silaha; yenilmez Marksizm-Leninizm silahına sahipler.

İşte adını bu Marksist-Leninist devrimcilerden alan dergimiz ise, ne kadar uşak basın ve faşistler tarafından hedef gösterilmeye çalışılsa da, sahibi, sorumlusu, yönetim yeri belirli olan, mevcut yasalar çerçevesinde basın hayatını sürdüren bir yayın organıdır. Dolayısıyla dergimizin değil «modern», ilkel bir ateşli silahı bile yoktur ve olamaz. Dergimizin tek bir silahı vardır: Marksizm-Leninizm! Ve bu anlamda, halk düşmanı faşistin dediği gibi dergimiz «modern bir silaha» sahiptir.

PARTİZAN kendisine Marksizm-Leninizm silahını rehber kabul etmiş, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi uğruna bıkmadan mücadele edecek olan bir dergidir.

PARTİZAN halkımızın mücadele bayrağıdır. Karşı-devrimcilerin her türlü tertibi boşa çıkarılacak, dergimiz mücadelesine devam edecektir.

YURTSEVER - DEVRİMCİ BASININ GÖREVİ, ÜZERİNDEKİ BASKIYA AMANSIZCA KARŞI ÇIKMAKTIR!

Faşist MC hükümetinin işbaşından düşürülüp CHP hükümetinin kurulmasından bu yana yaklaşık 8 ay geçti. Muhalefette iken «özgürlük» ve «demokrasi» havarisi, «halkçılık» ve «reformculuk» sloganlarını, «fikir ve basın özgürlüğü» sözlerini ağzından düşürmeyen CHP hükümet olur olmaz bu sözlerinde ne kadar samimi olduğunu göstermiştir. Demagoji silahını çok ustaca kullanan bu halk düşmanlarının da MC partilerinden özde bir farkları yoktur. Komprador burjuvazi ve toprak ağala'nının esas olarak Batı Alman emperyalizminin uşağı olan kesiminin siyasi temsilcisi olan CHP muhalefette yaydığı bu yalan ve demagojilerle halkın ve kendine «devrimci» «proleter devrimci» «sosyalist» vb. gibi sıfat takanların da önemli bir bölümünün desteğini kazanmıştır.

Daha hükümet olduğu andan başlamak üzere gerçek hüviyeti anlaşılmaya başlanan faşist CHP hükümetini hala «reformcu» «halkçı» «Devrimci» «anti-faşist» göstermek halk düşmanlarına hizmet etmek demektir. Bugün faşist CHP hükümetine karşı mücadeleyi «reformizme karşı» mücadele derekesine indirenler, CHP hükümetinin uyguladığı faşizme karşı mücadele etmeyenler halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde sağlam bir yer alamazlar.

CHP hükümetinin hala «anti-faşist»liğinden dem vuran oportünist ve revizyonistler Batı Almanya'daki Türkiye'li işçilerin tek demokratik kitle örgütü olan ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu)'in yayın organı MÜCADELE gazetesinin ülkemize sokulmasının yasaklanmasına karşı tek bir ses çıkarmamışlardır. Yurtsever - demokrat yayın organlarının üzerindeki faşist baskılara karşı sesini çıkarmayan bir yayın gerçek bir yurtsever-demokrat yayın olamaz.

PARTİZAN'a karşı yönelen tertip ve baskılara karşı dergimiz sahibinin verdiği basın

bildirisini sadece Halkın Birliği dergisi yayınlamıştır.

Bugün diğer yurtsever-devrimci yayın organları üzerindeki baskıya karşı çıkmayanlar yakın gelecekte faşist CHP hükümetinin saldırısından kendilerini kurtaramazlar.

CHP hükümeti bugün esas olarak kendisinin faşist halk düşmanı yüzünü açıkça ve ilkeli bir tarzda ortaya koyan dergimize, MÜCADELE gibi yurtsever-devrimci yayın organlarına saldırmaktadır. Ama o bugün henüz oportünistlerin yayın organlarına saldırmıyorsa bunun nedeni CHP'nin «özgürlük» ve «demokrasi» aşıklığından değildir.

Oportünistlerin hepsi başından beri CHP hükümetini faşist olarak görmeme; onu «anti-faşist» görüp gösterme konusunda birleşmiştir. Faşist CHP hükümetinin hala halkın karşısında «demokrasi» havariliğini sürdürmesine göz yummuşlardır.

Faşist CHP hükümeti, bugün Türkiye'de sadece onun gerçek faşist yüzünü açığa çıkaran, onu teşhir eden, ona karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüten. onun «reformizmi»nin bir sahtekarlık olduğunu ortaya koyan dergimize saldırıyor. O, bugün henüz diğer yurtsever-devrimci basına saldırmıyorsa bunun nedeni onların hala CHP'nin sahte «reformizm»ini alkışlıyor, onu ehven-i şer görüp gösteriyor: halk içinde, gönüllü olarak CHP pro-

pagandacılığını yapıyor olmalarındandır. Onlar gerçeklere karşı gözlerini kapamak yerine, gerçekleri görmek için biraz çaba sarfeder, faşist CHP hükümetine tavır alırlarsa CHP «anti-faşist»liğinin ne olduğunu daha çabuk göreceklerdir.

Dergimiz tutarlı bir şekilde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine katkıda bulunmaya çalışacak, bunun önündeki engelleri halkımıza teker teker açıklayacaktır. Bu mücadelede hakim sınıfların objektif destekleyicisi oportünistlerin de gerçek kimliğini açıklamaktan asla vazgeçmeyecektir.

DERGİMİZ OKUYUCULARININ GÖREVİ, HALKIMIZIN COŞKUN DESTEĞİNİ PARTİZAN'A AKTARMALARIDIR

Dergimiz bu mücadelede ayrıca büyük maddi ve dağıtım zorluklarıyla karşılaşmaktadır. Okuyucularımız fedakarlık ruhlarını geliştirmeli, halkımızdan toplayacakları bağışları dergimize göndermelidirler.

Partizan'ın gönderilemediği yerlerde bulunan okuyucularımız dergimizin yönetim adresine mektupla isteklerini bildirebilir. Ödemeli olarak yayınlarımızı isteyebilir. Abone olabilirler.

Bütün okuyucularımıza her türlü engelleme ve baskılara karşı dergimizi yaşatmanın bir görev olduğunu hatırlatırız.

Yazışma Adresi :
P.K. 648 Aksaray
İSTANBUL

Bağışlar İçin :
Akbank Türbe Şubesi
Hesap No: 23 739-6
Cağaloğlu
İSTANBUL

Yurtsever-Devrimci Basına Yönelen Yeni Bir Saldırı Daha!

GÜNEY Dergisi Üzerindeki Faşist Baskıları Lanetliyoruz!

Dergimiz basıma hazırlanırken, yurtsever-devrimci basın üzerinde gittikçe yoğunlaşan faşist baskıların yeni bir örneğini haber aldık. Güney dergisinin «Halkımıza, Kamuoyuna ve Basına» başlıklı bildiriyle yaptığı açıklamada, derginin son üç sayısının yasaklandığı, Yılmaz Güney ve yazı işleri müdürü hakkında 125 ve 142. maddelerden dava so-ruşturmaları açıldığı bildirilmektedir.

Bildiride diğer şeylerin yanı sıra şöyle denilmektedir :

«Bu baskılar bizim halka karşı taşıdığımız sorumluluğu, DHD'ye karşı taşıdığımız bağlılığı kıramayacaktır...

«Devrimci mücadele gelişirken karşısında hiç bir gerici engele bo-
yun eğmeyecektir...»

PARTİZAN, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini bastırmak için komprador patron-ağa devletinin bütün baskı, ter-
tip ve yıldırımlarının boşa çıkacağını sürekli vurgulamıştır. PARTİ-
ZAN'ın tüm sayıları hakkında toplattırma kararları, Baskı ve Sömürü-
ye Karşı MÜCADELE dergisinin Türkiye'ye girişinin yasaklanması ve
üzerlerinde sürekli uygulanan faşist baskılar, hakim sınıfların umu-
du faşist CHP'nin faşizme karşı bir güç değil, faşizmin bizzat kendisi
olduğunu göstermektedir.

Bugün Güney dergisine yönelen baskılar, yarın yurtsever-devrim-
ci basının diğer organlarına yayılacaktır. Bundan hiç kimsenin şüphesi
olmasın.

PARTİZAN, Güney dergisine yöneltelen baskıları lanetler ve dev-
rimci dayanışmasını bildirirken, bu olayın CHP'nin sınıfsal niteliğini
berrak bir şekilde ortaya koyduğuna dikkati çeker. «Bir musibet bin na-
hatten evladır» derler. Bu «musibet» her türden oportünistlerin CHP
kuyrukçuluğuna CHP faşistlerinin indirdiği bir darbedir. Umarız göz-
lerindeki kül biraz aralanır.

**KAHROLSUN GÜNEY ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR!
YURTSEVER - DEVRİMCİ BASINA YÖNELEN
BASKILARA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTİM!**

www.partizanarsiv.net

D Ü Z E L T M E

1. Sayımızda yapılan baskı ve diğer hatalarını, belirterek, düzeltir ve özür dileriz.

bir daha aynı hatalara düşmemeye çalışacağımızı

Sayfa Yanlış

Doğru

3	Sağ sütunun ilk satırında, «...cephesine...»	«...cephesinde...»
4	Sol sütunun alttan 5. satırında, «önderliğinde...»	«...önderliğinde...»
4	Sağ sütunun alttan 8. satırında, «...otkilenmekte...»	«...etkilemekte...»
8	Sağ sütunun üstten 11. satırında, «...meselelerine...»	«...meselelerini...»
9	Sağ sütunun 3. paragrafının 2. satırında «...bölüme...»	«...bölünme...»
23	Sağ sütunun 6. paragrafının sondan 2. satırında, «...AMD...»	«...ABD...»
37	Sağ sütunun 2. satırında, «...gerçeklenmesi...»	«...gerçeklenmesi...»
39	Sol sütunun 1. paragrafının 2. satırında, «...dağılmıştır...»	«...dağılmıştır...»
42	Sağ sütunun 1. paragrafının 7. satırında, «...steyenler...»	«...isteyenler...»
45	Sol sütunun alttan 2. paragrafının ilk satırında, «...dünyadaki devrimci süreci...»	«...dünya devrimci sürecini...»
47	Sol sütunun üstten 5. satırında, «...zellige...»	«zellikle...»
47	Sol sütunun alttan 3. satırında, «...tmsilcisi...»	«...temsilcisi...»
49	Sol sütunun 14. satırında, «...lnabilecek...»	«...lnabilecek...»
49	Sol sütunun 2. paragrafının en alt satırında, «...anlayışla...»	«...anlayışa...»
51	Sağ sütunun 1. paragrafının ilk satırında «...belirtildiği...»	«...belirtildiği...»
52	Sol sütunun 1. paragrafının alttan 2. satırında, «...çeişmesi...»	«...çelişmesi...»
52	Sol sütunun 3. paragrafının alttan 2. satırında, «...sonucunu...»	«...sonucuna...»
53	Sol sütunun 1. paragrafının 4. satırından itibaren; «olarak almak, ABD emperyalizmini tecrit et-dünya halklarının mızrağın sivri ucunu yö-mek eğilimidir. ABD emperyalizmi «bütün dünya halklarının mızrağını sivri ucunu yö-»	«olarak almak ABD emperyalizmini tecrit etmek eğilimidir. ABD emperyalizmi «bütün dünya halklarının mızrağın sivri ucunu yö-»
53	Sağ sütunun 4. ve 5. satırlarının arasına gelecek uzun bir bölüm, başka sayfaya konmuştur.	Bu 4. ve 5. satırların arasına tüm olarak 55. sayfadaki sağ sütun konacaktır.

partizan

PARTIZAN

BÖTÜN ÖLKELERİN İÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİMİ

ÇIKARKEN

haziran 1978

TÜKENDİ (Toplatıldı)

YAŞASIN

15-16 HAZİRAN BÜYÜK
İŞÇİ DİRENİŞİ

PARTIZAN YAYINLARI NO:1

(Toplatıldı) TÜKENDİ

«Kıbrıs'ta Milli Mesle'nin incelenmesinden çıkan sonuçlar kısaca şöyledir: Kıbrıs'ta Kıbrıslı Rum milleti ve Kıbrıslı Türk milleti yaşamaktadır. Ulusların yanında milli azınlıklar da vardır, ama esas unsur iki ayrı milletin varlığıdır. Bu iki millet Kıbrıs üzerinde iç içe yaşamaktadır. Her iki ulusun da toprak bütünlüğü'nü üzerinde sağladığı toprak ortaktır. Bu durum Kıbrıs'ın (belki de tüm dünyada sadece Kıbrıs'ın) bir özelliğidir. Kıbrıslı Rum milleti, Kıbrıs'ın her bölgesinde çoğunluğu sağlamaktadır. Fakat, Şişli'den Paşalimanı sınırlarında da gördüğü gibi, bir ulusun toprak bütünlüğü olmasın için belirli bir bölgede nüfusun çoğunluğunu oluşturması gerekli bir şart değildir. Kıbrıslı Türk milleti için Kıbrıs'taki durum budur. Hiç bir bölgede çoğunluğu oluşturmasın. Buna rağmen toprak bütünlüğüne sahiptirler ve bu, gerekli diğer şartlarla birlikte, onu bir ulus yapar.»

«Bugün, Kıbrıs'ta emperyalizm, faşizm ve onların yerli temsilcileri hakim sınıflar ortadan kaldıracak tek çözüm Demokratik Halk Devrimidir. Kıbrıs'ta demokratik halk devrimi, tüm Kıbrıs halkının davasıdır ve sun'ı olarak bölünen bu halkın birleşmesiyle ancak ulaşılır. Kıbrıs'a barış ve demokrasi ancak ve ancak halkı parça parça bölen emperyalizmin ve onun yerli usaklarının aşılardan tüm olarak yok edilmesiyle yani Demokratik Halk Devrimi ile gelebilir. Demokratik devrim süreci içerisinde atılacak ilk adım Kıbrıs halkını, tüm halk sınıflarını bir bütün olarak birleştirmeştir. Gerçek bir Komünizm Partisi'nin en öncelikli görevi Kıbrıs halkını tek bir bayrak, tek bir mücadele altında toplamaktır. Bu bayrak devrim harmanı, bu mücadele işçi sınıfı önderliğinde sınıf mücadelesidir. Emperyalizme, İngiltere, ABD, Rus sosyal emperyalizmi ve tüm diğer emperyalistlere ve onların yerli usaklarına karşı edilen halk sınıfı ve tabakalarının mücadelesidir, Kıbrıs halkının birliği ve birleşik cephesi ancak ve ancak devrim sürecinde kurulur ve devrimci sınıf mücadelesi içerisinde inşa edilir.»

«14 Temmuz 1788'de, Paris'te genç ve devrimci Fransız burjuvazisinin önderliğinde en geniş emekçi yığınları, köylüler, zanaatkarlar ve işçiler feodal rejimin istibadına karşı elde silah ayaklandılar. Derebeylik rejiminin devrini olan aralığı yıkarak feodal asilberin, toprak ağalarının ve bilâhiren topraklarına el koysular, keyfi tabuklamalara ve işkenceye son verdiler.»

20 Lira

PARTIZAN

Kıbrıs'ta İşgal 4. Yılında!
TÜM YABANCI ASKERLER
KIBRIS'ta ERHAL GERİ
ÇEKİLMELER!

188. Yılında
BÜYÜK FRANSTZ İNTİKALI

ÖZEL SAYI
Ağustos 1978

1

partizan

yayınları

İnternasyonal Marksist-Leninist Hareketin Belgeleri Dizisi

ÇIKIYOR!

İSTEME ADRESİ:
P. K. 648
aksaray – istanbul

LE-YA Yayınlarının
GENEL DAĞITIMI

ül-da çağaloğlu ist.

le-ya YAYINLARI

BELGESEL YAYINLAR No: 1

AYDINLIK DERGİSİNİN
DEVİRİMCİ HAREKETE
YÖNELTİĞİ İFTİRALARA
CEVAP

★

LE-YA YAYINEVİ

Fiyatı : 10 TL.

BELGESEL YAYINLAR No: 2

MAMAK ASKERİ
CEZAEVİNDE
12 MART DÖNEMİNDEKİ
FAŞİST BASKI VE
EZİYETLER AYNEDE DEVAM
ETMEKTEDİR

★

LE-YA YAYINEVİ

Fiyatı : 7,5 TL.

İSTEME ADRESİ : ÜL-DA. ● Çağaloğlu Meydanı ● Bey Han 29/31 ● Kat : 4/303 ● İST

BELGESEL YAYINLAR No: 3

İKİ LİDER
İKİ ÖRNEK /
İbrahim Kaypakkaya
ve Doğu Perinçek'in
Polis İfadeleri

★

LE-YA YAYINEVİ

ÇIKIYOR!

BELGESEL YAYINLAR No: 4

HALK DÜŞMANLARININ
GERÇEK YÜZÜNÜ
İYİ TANIMALIM
Nallı Berktaş'ın
Doğu Perinçek'e Mektubu
ve Polis İfadesi

★

LE-YA YAYINEVİ

ÇIKIYOR!

LENİN

BÜTÜN
ESERLER

ÜLKE
yayıncılık

LENİN
Bütün Eserler
CİLT 2
çıkıyor !

LENİN
Bütün Eserler
CİLT 1 (1893 - 1894)
çıkıttı !

İsteme Adresi
ül-da

CAGALGÖLU MEYDANI
Bey Han 29/31 Kat. 4/303 - İST.

www.partizanarsiv.net

«Hua Gua- Feng, Teng Hsiao-ping gibi revizyonistlerin önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti hükümeti 7 temmuz 1978 de yaptığı bir açıklama ile Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine her türlü yardımı kestğini dünya kamuoyuna duyurdu.

...
Bugünkü Çinli yöneticilerin karşı-devrimci siyasetleri, tüm dünya halklarının olduğu gibi, Çin halkının da aleyhindedir. Çin halkı revizyonist karşı-devrimci yöneticileri er ya da geç alaşağı ederek proleter dünya devriminin ön saflarındaki yerlerini yine alacaktır.

...
Arnavutluk SHC sosyalizmin aydınlık bir kalesi olarak, bugün Türkiye'deki halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde en büyük dostu ve sağlam bir dayanağıdır. Sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bunun bilincinde olarak, Arnavutluk SHC'ne yöneltilen her saldırıyı kendine yöneltilmiş bir saldırı olarak kavrayacak ve saldırıyı bu anlayışla göğüsleyecektir. Bütün dünyada Marksist-Leninistler ve Marksist-Leninist partiler öncülüğünde proletarya ve ezilen halklar da böyle davranacaktır.»

«Ölümünün üzerinden 83 yıl geçmiş olmasına rağmen, proletaryanın büyük öğretmeni Engels'in mücadelesi bugün hala yolumuzu aydınlatıyor. Engels'i, insanlık toplumunun tarihi boyunca eski bir toplum biçiminden yeni bir toplum biçimine geçiş için mücadele eden sayısız devrimciyi andığımız gibi saygı ile anmakla kalmıyor, Önu ve en yakınarkadaşı Marks'ı, aynı zamanda, sömürünün kökünü dünya yüzünden kazıyabilecek tek sınıf olan proletaryanın ilk büyük öğretmenleri ve proletaryanın devrimci biliminin kurucuları olarak selamlıyoruz. Bu büyük ustaların, devrim cephesine kazanılan her mevzi ile daha da ölümsüzleştiklerinin bilincinde olarak devrim mücadelemize hız veriyoruz.»

«1968 yılının 21 Ağustos'unda, Varşova Paktına üye olan Sovyetler Birliği, Polonya, Macaristan, Doğu Almanya ve Bulgaristan orduları, ortaklaşa olarak Çekoslovakya'yı işgal ettiler. Bu, Çekoslovakya'nın görünürdeki devlet bağımsızlığını dahi ayaklar altına alan vahşi bir saldırı hareketi idi. Yalnızca saldırıyı örgütleyen Sovyetler Birliği değil, saldırıya fiilen katılan diğer Varşova paktı üyesi devletler de, Çekoslovakya halkına karşı tarihi bir suç işlemiş oldular. Nefretle kınanması ve lanetlenmesi gereken işgal hareketi, bütün olumsuzluğuna rağmen, içinde bir de olumlu yan taşıyordu. Çekoslovakya'nın işgali, Sovyetler Birliğinde artık bir proletarya diktatörlüğünden bahsetmenin imkânsızlığını açıkça göstererek, uluslararası proletarya önderliğindeki dünya halklarının sosyal emperyalizme karşı vermesi gereken mücadelenin önemini kanıtladı; dünya devrim ve karşı-devrim cepheleleri arasındaki saflaşmayı hızlandırdı.

...
Çekoslovakya'ya karşı girişilen saldırıyı örgütleyen Rus sosyal emperyalistleri ve saldırıya katılan Varşova Paktı üyesi hükümetlerin yanısıra, Polonya, Doğu Almanya, Macaristan ve Bulgaristan halkları da Çekoslovakya'nın devlet bağımsızlığına yapılan saldırının sorumluluğunu, işgal karşısında pasif kalarak paylaştılar. Bu da yine, Marksist-Leninist partilerin önderliği olmadıkça, halkların emperyalizme silahsız teslim edileceğini ve proleter enternasyonalizminin hayata geçirilmesinin imkânsızlığını kanıtladı.

...
«Çekoslovakya işgalinden öğrenmeliyiz. Rus sosyal emperyalizminin niteliğini kavramalı, ülkemizdeki sosyal emperyalist yayılmayı teşhir etmeliyiz. Emperyalistler arasında tercih yapılamıyacağını bilmeli, emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüterek Demokratik Halk Devrimine hız vermeli; halkı düşmanlarına karşı silahsızlandıran her türden revizyonizm ve oportünizmi yerle bir etmeliyiz.»